Roberta Leigh

Totul depinde de dragoste

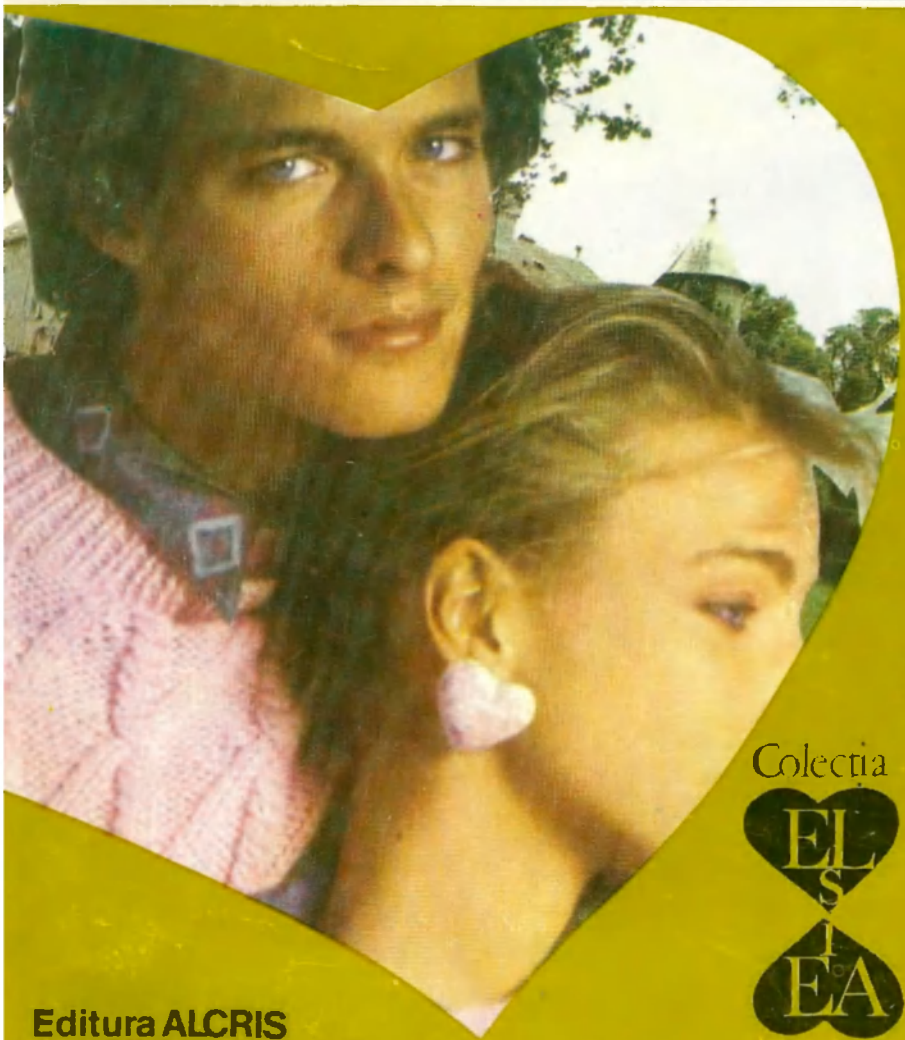

Colectia ELSEA

Editura ALCRIS

ROBERTA LEIGH

TOTUL DEPINDE DE DRAGOSTE

Coperta : ANDY

© by Roberta Leigh, 1989

FOR LOVE
Mills & Boon Limited

Toate drepturile asupra acestei ediţii
aparţin editurii ALCRIS – M 94

ROBERTA LEIGH

TOTUL DEPINDE DE DRAGOSTE

Traducere din limba engleză de
AIDA CONSTANTINESCU

EDITURA ALCRIS 94

BUCUREȘTI, 1994

Redactor : AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial : TRAIAN IANCU
Lector : ANGELA VASILE

ISBN : 973-9197-02-7

Colecţia „EL şi EA"

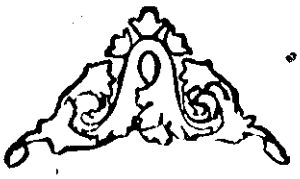

CAPITOLUL I

— Du-te şi odihneşte-te trei luni şi să nu îndrăzneşti să vii mai devreme, i-a spus Sir Denis Denzil Tessei Redfern şi, deşi ea ar fi dorit să-i spună că o lună ar fi de ajuns, a tăcut. Nimeni nu-l contrazicea pe marele chirurg, cu atât mai puţin ea, care-i fusese asistentă de când devenise doctoriţă, cu cinci ani în urmă.

Şi au fost cinci ani grei ! Şi se pare că muncise pur şi simplu pe brânci — pentru că, cu o săptămână în urmă leşinase în sala de operaţii, iar restul de analize nu arătase nimic grav, decât o oboseală totală.

— Cumpără-ţi nişte haine frumoase şi pleacă într-o croazieră, îi întrerupse Sir Denis gândurile. Ori zaci la ţară şi culegi flori. Dar orice ai face, nu mai pui mâna pe bisturiu.

Uşor de spus, greu de făcut; s-a gândit Tessa posomorâtă, când dorinţa sa, încă de la vârsta de zece ani, fusese să devină chirurg.

— O să stau în casa naşului meu, îi zise. Din păcate, acum este plecat în Noua Zeelandă, unde studiază viaţa păsărilor, dar menajera lui se va bucura să mă dădăcească.

Sir Denis studie trăsăturile fine ale asistentei sale : ochii mari de culoarea chihlimbarului, tiviți cu gene negre și dese pe o față de spiriduș, cu un ten alb-trandafiriu – acum mai mult alb decât trandafiriu – o gură delicat conturată, cu bărbie fermă și un păr auriu-roșcat moale și buclat.

Deși avea doar douăzeci și șapte de ani – și arăta de nouăsprezece – era cea mai grozavă asistentă pe care o avusese și cu un viitor strălucit. El zâmbi amuzat, amintindu-și prima lor întâlnire și eforturile ei de a părea mai în vârstă : un păr strâns într-un coc, ochelari cu ramă metalică de care nu avea nevoie și haine mai lungi care să-i lungească silueta. Slavă Domnului că acea perioadă a durat numai până când ea a devenit destul de încrezătoare ca să nu mai ascundă faptul că era o Venus de buzunar, care nu va putea niciodată să devină amazoana la care aspirase.

– Nici un curtezan, Tessa ?

– Nici unul serios, îi răspunse amintindu-și trecător de Christopher.

– Nu pentru că ei nu ar încerca, sunt sigur, veni răspunsul patern.

– Nu sunt interesată în aventuri romantice, răspunse ea ferm. O să am destul timp când o să ajung în vârf.

– Este o prostie, dacă-mi permiți. Lumea noastră cere o concentrare enormă și tărie psihică după cum știi și dacă viața noastră per-

sonală este fericită, cu atât mai bine pentru cea profesională. Își împinse notele dinaintea lui și își aplecă în față figura slabă și osoasă.

— Nu oricine vrea căsătorie și familie, îți garantez eu, dar aș fi surprins ca tu să fii printre aceia.

— Sigur că vreau, admise Tessa. Dar în viitor, nu acum. Fiind asistenta dumneavoastră, nu îmi rămâne prea mult timp pentru viața personală, Sir Denis ! Nu mă plâng, adăugă ea grăbită, constat pur și simplu.

— Și soția mea este de acord cu asta, zâmbi el. Dar poate dacă soțul tău ar fi doctor, care ar înțelege... Și dacă îți iei concediu de maternitate...

— Ajungeți cam repede la concluzii, râse ea.

* * *

A doua zi la prânz, Tessa conducea pe drumul umbros din Oxfordshire spre Greentrees — mica reședință în stil Queen Anne a nașului ei, care-i fusese cămin de când avea patru ani. Când porțile impunătoare de la Finworth Hall i-au apărut în față, constată cu uimire că au fost proaspăt vopsite. Așadar, bătrânul și excentricul Lord Finworth a cheltuit ceva în sfârșit și pentru împrejurimi. Era curioasă să știe dacă a renovat și reședința, dar era prea departe de drum ca să vadă. Totuși era sigură că doamna

Benson ştia ceva. Unchiul Martin o numea, în glumă, „doamna ştie tot".

Ajunsă la Greentrees, siluetă elegantă situată în mijlocul unei grădini bătrâne de când lumea, simţi mulţumirea revenirii acasă în timp ce oprea în faţa uşii de la intrare. Dacă şi unchiul Martin ar fi fost acolo! El şi soţia lui fuseseră prieteni apropiaţi ai părinţilor ei şi după moartea acestora într-o expediţie montană, îi oferiseră un cămin şi o trataseră ca pe copilul lor pe care niciodată nu-l avuseseră. Mătuşa Ellen a murit când Tessa avea doisprezece ani, iar de atunci doamna Benson o îngrijise ca o mamă, îndopând-o cu bunătăţi.

Tessa îşi căuta cheile, când uşa de la intrare a fost deschisă de o femeie rotofeie în jur de cincizeci de ani.

— Tessa, ce drăguţ... doamna Benson ş-a întrerupt brusc, în timp ce era împinsă la o parte de o corcitură uriaşă, trei sferturi câine ciobănesc şi un sfert Dumnezeu ştie ce, cu blana tărcată cu alb, pe care nu puteai să nu-l îndrăgeşti, care a salutat-o pe Tessa cu lătrături afectuoase şi cu fluturări din coadă, înainte de a da colţul casei şi a dispare.

— Câine afurisit, exclamă femeia. Este o gaură în zidul din grădină şi trece prin ea spre conac.

— Lordul Finworth o să-l jupoaie, spuse Tessa amintindu-şi de irascibilul domn care nu putea suferi animalele.

– În nici un caz, draga mea. A murit acum cinci luni. Nu ţi-a spus domnul Anderson, când l-ai văzut la Londra ?

– Mi-a spus, dar am uitat eu. Bătrâneţea !

– Mai degrabă munca grea, mormăi doamna Benson, privind-o din cap până în picioare. Eşti slabă ca un ţâr. Slavă Domnului că ţi-a venit mintea la cap şi ţi-ai luat o vacanţă.

După ce a îmbrăţişat-o pe doamna Benson, Tessa şi-a luat valiza din maşină şi a intrat în casă. A întâmpinat-o mirosul familiar de lavandă şi pâine de casă şi lăsându-şi lucrurile în hol, a urmat-o pe doamna Benson în bucătărie, la o cană de ceai binevenită.

În timp ce bea minunatul ceai „Darjeeling" şi mânca una din formidabilele prăjituri ale doamnei Benson, plină de frişcă şi dulceaţă, se gândi că Sir Denis avusese dreptate ca întotdeauna. Era frântă de oboseală şi avea mare nevoie de odihnă.

Nişte zgomote la uşa din spate au anunţat-o de sosirea lui Henry, care sări pe ea şi-i puse două labe uriaşe pe umeri.

– N-o să permit aşa ceva, bombăni doamna Benson.

– Nici măcar pentru un os ? Tessa îşi lăsă capul în jos ca să evite limba umedă a lui Henry.

– Cele pe care i le dau eu nu se pot compara cu cele care i se dau la conac. Domnul şi doamna Withers îl răsfaţă îngrozitor.

– Sunt noii proprietari ?

– Doamne, nu ! Sunt numai valetul şi bucătăreasa domnului Harper.

– Cum este familia Harper ?

– Este numai domnul Harper, spuse doamna Benson. Este nepotul lordului Finworth şi a moştenit proprietatea. Un adevărat magnat. Toată ziua în elicopter.

– Şi eu care am venit aici pentru pace şi linişte.

– Cel mai adesea este linişte, o asigură menajera. Sunt oameni foarte bine crescuţi şi discreţi.

– Oameni ? întrebă Tessa curioasă. Am crezut că este numai domnul Harper.

– Şi echipa lui.

– Ce ?

– Echipa. El este proprietarul lui Harper Software şi are o duzină de oameni acolo, inoculând programe pentru el.

Cuţitul Tessei rămase suspendat la mijlocul drumului spre untieră. Harper Software era faimos în lume pentru programele strălucite în domeniul medicinei şi industriei.

– Sunt surprinsă că a permis să se folosească conacul pentru afaceri, comentă ea.

– Aici este numai un grup, fabrica lui este în Kent.

– Atunci sunt o mare şi fericită familie !

– Adevărat, spuse doamna Benson uitându-se la Tessa. Sunt prea ocupaţi ca să se distreze.

– Nici nu mă surprinde, cu marele şef supraveghindu-i.

– Dar nu-i supraveghează. După spusele doamnei Withers, el îşi petrece cea mai mare parte a timpului în aripa de vest, pe care a transformat-o în locuinţa lui. N-o să mai recunoşti casa şi grădina, dragă. Este o desfătare.

Tessa a fost de acord din toată inima când, puţin mai târziu, a contemplat prin fereastra dormitorului său, peste grădina casei sale, întinderile de pajişte bine îngrijite şi grupurile de copaci îngrijit tunşi. Deşi impozanta faţadă a conacului era ascunsă privirii de copaci, partea pe care o vedea era vopsită din nou, peretele de cărămidă cu atenţie refăcut şi geamurile strălucitoare.

Zgomotul unui motor care se apropia – un elicopter, slavă Domnului – o făcu să se întrebe de ce domnul Harper a ales să-şi stabilească birourile în această zonă rurală mai degrabă decât la fabrica lui din Kent. Totuşi, multe companii mari se mutau la ţară şi cum el moştenise conacul şi era burlac ca şi unchiul său, în mod evident a decis să dea o folosinţă casei.

Amintindu-şi de ordinul lui Sir Denis de a începe să se gândească la viaţa personală, Tessa se gândi dacă să invite echipa la o petrecere fără pretenţii, ca între vecini, să se cunoască mai bine. Desigur, trebuia să se sfătuiască mai întâi cu domnul Harper. Dacă era un

bădăran ca unchiul său, s-ar putea să nu vrea ca angajaţii săi să fraternizeze cu localnicii ca să nu-i abată de la munca lor.

Întorcându-se de la fereastră şi-a despachetat lucrurile, s-a spălat şi s-a dus să telefoneze naşului ei. A fost încântat să audă că şi-a luat trei luni de vacanţă şi a întrebat-o dacă nu vrea să vină la el.

— Ce odihnă aş mai avea ? l-a necăjit ea. M-ai scula la orice oră ca să ascult mult iubitele tale păsărele. Nu, mulţumesc, Nunc — folosi ea numele favorit pentru el. Sunt fericită că stau aici.

— Atunci vei fi în stare să ai grijă de Henry în timp ce doamna Benson este în vacanţă Vezi să nu-l răsfeţi.

— N-o să-l răsfăţ, promise ea, deşi ştia că-i va fi greu să nu o facă.

Întorcându-se în camera ei pentru o carte, s-a uitat pe fereastră la timp să-l vadă pe Henry strecurându-şi corpul imens printr-o gaură din gardul de piatră şi zburdând prin iarbă spre uşa din spate. Ce enervant trebuie să fie pentru cei de la conac, acest câine imens care se zbenguie când ei încearcă să muncească ! Primul lucru a doua zi, va avea grijă de repararea spărturii. Ajunsese la concluzia că era prea obosită să citească. Dezbrăcându-se, se strecură sub cuvertură, nevenindu-i să creadă că nu era de gardă la spital, cu urechea atentă la semnalizatorul portabil. Ce binecuvântare să nu ai nimic de făcut, decât ceea ce vrei...

Amurgul arunca umbre purpurii peste împrejurimi, când o atingere uşoară pe umeri a făcut-o să tresară, gata să se ducă la pacient.

— Îmi pare rău că te-am trezit, s-a scuzat doamna Benson, dar nu am vrut să te culci fără să mănânci ceva. Să-ţi aduc o tavă cu ceva ?

— Mii de mulţumiri că te-ai oferit, spuse Tessa căscând, dar nu. Ştiu că am muncit până la extenuare, dar nu sunt invalidă. Oricum, cât este ceasul ?

— Aproape nouă.

— Dumnezeule ! Trebuia să mă trezeşti mai devreme.

— De ce ? Ai venit să te odihneşti, nu-i aşa ?

— Este o diferenţă între odihnă şi trândăvie. Dă-mi zece minute şi cobor.

Trecând în baie, Tessa s-a dezbrăcat şi a intrat sub duş, bucurându-se de forţa jetului de apă care-i lipea buclele roşii-aurii de cap şi care forma râuleţe peste sânii ei mici şi ridicaţi, peste stomacul plat şi picioarele bine făcute.

A găsit ciudat să devină dintr-odată conştientă de corpul ei. Era ca şi cum în toţi aceşti ultimi ani fusese prea ocupată să-i taie pe alţii, ca să observe că avea un corp propriu. Nu avusese timp decât să-şi arunce lucrurile pe ea, să înghită pe nemestecate şi să alerge între casă şi spital.

Ieşind de sub duş a şters aburul de pe oglinda din perete şi şi-a studiat faţa ca şi cum ar fi fost pentru prima oară. Ce dezastru ! Ochii ei erau umbriţi de oboseală şi erau imenşi pe faţa ei trasă. Şi-a scuturat apa de pe gene, dorind să fi fost mai lungi şi ştiind că trebuia să fie mulţumită că erau mai închise la culoare decât părul ei şi erau dese ca o perie. Era mulţumită de nasul ei care era mic şi uşor în vânt şi chiar încântată de gura ei cu buza superioară mai plină. Dacă ar fi fost cu cincisprezece centimetri mai înaltă, ar fi fost grozav. Zâmbi amintindu-şi că unchiul Martin îi spunea mereu că lucrurile bune sunt în cantitate mică.

Punându-şi halatul de casă, a coborât la masă şi o oră mai târziu, săturată cu plăcintă şi cu pepene galben de Charentais, Tessa se scufundă în fotoliul moale, acoperit cu o catifea pufoasă de culoare maro, în salon.

Îi aruncă o privire afectuoasă lui Henry, talănit pe un covoraş în faţa şemineului. Cu nasul său negru ascuns între labe şi picioarele dinapoi întinse era o provocare pentru oricine să ghicească unde era capul şi unde era coada. Ce norocoasă am fost să cresc aici, meditä ea, trecând cu privirea peste tablourile îndrăgite, peste cărţi şi figurinele chinezeşti de jad care umpleau rafturile. Nu numai că a fost crescută cu dragoste de un om erudit şi bun, dar a şi fost încurajată să împărtăşească multe din pasiunile lui. Un om minunat, gândi ea cu

dragoste. Dacă ar putea găsi o versiune a lui cu treizeci de ani mai tânără, nu ar avea nici o problemă să ia în considerare sfatul lui Sir Denis cu privire la căsătorie. Dar asta era cu totul imposibil, pentru că unchiul Martin era unic și ea ar face mai bine să se concentreze asupra carierei ei și să uite de căsătorie.

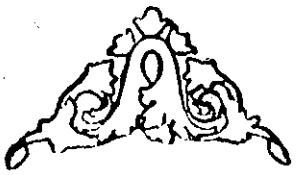

CAPITOLUL II

In noaptea aceea, Tessa a visat că era cu naşul ei la sanctuarul păsărilor de pe muntele Bruce Bird în Noua Zeelandă, aşteptând într-o ascunzătoare pe lac zorile şi trezirea păsărilor. Dar un ciripit şi lătrăturile lui Henry au adus-o la realitate, amintindu-şi unde era. S-a întins şi a căscat, bucurându-se la gândul că nu are nimic de făcut toată ziua.

Aroma delicioasă de costiţă prăjită a grăbit-o să se îmbrace şi să-şi pieptene iute şi cu vigoare pletele, de care nu se prea îngrijise în ultimul timp şi să coboare pe scări – o femeie-copil în pulovăr şi blugi.

– Nimic nu este mai bun ca un somn odihnitor care să-ţi aducă bujori în obraji, remarcă doamna Benson, punându-i în faţă o farfurie plină cu fulgi de ovăz aburinzi.

– Plus răsfăţ şi mâncare bună, zâmbi Tessa înfigându-se în budincă.

– Este o zi aşa de minunată, confirmă menajera. Am pus pernuţe şi hamacul pentru tine.

– Mai întâi mă duc să văd ce este cu gaura aia din zid.

Terminând micul dejun, luă ziarul local de pe treptele din fața casei, îl puse sub braț, ca să-l citească mai târziu și porni spre grădină ca să examineze calea de evadare a lui Henry.

Cum poate cineva să dorească să trăiască la oraș ? se minună ea, captivată de atmosfera liniștită care o înconjura și trăgând adânc în piept parfumul florilor. La Londra nu vezi un cer așa de senin ca aici. Ochii ei scrutară gazonul perfect întreținut, semănat cu flori și arbuști până la zidul de piatră cenușie care despărțea Greentrees de conac. Ce Dumnezeu dislocase zidul bătrân de secole ?

Apropiindu-se nu s-a lămurit și, sperând că partea cealaltă i-ar putea oferi o explicație, se aplecă și se strecură prin deschizătură. Imediat a avut răspunsul.

La câțiva metri depărtare, un chiparos înalt își întinsese rădăcinile pe sub fundație și slăbise zidul. Ochii ei străluciră. Avusese dreptate, era responsabilitatea domnului Harper, doar dacă el nu avea nici o obiecție la plimbările lui Henry !

— Exersezi cumva poziția struțului ? o întrebă o voce bărbătească din spate.

Surprinsă, Tessa rămase nemișcată. Struț ? Atunci, realizând că aplecându-se se pusese într-o poziție mai puțin demnă, se îndreptă repede și se întoarse ridicând ochii spre el pentru a se prezenta. Și cât de sus a trebuit să-i ridice ! Avea peste un metru optzeci și era cel mai frumos bărbat pe care-l întâlnise vreodată.

Ea cuprinse cu privirea părul castaniu drept şi lucios, o faţă cu oase fine, ochii albaştri ca safirele ascunşi sub sprâncene groase, un nas puternic şi o gură dispreţuitoare cu buza superioară bine conturată şi cea inferioară plină şi senzuală.

Tessa văzuse mulţi bărbaţi bine în viaţa ei — chirurg fiind, avusese frecvent posibilitatea să-i studieze pe îndelete — dar niciodată nu întâlnise vreunul care să-i producă o impresie atât de puternică şi profundă. Deveni conştientă de fiecare parte a corpului lui subţire, având totuşi umerii largi cu braţe musculoase terminate cu mâini frumoase şi coapse ferme, continuându-se cu picioare musculoase.

Deşi îl privise în fugă, simţi cum sânii îi vibrară, de parcă el i-ar fi atins şi stomacul strângându-i-se de dorinţa care o cuprindea tot mai tare. Este o nebunie ! Dar nebunie sau nu, căldura îi cuprindea fiecare celulă şi fibră a fiinţei ei şi astfel ea trăi o stare de excitare total necunoscută până atunci.

Termină ! îşi porunci ea. Eşti pur şi simplu obosită şi imaginaţia îţi joacă feste. Dacă l-ar fi întâlnit acum trei luni, nu i-ar fi dat nici o atenţie. Deşi încerca să se liniştească, ştia că el ar fi avut acelaşi efect asupra ei oriunde s-ar fi întâlnit. Poţi să-i zici soartă, întâmplare sau reacţie la persoană, rezultatul final rămânea acelaşi : pentru prima oară în viaţa ei, ea era dominată psihic de un bărbat.

– Ai terminat ? o întrebă el încruntându-se la ea cu ochii aceia incredibil de albaştri.

– Terminat ?

– Să mă cercetezi ? Dacă trebuie făcut un studiu, eu sunt cel îndreptăţit să-l fac.

– Ei, nu zău ?

– Aşa se obişnuieşte, afirmă el. Nu obişnuiesc să cumpăr mâţe din sac.

Ea clipi din ochi. Era cumva nebun ? În orice caz, se decise să continue :

– Dar nu vând mâţe în sac.

– Nu, dar te vinzi pe tine, nu-i aşa ? Şi am avut câteva cereri care nu mi-au convenit, pentru că vreau să fac o alegere bună.

– Cereri pentru ce ? întrebă Tessa.

Un picior încălţat cu un pantof elegant arătă spre ziarul pe care ea îl aruncase pe jos când examina zidul.

– Anunţul, desigur. Presupun că ai venit să capeţi un răspuns la el ?

– Anunţul ?

– La naiba ! Eşti un papagal sau un struţ ?

– Nu este cazul să fii bădăran, spuse Tessa cu insuflețire şi era gata să plece, când realiză despre ce este vorba. Acest bărbat dăduse un anunţ în ziarul local şi o confundase cu o candidată. Începu să examineze zidul gândindu-se. La început el vorbise de câteva persoane nepotrivite care răspunseră anunţului şi evident crezuse că şi ea este o candidată.

– Mi-e teamă că aţi greşit, domnule... a...

— Patrick Harper.

Ei, na ! El era marele magnat, care moștenise conacul. Ea și-l imagina mai bătrân și mai mic de statură, cu păr sur și haine demodate și când colo el avea în jur de treizeci de ani, înalt și deșirat, îmbrăcat în pantaloni bleumarin și un pulovăr bleu.

— Ei bine ? făcu el tăios. Nu ai de gând să vorbești despre tine ? Sau te aștepți să te angajez numai după aspectul fizic ?

El atinsese un punct sensibil și obrajii ei se îmbujorară. În toți anii de studiu la facultate ea trebuise să 'fie de două ori mai bună ca oricine și să dovedească faptul că mintea, inteligența și aptitudinile nu au nimic de a face cu aspectul fizic.

— Însușirile fizice nici nu scad, nici nu ridică aptitudinile unei persoane, domnule Harper.

— Nu aș lua-o chiar așa, spuse el tărăgănat. Aspectul fizic are o mare importanță pentru o dansatoare de strip-tease.

— Bănuiesc că nu asta căutați, pară ea, pierzându-și dorința de a-i spune cine este

— La naiba, bineînțeles că nu. Se uită la ea pătrunzător cu ochii lui albaștri. Nu ai corespunde solicitărilor mele. Oricum, nu ești decât o puștoaică.

Avea dorința să-i tragă una.

— Sunt mai în vârstă decât par, a fost comentariul ei.

– Şi anume ?

– Ghiceşte.

– Optsprezece ani.

– La fix. Pe neaşteptate, Tessa îşi regăsi umorul şi se hotărî să se mai distreze un pic cu el. Cât de caraghios se va simţi în final, când îl va pune la punct. Mă rog, poate nu chiar caraghios. Totuşi nu putea să-şi dea seama de ce se comporta aşa.

– Mă gândesc că la fel de bine pot să-ţi pun întrebările şi aici, mormăi el. Nu poţi fi mai rea ca celelalte.

El se mişcă de lângă ea, picioarele lui purtându-l la zece metri mai încolo, călcând pe iarbă, înainte ca ea să reuşească să-l prindă din urmă. Alergând ca să ţină pasul, ajunse gâfâind, în timp ce el se opri lângă o bancă la umbră şi aşezându-se îi făcu şi ei semn.

Resemnată, ea se conformă şi aşteptă ca el să vorbească.

El aştepta de asemenea şi, amuzându-se copios, îl întrebă mieros :

– În ce constă slujba ?

– Exact ce scrie în anunţ.

La asta nu se aştepta.

– Nu poţi să scrii pe larg într-un anunţ, îi replică ea după un timp.

– Pe scurt, am nevoie de cineva care să suplinească pe vreunul din membrii personalului în ziua liberă sau dacă unul din ei se îmbolnăveşte. Nu-mi pot permite nici o întrerupere

a treburilor gospodăreşti, îi explică. Trebuie să funcţioneze ca un computer.

– Şi computerele pot greşi, spuse ea cu voce plată.

– Ale mele, nu.

Tonul lui nu admitea replică. Nu că ar fi dorit să-i răspundă, deoarece computerele şi programele Harper erau renumite pentru exactitatea lor.

– Ei ? continuă el, plecându-şi nasul perfect spre ea. Crezi că te poţi descurca în această slujbă, domnişoară... a...

– Tessa Redfern.

– Locuieşti în apropiere ?

– Da. Cel puţin asta nu era minciună. Conştientă că el îi inspecta cu dispreţ blugii vechi şi pulovărul, ea spuse repede :

– De obicei nu mă îmbrac aşa.

– Sper că nu.

Tessei îi veni să-şi dea un şut pentru că-i dăduse posibilitatea s-o jignească. Cum se îmbrăca nu era treaba lui şi dacă nu înceta să se holbeze la ea aşa de dezaprobator, ea va pleca. Nu, nu o va face, pentru că nu-şi mai amintea de când nu s-a mai distrat aşa de bine.

– Mă îndoiesc că o să te descurci, murmură el, trecându-şi degetele subţiri prin părul castaniu. Eşti mult prea tânără. Ce ai făcut de când ai terminat şcoala ?

Intrebarea a luat-o pe nepregătite și ea s-a uitat năucă la el.

— Să nu-mi spui că ai renunțat la slujbă și că trăiești din ajutor social, gândindu-te că lumea îți este datoare, exclamă el.

— Am răspuns la acest anunț, nu-i așa ?

Starea de spirit a Tessei se schimbă și ea îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Hmm, mormăi el, înainte de a se ridica puțin ca să-și scoată un carnețel din buzunar.

— Care este adresa ta și numărul de telefon, în caz că mă hotărăsc să te angajez ?

Ce condescendent... Ca și cum i-ar spune ! Numai că nu prea avea de ales, deoarece ar fi observat că se întoarce la Greentrees ! Luând taurul de coarne, ea îi spuse cu un zâmbet strălucitor :

— Locuiesc alături.

O sprânceană castanie se ridică în semn de mirare.

— Cum așa ?

— Aa... a... am grijă de casă în lipsa domnului Anderson.

— Adică el a lăsat casa pe mâna unei fete ca tine ?

— Asta-i prea de tot ! sări Tessa în picioare. Cum adică „o fată ca tine" ? Nu știi nimic despre mine.

— Doar că ești jumătate femeie, cu mult temperament și puțin creier.

– Şi atunci de ce te-ai mai obosit să-mi pui întrebări ?

– Deoarece m-a amuzat faptul că ai crezut că o să te descurci cu slujba.

– Nu-mi pare cine ştie ce. Nu te obosi să-mi spui că-ţi trebuie cap ca să faci curat sau să găteşti când persoana respectivă este liberă.

– Bănuiesc că eşti bucătar şef ? o întrebă el cu răceală.

– A... nu chiar, dar... dar mă descurc să pregătesc o friptură şi garnitura necesară şi sunt destul de bună la patiserie.

– Atunci îţi părăseşti slujba de la domnul Anderson.

Pentru o clipă, Tessa a fost încurcată. Apoi dădu din cap cu putere, astfel încât buclele ei roşii-aurii îi scăpară din agrafă – un gest pe care l-ar fi făcut o puştoaică de optsprezece ani.

– Nu prea am ce face acolo. Menajera domnului Anderson mi-a arătat ce trebuie să fac, înainte să plece în vacanţă. Dar nu prea am ce face şi sunt liberă în majoritatea timpului.

– Şi când va fi plecată ?

– Pot să mă descurc cu două slujbe. Tot ce trebuie să fac este să şterg praful şi să am grijă de câine.

– Bănuiesc că ai recomandări ?

– Cum să am, când nu lucrez nicăieri ?

Gura frumos desenată a lui Patrick Harper se ţuguie, fermecând-o cu forma ei aşa de tare pe Tessa, încât nu-l auzi ce spusese.

– Ce-ai spus ? întrebă ea repede.

– Am spus, repetă el încet, că sunt uimit că domnul Anderson te-a angajat.

– Chiar aşa ? Se uită fix la el. Pentru informarea ta, află că el este un fin cunoscător al caracterului unei persoane... ceea ce nu se poate spune despre tine !

Patrick Harper îşi muşcă buza inferioară încercând să nu se înfurie.

– Ai vreo pregătire pentru ceva ?

– Nu prea ! Viaţa este prea preţioasă ca s-o prăpădesc în vreo slujbă plictisitoare de la nouă la cinci.

Capul castaniu s-a aplecat cu neîncredere şi o rază de soare a făcut ca părul său să aibă o culoare roşiatică.

– Să faci ceva folositor în viaţă nu este neapărat plictisitor. Poţi să fii grădinar, însoţitoare sau soră medicală.

– Soră ? vocea Tessei crescu cu o octavă, la această idee. Nu mă pot gândi la ceva mai dezgustător ! Atâta sânge şi durere şi – ah !

– Perfect, am înţeles, spuse cu răceală. Dacă îţi place să-ţi iroseşti viaţa, treaba ta.

– Cu greu se poate spune asta. Se uită la el cu ochii mari. Abia am optsprezece ani şi aproape toată viaţa în faţa mea.

Gura lui se strâmbă amuzată la această remarcă.

– Nu-ţi mai flutura genele la mine, domnişoară Redfern. Practic sunt destul de bătrân ca să-ţi fiu tată.

– Ar fi trebuit s-o începi devreme !

– Mă rog, să spunem că sunt destul de mare ca să te pot privi ca pe un copil. Deşi peste cinci ani s-ar putea să nu mai fiu aşa de potrivnic la privirea acestor ochi de pisică !

– Atunci o să fii prea bătrân pentru mine, spuse ea cu obrăznicie şi se îndreptă spre Greentrees.

– Stai un minut, o strigă el. Nu vrei slujba ?

– Vrei să spui că mă angajezi ?

– Nu am încotro, o să mai aştept câteva zile, să văd dacă mai primesc vreo ofertă.

– Atunci, mult noroc, domnule Harper.

Ajungând la porţiunea de zid stricată ea se opri.

– Rădăcinile chiparosului din curtea ta au dislocat pietrele din zid, îi strigă ea. Mai bine l-ai repara.

– O să-i spun administratorului să se ocupe de asta.

Numai când a ieşit din raza lui vizuală şi nu a mai putut fi auzită, a început să râdă. Fusese o răutate din partea ei să prelungească gluma atât de mult, dar el merita să fie puţin scuturat şi ea nu fusese capabilă să reziste la provocare.

La cuvântul „provocare" s-a oprit brusc din mers. O să fie prinsă în propria cursă, dacă n-o să apară vreo persoană potrivită şi se hotărăşte s-o angajeze. Dacă el avea nevoie de cineva capabil pentru treburile casei şi pentru a ţine locul celorlalţi, ar fi nebun să angajeze o aiurită, aşa cum se prezentase ea.

Şi Patrick Harper era oricum, dar nu nebun.

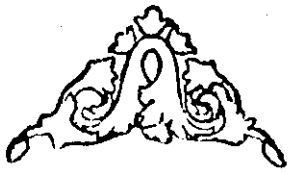

CAPITOLUL III

După patru zile în care nu a făcut altceva decât a mâncat, a dormit şi a lenevit, Tessa era gata să se urce pe pereţi.

Lăsând la o parte cartea pe care o citea, ea se gândea cum să facă timpul să treacă mai repede, dar nu avea în faţa ochilor decât chipul arogant al lui Patrick Harper. Dacă avea vreo dorinţă, era să vadă deruta lui când o să afle adevărata ei identitate şi cât de uşor l-a dus.

Şi asta ar putea fi destul de curând, odată ce bârfa locală va afla că ea stă la Green-trees !

Oricum, dacă ea va evita să meargă în sat şi o va convinge pe doamna Benson să fie discretă... Buzele ei schiţară un zâmbet la ideea de a se distra pe seama spiritualului ei vecin. Asta o să-l înveţe să nu mai judece pe nimeni numai după înfăţişare. Desigur, trebuia mai întâi ca el să-i ofere slujba.

Dar şi ce distracţie dacă o face ! Era lucrul potrivit pentru plictiseala ei. Răutăcioasă, începu să se gândească la glumele pe care o

să le facă pe seama lui. La urma urmelor, o fetişcană de optsprezece ani ar fi un supliciu pentru un magnat aşa de dinamic, fericit numai când era în acţiune.

Îndepărtând o grijă de pe faţă, lăsă gândul să-i zboare spre liniştitul Christopher, care aproape era să-i devină soţ, acum patru ani. Ciudat să se gândească la el acum, când nu o mai făcuse de mult, de când Sir Denis pomenise de un prieten. Cum ar fi fost viaţa ei, dacă ea şi-ar fi ascultat inima în loc de cap şi ar fi renunţat la cariera ei, ca să împartă cu el condiţiile din lumea a treia ?

Totuşi, Jane îl iubise îndeajuns ca s-o facă fără întrebări, abandonându-şi cariera de avocat, pentru a trăi cu el într-un îndepărtat sat din India. Dar Christopher făcea parte din trecut şi ea ştia că stilul lui de viaţă nu ar fi făcut-o niciodată fericită.

Strâmbându-se, ea îşi aminti cât de supărat a fost de refuzul ei de a se căsători cu el. Cu toată blândeţea lui, el manifestase semne de discriminare, nedorind să ia în considerare faptul că şi ea, ca femeie, avea dreptul să-şi urmeze cariera, ca şi el. Ea ar fi pariat un penny contra unei mii de lire că şi Patrick Harper gândea în acelaşi fel, pentru că totul la el arăta aroganţă. Nici nu era nevoie să-l întrebe dacă considera că o femeie poate ocupa o funcţie importantă. Ceea ce făcea farsa şi mai grozavă.

Chicotind, s-a ridicat din hamac şi s-a dus să facă un duş rece înainte de masă.

Imaginea ei reflectată în oglindă o satisfăcu. Era mai puţin trasă, iar tenul ei căpătase o nuanţă de roz. Cearcănele negre de sub ochi nu mai erau aşa de pronunţate, iar părul îşi recăpătase luciul, având nuanţe mai mult aurii decât roşcate. Încă o lună şi chiar Sir Denis ar aproba schimbările.

Gândindu-se la el, îşi reaminti comentariile lui despre absenţa vieţii ei personale. Avea dreptate. Deşi se simţea şi părea mai tânără decât era, totuşi calendarul arăta vârsta de douăzeci şi şapte de ani şi era timpul să admită că mai exista şi altceva în afara sălii de operaţii.

Era timpul să reînceapă viaţa socială, să-şi întâlnească prietenii vechi, să frecventeze un cerc de artă dramatică sau să apară în societate. Îi plăcea să cânte şi să joace teatru. Zâmbi cu toată gura. Cu puţin noroc, ar putea să aibă şansa să-şi desfăşoare talentul prin vecini!

Era încă amuzată de idee, când intră în bucătărie.

— Mă bucur că te văd veselă şi fericită aprobă doamna Benson, începând să taie friptura.

— Mă gândeam la domnul Harper.

— Sunt sigură că multe tinere fac la fel! L-am văzut numai o singură dată — în ziua

în care l-a adus furios pe Henry – şi era frumos ca un actor de cinema.

– Un bărbat trebuie să fie mai mult decât un chip frumos, comentă Tessa, despăturindu-şi şervetelul.

– Sunt de acord cu asta, dar doamna Withers spune că este un adevărat gentilom.

– Lucrează de mult pentru el ?

– Ea şi soţul ei lucrează pentru familie de pe vremea când domnul Harper era un băieţel. Se pare că fetele aleargă după el de când era un puştì.

– Şi nici una nu l-a prins ?

– Nu, probabil că nu, pufni doamna Benson. Se pare că obţine ceea ce doreşte şi fără căsătorie. Fetele de azi sunt nişte proaste.

Dornică să afle cât mai multe despre vecinul lor, Tessa a încercat să menţină subiectul.

– Cum se poartă cu ceilalţi, în afară de prieteni ?

– După părerea doamnei Withers, angajaţii îl stimează foarte mult.

– Poate că-i plăteşte foarte bine !

– Este mai mult decât atât. Ea spune că-i tratează pe toţi ca şi cum ar fi egalii lui.

Nu totdeauna, se gândi amuzată Tessa, ciulind urechea când menajera adăugă :

– Cred că are o asistentă foarte talentată. Ea este... femeia privi ceasul de pe policioară şi se ridică brusc... Dumnezeule, dacă nu mă grăbesc o să întârzii la întrunirea de la biserică.

Supărată, Tessa o urmări cum se agită în hol. A naibii întâlnire ! Tocmai când ajunseseră la partea cea mai interesantă !

– L-am hrănit pe Henry, îi strigă doamna Benson, așa că nu-i mai da biscuiți. Și lasă totul așa. Du-te în salon și uită-te la televizor.

Ignorând indicațiile, Tessa a spălat farfuriile și a aranjat totul înainte de a se așeza pe canapea cu un roman polițist. Două ore mai târziu, cu ochii lipiți de penultima pagină, nu a mai dat atenție lătrăturilor vesele dinspre cămin.

– Potolește-te, Henry ! îi porunci ea, și când el refuză, ea ridică ochii de pe o pagină și îl văzu dând din coadă la ceva care era în spatele ei. Întorcându-se în acea direcție, îl văzu pe Patrick Harper privind pe geamul ușii dinspre grădină. Ascunzându-și buna dispoziție, ea rămase unde era și el bătu și mai tare în geam. Cu încetineală, ea se ridică de pe canapea și-l lăsă să intre.

Lătrăturile fericite ale lui Henry făcură conversația imposibilă, deși ea încerca să-l potolească.

– Nu realizezi nimic așa, îi strigă bărbatul ca să acopere zgomotul și prinzându-l pe Henry de zgardă cu o mână, îl apăsă pe ceafă cu cealaltă, forțându-l să se întindă pe podea.

– Câinii nu latră când stau întinși, îi spuse el. Ține minte asta.

– Da, domnule Harper, spuse ea supusă. Ai trecere, oricum, la ei.

— Pur și simplu trebuie să-i arăți că tu ești stăpânul. La fel te porți și cu femeile.

Înghițind cu greu, Tessa ignoră remarca, observând dezgustată că Henry era pur și simplu tolănit la picioarele lui Harper.

— Blestematul, mă iubește la nebunie, mormăi el, îndreptându-se spre un fotoliu, cu Henry pe urmele lui.

— Este evident că ascultă de o mână de fier. Tessa făcu un efort să-și ascundă sarcasmul din voce. Văd că-ți plac foarte mult câinii.

— Când sunt la locul potrivit.

— Care este ?...

— Câine de pază, de vânătoare, pentru orbi. Dar nu ca animale de apartament.

— Dar despre bătrânii care-i acceptă ca tovarăși de viață ? îl întrebă. Ori despre cei care au probleme cu inima ? Este dovedit medical că pisicile și câinii — de fapt orice animal pe care poți să-l mângâi — ajută la scăderea tensiunii.

Numai când l-a văzut ridicând din sprâncene, își dădu seama că o puștoaică de optsprezece ani nu ar fi putut avea asemenea cunoștințe. Pe când ea încerca să găsească o explicație, el i-o luă înainte.

— Ce comentariu profesional, domnișoară Redfern. L-ai auzit de la un prieten medic, nu-i așa ?

— Cum de ai ghicit ? Tessa se trânti pe canapea. Dar nu mai este de actualitate.

– Cum aşa ?

– Mă plictisea. Nu vorbea şi nu gândea decât despre asta.

Bărbatul din faţa ei digeră în tăcere cele auzite, în timp ce ea îl privea pe sub gene. Privit cu atenţie, el era şi mai frumos. Încercase să-şi aranjeze părul şi totuşi o şuviţă îi căzuse pe frunte. Dar la spate şi la tâmple părul era aranjat şi lua forma capului, dezvelindu-i forma perfectă şi muşchii puternici ai gâtului. Deşi era evident că-şi petrecea cea mai mare parte a zilei în faţa computerului, totuşi, după aspectul musculos al torsului era clar că făcea multă mişcare. Peste un metru optzeci înălţime, aprecie ea şi suspină cu obidă gândindu-se la înălţimea ei de un metru şaizeci.

– Nu am venit aici ca să discutăm despre animale sau despre prieteni, continuă el, trăgându-şi piciorul de sub laba lui Henry. Am venit în legătură cu slujba. Azi am angajat o femeie grozavă, dar nu poate veni decât peste două luni şi mă întrebam dacă ai putea s-o înlocuieşti în această perioadă.

– Adică vrei să mă angajezi ?

– N-am încotro. Celelalte erau şi mai rele decât tine.

– Mulţumesc, se încruntă Tessa... Într-adevăr, era o brută prost crescută... Mai mult ca sigur că ştii să faci un compliment unei femei, nu-i aşa ?

– Când este necesar.

Zâmbi dintr-odată și inima ei sări din piept Ce se întâmpla cu ea ? În mod normal, nu era atât de sensibilă la aspectul unui bărbat – niciodată sensibilă, dacă era cinstită, la un bărbat – a fost mereu prea ocupată cu viitorul carierei sale, ca să se gândească să-și piardă timpul cu o poveste de dragoste. Și totuși, acum, din cauza unei perioade de odihnă forțată, simțea că i se înmoaie picioarele numai când acest bărbat îi zâmbea.

Era vina lui Sir Denis. Deoarece, din cauza lui, ea văzuse singurătatea și neîmplinirea în viitor și de frică era gata să cadă în brațele primului bărbat mai acătării pe care-l întâlnise. Privindu-l printre gene, îl studie din nou pe Patrick Harper, fiind de acord că era foarte potrivit, deoarece era frumos ca Adonis și pe deasupra și bogat !

– Ei, spuse el, accepți slujba temporar, sau nu ?

– Cum de ai încredere în mine ?

– Ai o față cinstită.

El se juca cu focul, dar nu făcea și ea la fel și, pe deasupra, se mai și distra ?

– Îmi pare rău, domnule Harper. Nu pot să te ajut.

– De ce nu ? Acum câteva zile voiai slujba.

– M-am răzgândit. Cred că nu ești un patron prea bun.

– Ce ? Trecu ceva timp până ce îi reveni vocea. Trebuie să știi că **nimeni** nu a plecat de la mine, deoarece m-a găsit dificil.

– Bănuiesc că plătești bine.

– Nu despre bani este vorba. Le face plăcere să lucreze cu mine.

– Muncă-plăcere ? Izbucni în râs, trântindu-se pe canapea, ca și cum ar fi avut optsprezece ani.

– Asta înseamnă bani în plus pentru buzunar, spuse el menționând un salariu care era mai mult decât generos. Și dacă ești hotărâtă să călătorești...

– Sunt.

– Atunci, care este problema ?

Ea se gândea numai la un lucru : dacă vreunul dintre servitori locuia prin împrejurimi, ar fi putut descoperi cine era.

– Ai spus că trebuie să stau cu servitorii, dar habar n-am cine sunt și ce fac.

– Sunt : domnul și doamna Withers, bucătăreasa și valetul, Pedro, ajutorul de bucătar spaniol și două filipineze.

Toți străini de ținut, se gândi ea bucuroasă și începu să se gândească dacă să continue comedia sau s-o încheie.

– Pentru numele lui Dumnezeu, hotărăște-te, îi porunci el. Mai am și altele de făcut.

Enervată de tonul lui, se hotărî.

– Accept.

– Bine. Se ridică, cu un chip fără expresie. Mai bine ți-ai cumpăra niște haine decente.

– Nu trebuie să ne îmbrăcăm obişnuit la coñac ? întrebă ea nepăsătoare.

– Este o diferenţă între obişnuit şi peticit. Şi tu, categoric, arăţi cam peticită.

Trăgându-şi portofelul din buzunar, scoase două bancnote de zece lire.

– Poftim. Astea o să-ţi ajungă.

– Douăzeci de lire ? Chicoti ca o fetişcană. Astea nu ajung nici să-i cumpăr lui Henry o hăinuţă.

Iritat, mai scoase treizeci de lire.

– Generos, nu-i aşa ? pufni ea.

– Este pentru haine de lucru, nu pentru recepţie la palat.

Ea îşi băgă banii în buzunar.

– Cred că o să găsesc ceva la Iverton.

– Sunt numai două autobuze pe zi, o preveni el.

– O să mă duc cu maşina.

Ochii albaştri se subţiară.

– Ai o maşină ?

Tessa era pregătită pentru asta.

– Domnul Anderson mi-a permis să-i folosesc maşina.

Ochii au rămas întredeschişi, arătând neîncredere.

– Nu sunt o mincinoasă, domnule Harper. Dacă nu mă crezi, n-ai decât să pleci.

– Te cred, spuse el repede. Am fost surprins, asta este tot.

– De când vrei să încep ?

— Luni, la nouă.

— O.K. Nici nu îndrăznea să se gândească la reacția doamnei Benson și nici a unchiului Martin, când o să audă. Oricât de mult ar gusta gluma, el cu siguranță o să considere că a mers prea departe.

— Să bem pentru asta. Se îndreptă spre scrin și scoțând o sticlă de coniac de-a naşului ei, i-o arătă.

— Ce zici de asta ?

Tăcerea lui Patrick Harper vorbea de la sine și curând își dădu seama. O persoană care îngrijește casa este de presupus că nu se servește din băutura stăpânului — mai ales cu coniac Napoleon !

— Dacă te îngrijorează ce o să spună despre asta domnul Anderson, îi zâmbi ea angelic, află că mi-a spus să mă simt ca acasă.

— Este o diferență între a te simți ca acasă și a-ți lua libertăți.

— Crezi că asta fac ?

— Da. Se îndreptă spre ușile dinspre grădină. Și eu nu beau, mulțumesc.

— Ești abstinent ? întrebă ea, agitând sticla spre el.

— Hai să spunem că prefer să nu mă simt ca acasă, îi răspunse peste umăr.

— Îți promit că domnul Anderson n-o să se supere.

— Aștept până o să mă întâlnesc cu el.

— Cum vrei, ridică ea din umeri, punând sticla la loc și ținându-l pe Henry de zgardă, până când Patrick Harper închise ușa după el.

Numai când el nu o mai putea vedea, începu să râdă. Pur și simplu fusese păcălit de ea ! Lăsând la o parte una sau două scăpări, se descurcase binișor, deși când o să înceapă să-l vadă zilnic, n-o să mai fie așa de ușor.

Doamna Benson a fost pur și simplu îngrozită, când a auzit planul Tessei a doua zi la micul dejun.

— Te comporți ca un copil, Tessa. Sunt uluită.

— Mă distrez puțin.

— Și dacă află ?

— Nici o șansă.

— Nici nu vreau să mă gândesc la ce-o să zică domnul Anderson.

— O să râdă.

— Mă îndoiesc. Și ce este cu odihna de care se presupune că ai nevoie ?

— Mă simt mult mai bine, stând pur și simplu mă plictisesc. Dacă domnul Harper îmi dă bătaie de cap, probabil că o să mă întorc la munca mea.

— Nu fi prostuță ! spuse doamna Benson. Ești departe de a fi recuperată.

Tessa zâmbi cu cel mai cuceritor zâmbet al ei.

— Atunci, ai milă de mine și nu-mi dezvălui identitatea.

– La nimeni ?

– Absolut.

– Şi totuşi, nu-mi place ce vrei să faci, suspină doamna Benson. Când începi ?

– Luni.

– Pentru cât timp ?

– A spus două luni.

– Două luni ? Doamna Benson era îngrozită. Nu poţi să ţii gluma atât de mult.

– Nici nu intenţionez. Numai până când o să facă nişte remarci nepotrivite la adresa mea. Atunci o să-i spun cine sunt şi o să-l văd cât de stingherit o să se simtă.

– Fii atentă să nu cumva să te simţi tu stingherită. Roata se poate întoarce, domnişoară.

– De data asta nu. Tessa îşi privi ceasul. Mă duc la Iverton să-mi cumpăr nişte haine.

– Mai bine te-ai duce la Londra.

– Vreau nişte haine de puştoaică, nu ultima modă.

– Să nu îndrăzneşti să-ţi cumperi haine de punkist.

– Bună idee !

– Tessa Redfern, dacă tu...

– Am glumit, doamnă Benson, îi strigă din nou Tessa. Oi fi eu tânără, dar sunt respectabilă.

O jumătate de oră mai târziu, se plimba pe străzile din Iverton de lângă piaţa oraşului. În trecere, încercă şi raionul de haine pentru

tineri, dar deşi măsurile se potriveau, stilul şi culorile erau nepotrivite pentru un chirurg.

Dar pentru următoarele câteva săptămâni, stilul tineresc era tot ce voia şi, curajoasă, s-a apropiat de un magazin din colţul străzii prin a cărui uşă deschisă se scurgeau valuri de muzică şi ale cărui vitrine erau ticsite cu ultimele modele de blugi, geci din piele şi fuste mini.

Spre amuzamentul ei, vânzătoarea îi făcu un semn prietenesc şi Tessa îi răspunse în acelaşi fel, încercând să nu bage de seamă muzica groaznică care-i asalta urechile în timp ce şi-a cumpărat nişte blugi, câteva bluze de bumbac, nişte pantaloni de bumbac, o fustă mini şi alte mărunţişuri.

Numai când trecea pe lângă cónac în drum spre casa ei, avu o strângere de inimă. Dar imediat, o îndepărtă. Patrik Harper o încurajase la această glumă, prin aroganţa şi severitatea lui. Pe lângă toate acestea, nu era nimic mortal în gluma ei. Era pur şi simplu o glumă nevinovată care să-i mai uşureze această vacanţă forţată.

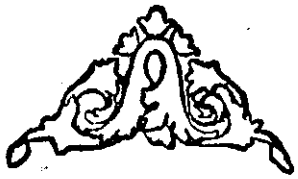

CAPITOLUL IV

Luni dimineaţa, Tessa s-a îmbrăcat cu pantalonii cei noi de bumbac şi cu un tricou larg – ideal, i-a spus vânzătoarea de la magazin, pentru zilele călduroase de vară.

Dar, privindu-se în oglinda mare şi veche, a avut îndoieli. Indiferent de cât de tânără părea, ea se simţea de douăzeci şi şapte de ani şi complet stingherită în costumul lui Charlie Chaplin. Scoţându-l, şi-a pus fusta scurtă de doc şi o bluză de bumbac albă. Adevărat, fusta scurtă descoperea destul din picioarele ei bine făcute, dar cel puţin nu se simţea stingherită.

– Nu crezi că-i cam scurtă fusta asta ? remarcă doamna Benson când Tessa intră în bucătărie pentru micul dejun.

– Pentru domnişoara Redfern, chirurgul, zâmbi Tessa, dar nu pentru fata la toate a domnului Harper.

– Aş vrea să renunţi la idee. Nu ştiu cum o să se termine.

— Cu un hohot de râs. Nu te mai îngrijora, doamnă Benson. Dacă gluma degenerează, o să-i pun capăt.

Dar pe când se îndrepta spre conac, își dădu seama de grozăvia faptei. Gândindu-se la gluma în sine, era una, dar a o pune în practică era cu totul altceva. Totuși, nu era degeaba o Redfern și cel mai rău lucru care putea să se întâmple, era ca Patrick Harper să descopere cât mai repede gluma și să-i pună capăt.

Lângă intrarea principală erau parcate cam o duzină de automobile și ocolindu-le, se îndreptă spre treptele din piatră care duceau la ușa masivă de stejar. Mașinile arătau că la conac era lume și-ea era încântată, deoarece nimic nu era mai neplăcut decât o casă veche părăsită.

Când se îndreptă spre demodata sonerie ca să-și anunțe prezența, a observat că ușa era întredeschisă, așa că a pășit înăuntru. Fusese aici numai o singură dată, cu mulți ani în urmă, și-și aminti holul imens și întunecos. Dar acum întunericul aparținea trecutului. Lambriurile de stejar fuseseră curățate și lustruite, dezvăluind frumusețea lemnului, în timp ce tapiseria întunecată strălucea ca niște bijuterii de smarald, aur și rubin în lumina ce se strecura prin fereastra închisă situată la jumătatea scărilor mari care duceau la etaj. Și mai era ceva în plus : un magnific candelabru de cristal care atârna din tavanul boltit, strălucind când ra-

zele soarelui pătrundeau prin uşile dubie deschise ale unui salon imens şi dreptunghiular. De asemenea, şi aici se vedeau urme de schimbare.

Tessa îşi amintì camera ca fiind întunecoasă şi sumbră, dar azi ar fi putut să fie luată exemplu pentru revista „Casa şi grădina". Pe pereţii îmbrăcaţi în delicatele tapete Wedgwood verde erau agăţate tablouri excepţionale ale vechilor maeştri, nuanţa tapetului reflectându-se şi în ţesătura mătăsoasă care acoperea canapelele şi numeroasele fotolii împrăştiate în jurul camerei. Cel mai puţin îi plăcea covorul. Gros, de un verde deschis, îi reamintea de carpetele din sălile de aşteptare din spital. Nu era mai puţin adevărat că îşi dădea seama că era practic, pentru că aceasta era partea casei cel mai des folosită de angajaţi, ale căror voci ar fi răsunat prea puternic dacă podeaua nu era acoperită.

Ea ar fi dorit să cerceteze şi mai departe, dar acum nu era timpul potrivit, aşa că rămase unde era, aşteptând să vină cineva.

– Domnişoara Redfern ?

Ea se întoarse brusc la auzul acelei voci reci şi dure şi văzu o blondă impunătoare şi voluptuoasă privind-o cu nişte ochi albaştri de gheaţă.

– Da, eu sunt domnişoara Redfern, spuse Tessa retrăgându-şi mâna întinsă. Şi tu eşti... ?

– Ingrid Mortensen, asistenta domnului Harper. Te rog să mă urmezi în biroul meu.

Nesuferita, îngâmfata! se gândi Tessa, urmând-o în camera ei care în ciuda căldurii, a obiectelor de artă veche și a covorului gros și moale, era la fel de rece și de neprimitoare ca și ocupanta ei. Chiar și planta din camera ei era la fel de dreaptă și de riguroasă. Da, „riguroasă" era cuvântul potrivit pentru Ingrid Mortensen, conchise Tessa, observând trăsăturile regulate și părul blond-auriu încolăcindu-se perfect de-a lungul gâtului lung și alb. Cu mișcări precise, Ingrid se îndreptă încet spre biroul ei și își aranjă cu grijă fusta din pânză crem înainte de a se așeza.

— Am înțeles că domnul Harper ți-a explicat care-ți sunt îndatoririle?

— Într-un fel, spuse Tessa, simțindu-se dintr-odată caraghioasă în fusta ei scurtă și în bluza ei de bumbac, lângă această femeie stăpână pe sine și îmbrăcată cu rafinament.

— Nu pari foarte convinsă.

Încearcă să mă intimideze, gândi Tessa și se lansă în noul ei rol.

— Mi-a spus, dar cam vag. Presupun că experiența vine odată cu practica, chicoti ea.

— Domnul Harper nu este niciodată vag.

— Păi, cu mine a fost. Mi-a spus ceva despre înlocuirea personalului liber sau bolnav. Dar nu mi-a dat detalii.

Buzele frumos conturate, dar subțiri ale lui Ingrid, s-au subțiat și mai mult, însă acest fapt nu-i reducea cu nimic frumusețea impunătoare.

— Atunci am să te pun la curent cu toate. Această gospodărie trebuie să meargă ceas. Nu putem permite nici o abatere.

Ah, deci nu putem ? se gândi Tessa cu ciudă, hotărând că imediat ce această întrevedere avea să ia sfârșit, ea va spune „mulțumesc foarte mult, dar m-am hotărât să nu lucrez aici" și va pleca. Această glumă trebuia să fie veselă și dacă Ingrid Mortensen urma să răspundă de ea, ar fi un dezastru. Totuși, se așteptase ea, ca omul acela dinamic să se ocupe el însuși de treburile gospodărești ? Patrick Harper s-o fi obosit el să participe la întrevedere personal — poate că-i făcea plăcere să angajeze personal salariații — dar acum, după ce o angajase, era logic să o transfere în grija asistentei lui reci și eficiente.

— ... să vezi ca lucrurile să se desfășoare bine, spunea Ingrid, și să participi acolo unde este nevoie la bucătărie, la curățenie și... Ai înțeles ce am spus ?

— Știi, nu sunt grea de cap — și tânără !

Pielea palidă a lui Ingrid se coloră ușor de furie, în timp ce se ridică.

— Mergem să întâlnim restul personalului.

Tăcută, Tessa o urmă de-a lungul coridorului acoperit cu mochetă, spre bucătăria imensă și de modă veche.

O masă de lemn, bine frecată, era așezată în mijloc, iar deasupra străluceau tigăi și oale de cupru agățate de o stinghie de lemn. O enormă mașină de gătit veche era așezată

lângă un perete, față în față cu una modernă electrică, alături de un bufet masiv plin cu porțelanuri în culorile alb și bleu.

— Domnul și doamna Withers, spuse cu răceală Ingrid, și aceasta este domnișoara Redfern.

O femeie de vârstă mijlocie și cu o față plăcută își șterse mâinile de șorț și înaintă spre ea, urmată de un bărbat la fel de plăcut ca și ea, sigur soțul ei. Tessa i-a plăcut imediat.

— Mă bucur că o să ne ajuți, spuse doamna Withers.

Soțul ei aprobă din cap și tocmai voia să spună ceva când Ingrid i-a luat-o înainte.

— I-am spus domnișoarei Redfern ce îndatoriri are, așa că poate începe imediat. Ochii de gheață o examinau pe Tessa din cap până în picioare. Dacă vrei să afli ceva, te rog să vii la mine. Te rog să ții minte că aici este atât birou cât și locuință, care trebuie să funcționeze perfect.

— Da, domnișoară, spuse Tessa luând poziția de drepți. Sunt aici ca să mă supun ordinelor dumneavoastră.

Dacă și-ar fi permis o umbră de zâmbet pe față, Ingrid ar fi ghicit că a călcat-o pe nervi, dar cu un efort, Tessa rămase senină și după o clipă de ezitare, cealaltă părăsi bucătăria.

Abia atunci Tessa s-a întors spre cei doi, făcându-se că nu observă schimbul amuzat de priviri dintre ei. Dar nu au spus nimic și ea

aprobă discreția lor, în același timp gândindu-se să nu-i permită cumva icebergului suedez să o aducă în situația de a-și pierde controlul.

– Cu ce ați vrea să încep ? o întrebă ea politicos pe doamna Withers.

– Pregătește-ne la toți câte o ceașcă de ceai. În clipa în care ceainicul o să clocotească, Pedro și fetele or să vină în goană și o să faci cunoștință cu ei.

Menajera a avut dreptate, pentru că imediat ce aranja cestile și ceainicul a început să fluiere, cele două fete filipineze și tânărul spaniol au intrat grăbiți.

Chicotind, cele două fete se prezentară : Emmy și Eva, iar bărbatul Pedro. Vorbea o engleză perfectă și o informă că vrea să devină un excelent bucătar și că o să ia locul doamnei Withers când ea o să se retragă, o declarație pe care buna doamnă se pare că o auzise de nenumărate ori, deoarece ea aprobă cu bunătate, deși soțul ei l-a tras ușor de ureche și i-a spus că mai are multe de învățat ca să ajungă să fie pe gustul domnului Harper.

– Nu că i-ar păsa ce mănâncă atunci când lucrează la un nou program, o informă domnul Withers pe Tessa. Dar când este odihnit, îi place să mănânce bine.

– Întotdeauna l-a plăcut, îl completă doamna Withers. Chiar de băiețel ținea foarte mult la bucătăreasă. Când a mai crescut, îmi spu-

nea : „Când o să fiu mare şi o să am casa mea, tu o să fii bucătăreasa mea !"

Umerii ei graşi se scuturau de râs, ca şi cei ai bărbatului ei şi Tessa a hotărât că trebuie să fie ceva bun simţ în acest om, care inspira atâta devotament din partea acestui cuplu atât de plăcut.

— Îţi trebuie o zi sau două ca să te obişnuieşti, continuă doamna Withers, dar odată ce te-ai obişnuit, o să găseşti munca foarte uşoară.

— Ce o să fac, când toată lumea o să fie prezentă ?

— O să ajuţi pe cine are mai multă nevoie.

— De exemplu eu, spuse Emmy, sărind în picioare. Este timpul să servesc cafeaua. Se îndreptă spre filtrul de cafea care era în priză.

Puţin după aceea, Tessa o ajută să împingă căruciorul într-o cameră luminoasă şi în culori deschise, de lângă una mult mai mare plină cu pupitre, scaune şi ultimele computere ale Companiei Harper.

— Mâncarea şi băutura nu sunt permise în camera computerelor, o informă Emmy, şi niciodată nu ducem căruciorul acolo. Dacă vreo fărâmitură cade în interiorul tastaturii, poate cauza dereglări.

Înainte ca Tessa să răspundă ceva, membrii echipei intrară în cameră. Ea presupusese că trebuie să fie tineri, dar oricum nu anticipase că o să arate ca nişte elevi în primul an de colegiu. Şi aceştia erau experţii care creau pro-

gramele ce se vindeau pentru sute – unele chiar pentru mii – de lire sterline unul !

– Eu sunt Billy, se recomandă un tânăr cu fața aproape copilăroasă, în timp ce-și lua cafeaua. Ești nouă aici ?

– Da. Ajut pe aici, pe unde este nevoie – desigur, cu excepția camerei de acolo, zâmbi ea, arătând cu capul spre camera din spatele ei.

– Păcat, se băgă în vorbă un alt membru al echipei. Am o durere de cap și am chef să înot !

– O să ai o durere de cap și mai mare dacă m-ai lăsa în fața computerului tău.

A râs, în același timp cu o tânără cu coadă de cal și înfățișare serioasă.

– Eu sunt Liz Cummings, zâmbi ea, luând un biscuit. Și așa-zisul înotător este logodnicul meu, Terry.

Cu repeziciune, ceilalți membri ai echipei se prezentară : Mike, un uriaș tânăr și blond, Johnny și James, doi frați cu trăsături delicate și serioase și un cuplu cu păr auriu și fețe pistruiate, care erau proaspăt căsătoriți, Tom și Jenna Donaldson.

Erau prietenoși și amuzanți și Tessa dorea să afle exact ce făceau. Doar ascultătoare atentă, ea nu puse întrebări și stătu acolo liniștită și politicoasă, până când pauza se termină și împreună cu Emmy au dus tava înapoi.

Nu văzuse nici urmă de Patrick Harper, dar își dădu seama că ar fi fost prea bătător la

ochi – în această perioadă a angajării ei – să întrebe unde era. Totuși, când ziua se scurse și el nu apăru și nici nu se făcu nici o mențiune despre el, îl întrebă în treacăt pe Pedro, care era ocupat să pregătească aluatul pentru o plăcintă cu mere.

– Este în America, veni răspunsul. Se duce acolo atât de des încât credem că are abonament.

Tessa era iritată de dezamăgirea pe care a simțit-o că nu l-a văzut. Dumnezeule, ce avea atât de deosebit Patrick Harper ? Parcă ea nu ar fi știut !

– Va sta mult ?

– Greu de spus. Poate câteva zile, adesea câteva săptămâni.

Asta a făcut-o pe Tessa să aibă la ce se gândi și se întrebă dacă nu este cazul să se retragă. Și totuși, știa că n-o s-o facă și asta nu avea nici o legătură cu plictiseala, ci mai mult cu dorința de a-și cunoaște vecinul mai bine. Mult, mult mai bine.

La masă i-a servit doamna Benson detalii despre treburile casnice de la conac și, deși a făcut-o să râdă descriind-o pe nesuferita de Ingrid, era clar că menajera nu se liniștise.

– Aș dori să nu plec în vacanță mâine, mormăi ea. Nu-mi plac aceste glume pe care le faci pe seama unor oameni nevinovați. Cel puțin dacă aș fi aici nu te-aș scăpa din ochi.

– Nu aş face nimic care să-l necăjească pe unchiul Martin, o asigură Tessa. Totuşi, dacă nu pleci în vacanţă, o să creadă că într-adevăr sunt bolnavă şi o să vină în goană acasă.

Gândindu-se că era adevărat, doamna Benson suspină.

– Azi, i se destăinui ea, am găsit un loc grozav unde să-l închizi pe Henry.

– Mare păcat s-o fac pe o astfel de vreme, spuse Tessa.

– N-o să fie închis în casă. M-am gândit la porţiunea aia de iarbă înconjurată cu gard, de lângă bucătărie, unde îl ţineam până când unchiul tău l-a dezvăţat să mai rupă florile! L-am băgat după-amiază acolo şi îndată ce şi-a revăzut cuşca, s-a culcat ca un mieluşel.

Tessa era mulţumită că Henry n-o să mai poată produce pagube la conac şi a doua zi dimineaţă, imediat ce doamna Benson a plecat la gară, l-a luat pe Henry de zgardă şi l-a dus spre îngrăditură.

A început să sară fericit prin iarbă, încât mustrările de conştiinţă i s-au risipit. Veni des să-l vadă şi era încântată că se obişnuise cu noul loc.

În următoarele zile Tessa află o mulţime de lucruri despre administrarea conacului şi curând îşi dădu seama de ce Patrick Harper se hotărâse să-l folosească atât pentru birouri cât şi pentru locuinţă.

El şi echipa lui erau creierele companiei şi ca să fie sigur că rămânea în fruntea compe-

tiției, era necesar ca el să se concentreze asupra a ceea ce făceau. Asta însemna îndepărtarea de zgomotul unui birou sau al unei fabrici. Și ce loc putea fi mai bun, unde să găsești liniște și pace, decât această casă plăcută de la țară, impecabil condusă ?

În cea de-a treia zi, Tessa preluă îndatoririle Evei și în timp ce ștergea praful în camere, aspira covoarele și schimba așternuturile din camere, a simțit că chirurgul a fost înlocuit cu același talent, de menajeră ! Totuși era incontestabil mai odihnitor să nu mai fie îngrijorată de starea pacienților și de frecventele lupte pe viață și pe moarte în diferite situații și cel mai rău lucru care se putea întâmpla era să spargă ceva sau să strice mașina de spălat sau altceva, legat de treburile casnice.

Găsi destul timp să se ducă până la Greentrees, să verifice dacă totul era în ordine, în special cu Henry care devenise extrem de nemulțumit în țarcul lui. Dar el avea o fire blândă, la fel ca unchiul Martin. Într-un fel semăna cu nașul ei – felul în care se atașase de ea, bucuria pe care o arăta când o vedea – încât Tessa avea impresia că erau făcuți din același aluat.

În cea de-a patra zi, l-a înlocuit pe Pedro – fiind ziua lui liberă – și-și petrecu dimineața curățând argintăria și triind porțelanurile din sufragerie. Aceasta era o cameră pătrată de vreo zece picioare, plină cu servicii de masă și

de ceai de Dresda, Maissen şi Wedgwood, fără să mai menţioneze frumoasele statuete, prea multe pentru a fi expuse – numai în cazul când cineva ar fi dorit să transforme conacul mai degrabă în muzeu, decât în locuinţă.

Spre surpriza ei, era epuizată când se întorcea seara la Greentrees şi, pe la sfârşitul săptămânii, ea îşi dădu seama că mai avea destul de mult până să fie capabilă să reziste o zi întreagă în sala de operaţii.

Amărâtă, îşi pregăti o omletă – deoarece refuzase să mănânce la conac – şi apoi se duse la culcare. Foarte rar se simţea abătută şi totuşi, în seara aceasta, simţea cum tristeţea o cuprinde şi văzu viaţa desfăşurându-se ca un drum pe care-l străbătea singură, doar dacă nu va întâlni un bărbat care să o iubească îndeajuns ca să fie alături de ea – dar pe care ea să-l iubească ! Nu era uşor, având în vedere orele multe pe care le petrecea în spital.

Ar fi fost mai uşor dacă ar fi găsit un chirurg ca şi ea, spusese Sir Denis. Dar dacă programele lor erau diferite, riscau să nu se vadă unul cu altul ! Privirea batjocoritoare a ochilor albaştri îi veni în minte şi se întreba cât de binevoitor ar fi Patrick faţă de o soţie care şi-ar urma propria carieră. În ciuda faptului că el a fost iritat de felul ei de a privi viaţa şi a sfătuit-o să-şi aleagă o slujbă utilă când va fi vorba de o alegere care-l privea personal, s-ar putea să opteze pentru o femeie care să-l considere viaţa ei.

Supărarea i se intensificase în momentul când auzi un scâncet la uşă. Henry ! Noaptea făcea un tur al casei şi de obicei dormea încolăcit pe covoraşul din hol. Dar Tessa era preferata lui şi de câte ori era acasă, cea mai mare plăcere era să doarmă la piciorul patului ei.

Ducându-se la uşă, îl lăsă să intre. Dintr-odată un ghem de blană aspră se năpusti asupra ei, aproape trântind-o şi o limbă lungă şi roz începu să-i spele faţa.

— Henry, potoleşte-te ! Împingându-l la o parte, ea se reîntoarse în pat. Dar când îşi puse capul pe pernă se trezi cu Henry privind-o cu blândeţe în ochi. Capul lui era la acelaşi nivel cu al ei şi nasul lui umed o mirosea discret.

— A, nu, hotărât, nu o să dormi cu mine în pat, spuse ea repede.

Ochii mari şi căprui continuau s-o privească deprimaţi şi apoi, recunoscând vocea autoritară a stăpânului, Henry se duse la piciorul patului să se culce pe covor.

Tessa petrecu o sâmbătă şi o duminică nedorite, dar luni luă drumul obişnuit prin spărtura din zidul grădinii. Era o zi minunată şi mirosul ierbii, încât umedă de rouă şi parfumul îmbătător al trandafirilor, o făcură să se simtă minunat. Şi se simţi încă mai bine, când descoperi că era ziua liberă a lui Emmy şi ea trebuia să facă ordine în aripa de vest, locuinţa personală a lui Patrick Harper. Asta însemna

că el se va întoarce curând – poate deja zboară peste Atlantic !

Stând în holul lambrisat, o replică în miniatură a celui principal, ea își dădu seama de ce a ales el această aripă a conacului drept locuință. Nu numai că era separată de restul casei, dar avea și o parte din grădină numai pentru el. O piscină mare strălucea printre peluze și șezlonguri elegante și mese erau împrăștiate de jur-împrejur.

Curioasă, ea străbătu cele cinci camere pentru oaspeți, fiecare având baia ei, apoi trecu prin sufragerie, salon și birou. Toate erau mobilate cu mobilă veche și covoare provenite din aripa principală, culorile erau discrete și se armonizau perfect cu atmosfera liniștită.

Excepție făcea dormitorul lui, modern, așa cum se potrivea unui tânăr magnat al secolului douăzeci. De un maro închis, era scos în evidență de strălucirea abil împletită de portocaliu închis și verde din cordonul care ținea legate draperiile cafenii de satin și de țesătura care acoperea cele două fotolii mici de lângă fereastră și cuvertura de pe patul imens. Mai degrabă un teren de fotbal !

Era așa de ușor să și-l închipuie pe proprietar stând întins în el încât, supărată pe gândurile ei, se grăbi în cealaltă cameră, unde erau dulapurile, și luă un schimb maro pentru pat. Începu să facă patul – o sarcină deloc ușoară pentru o persoană de înălțimea ei, având în vedere dimensiunile patului.

Istovită de efort, se lungi de-a latul patului, trăgându-şi sufletul şi aproape că înţepeni când auzi vocea plină de sarcasm care răsună în spatele ei.

— Fă-te comodă, dacă tot eşti aici, şi trage un pui de somn !

Sărind în picioare, se întoarse brusc spre silueta înaltă şi deşirată a patronului ei. Nu, nu visase, ochii albaştri ca safirele, trăsăturile asemănătoare cu ale unui zeu grec şi corpul care ar fi înnebunit orice femeie... Era aşa cum şi-l reamintea şi încă mai mult !

— Emmy este liberă ? o întrebă el, apropiindu-se destul de mult ca să-i vadă urmele de oboseală din jurul ochilor.

— Da, şi eu...

— Ştiu. Grăbit, îşi scoase haina şi-şi desfăcu cravata.

În împrejurări normale, acest gest n-ar fi tulburat-o, dar intimitatea dormitorului impunea acţiunii o semnificaţie care o sufoca, făcând-o să respire greu. Ferindu-se să privească la cămaşa aceea care îi scotea în evidenţă umerii largi, ea se aplecă peste pat şi întinse bine cuvertura, îndoind-o la un capăt.

— Pariez că ai învăţat asta în tabără ! spuse el.

— Învăţat, ce ? Surprinsă, se uită în jur şi-l văzu arătând colţul precis îndoit al cuverturii, pe care-l făcuse inconştient, la fel ca la spital.

— Ah, asta ? mormăi ea, gândind cu repeziciune. O prietenă de-a mea m-a învățat. Ea... ea... lucrează la un spital.

— O profesie utilă. Ar trebui s-o ai în vedere.

— Sunt mulțumită așa cum sunt.

Ridică o sprânceană.

— Nostimă mititica, nu-i așa ?

I se ridică tensiunea. Nu mai fusese numită așa de când era la medicină, la facultate.

— Înălțimea mea nu este treaba ta și ți-aș fi recunoscătoare dacă nu ai mai face remarci personale.

— Ești complexată pentru că ești mică de statură ?

— Nu... sunt... mică... de... statură, îi silabisi ea. Am un metru și șaizeci, care este o înălțime perfect normală. Cum ți-ar plăcea să-ți spun „lunganule" ?

— Nu m-ar deranja deloc. Nici pe tine nu ar trebui să te deranjeze, dacă faci ce trebuie în viață.

— Nu crezi că cineva ar putea fi fericit dacă ai lăsa lucrurile în voia lor ? Numai pentru că tu ești obsedat de muncă, nu înseamnă că toți trebuie să facem la fel. Acum, dacă mă lași să termin aici...

— De ce să plec ?

— Deoarece mă enervezi.

Ea aruncă peste pat cuvertura matlasată — tivită cu cafeniu, portocaliu închis și bleu.

— Nu pot face treaba cum trebuie dacă te uiți la mine.

– Bine, dacă promiți că nu te uiți nici tu la mine, îi răspunse el, având o față serioasă în timp ce-și desfăcea cămașa. Mă schimb în blugi și pulovăr și plec.

Repede ca fulgerul, Tessa se repezi la ușă – acționând mai mult ca o virgină înspăimântată decât ca o femeie obișnuită să vadă bărbați dezbrăcați. Tocmai că nu se prefăcea ! Numai la gândul de a-l vedea pe Patrick Harper dezbrăcat, logica o părăsi și era îngrozitor de speriată – nu de el, ci de ea, pentru că își dăduse seama că în sfârșit a întâlnit bărbatul care o făcea să se simtă vulnerabilă și fără apărare în fața durerii și deziluziei. Atât cât inima îi era liberă, putea ușor să-și controleze viața. În momentul în care fericirea ei depindea de un bărbat...

– Hei ! îi strigă el. Am glumit. Întoarce-te și termină treaba.

– Am terminat-o.

Ieși repede și închise ușa, aproape ciocnindu-se de Ingrid.

– Hopa, mormăi Tessa. Îmi pare rău.

– Așa și trebuie.

– Nu te-am lovit ? Îmi pare rău...

– Nu vorbesc despre ieșirea ta, sâsâi Ingrid, ci de prostia de a nu părăsi camera când domnul Harper este acolo. Cred că ți-am explicat că nu trebuie deranjat cu prostii. Ideile lui valorează milioane și tu nu ești aici ca să-i întrerupi gândurile.

– Nu sunt eu de vină. Deodată Tessa se întrebă dacă nu cumva Ingrid trăsese cu urechea. El îmi vorbea. Poți să-l întrebi, dacă vrei.

– Domnul Harper este prea bun ca să te învinuiască.

– Ei hai, că glumești !

Tessa își dădu seama prea târziu că nu așa trebuia să vorbească un angajat. Și totuși, Ingrid – cu toate aerele ei – era de asemenea o angajată, ceea ce le punea pe aceeași treaptă și Tessa nu voia să se lase intimidată de ea. Îndreptându-se cât putu de mult, ea se uită disprețuitor la Ingrid.

– Sunt perfect conștientă că tu ești asistenta domnului Harper, dar când m-a angajat nu mi-a spus că trebuie să-ți dau raportul, așa că nu ai nici un drept să-mi comanzi.

Fața de porțelan a lui Ingrid se coloră de furie.

– Cum îndrăznești să vorbești așa tu, care ești un nimic.

– Sunt la fel de politicoasă cu tine, cum ești și tu cu mine, declară Tessa și se îndepărtă arogantă.

Când ajunse în corpul principal, mînia i se potoli îndeajuns ca să regrete că-și pierduse cumpătul. Dacă Ingrid i se plânge lui Patrick Harper despre asta, slujba ei ca fată la toate s-ar putea încheia în acea zi de miercuri.

CAPITOLUL V

La nouă şi jumătate în ziua următoare, Tessa nu mai avea nici un dubiu că Ingrid i se plânsese lui Patrick, deoarece el se năpusti asupra ei în timp ce ea curăţa resturile micului dejun din sufragerie.

– Am destule treburi pe cap şi fără să mai ascult şi plângerile lui Ingrid la adresa ta, ţipă el.

– Plângeri ? Ochii Tessei se măriră de uimire.

– Nu mai fă pe inocenta.

– Ah, da, aia, spuse Tessa nepăsătoare.

– Aia, se răsti el, se întâmplă să fie ceea ce a supărat-o aşa de tare. Ţine minte un singur lucru, vrei ? Ingrid este asistenta mea şi are tot dreptul să-ţi dea ordine. Dacă nu vrei să accepţi, poţi să pleci.

Nu cumva soarta o avertiza să plece cât mai avea încă inima liberă ? Şi totuşi, ştiind câtă plăcere i-ar face lui Ingrid dacă ea ar pleca, fu destul să se hotărască să rămână. Pe lângă toate astea, Patrick era un bărbat ca oricare altul şi deşi extraordinar de sexi, ar putea de-

vea, mai puțin atractiv dacă-l cunoști mai bine. Și cu cât mai puțin îl plăcea, cu atât mai bine pentru pacea ei sufletească.

— Îmi pare rău că v-am supărat, domnule. N-o să se mai întâmple. O să fac tot ce-mi spune și...

— Nu te mai preface, i-o tăie el cu severitate.

— Poftim ? Tessa se înroși. De cât timp știa și de ce așteptase atâta până să recunoască ?

— Da, nu te mai preface, repetă el. Sunt conștient că nu ai pic de respect pentru autoritate, așa că nu încerca să mă păcălești că ești capabilă să fii supusă.

Ea respiră ușurată și-l întrebă curioasă :

— Preferi să mă vezi servilă ?

Lăsându-și capul într-o parte el o privi încruntat.

— Nu poți să fii, chiar dacă ai încerca. Și nu, nu vreau să fii servilă.

— Mulțumesc. Îi zâmbi radioasă.

— Dar asta nu înseamnă că trebuie să nesocotești ordinele lui Ingrid. Dacă îți cere să faci ceva, atunci trebuie să faci.

Și suedeza s-a bazat pe asta ! În următoarele zile îi dădu Tessei cele mai grele treburi posibile, de la greblatul pietrișului din fața casei până la lustruitul celor patru automobile din garaj, de la spălatul ferestrelor, la curățatul straturilor de flori.

— Nu mi s-a spus că voi înlocui grădinarul, protestă Tessa când totuși a fost prea mult.

– Așa-i, fu de acord Ingrid, aranjându-și părul blond cu mâna cu unghiile lăcuite. Am crezut doar că vrei să fii folositoare.

Pentru asta nu avea răspuns și Tessa jură că data viitoare când suedeza o să-i mai dea altă sarcină grea, să-i spună ea ce să facă cu ea ! Desigur, nu trebuia să fii geniu ca să-ți dai seama să Ingrid acționa astfel numai ca s-o țină departe de Patrick Harper.

Și avu succes, deoarece în următoarele zile Tessa nu-l văzu deloc ; și pentru că scopul ei era să râdă de el și apoi să-i vadă fața când o să-i spună cine este, tocmai se gândea dacă să renunțe sau nu la jocul ei.

– Ești foarte gânditoare. O voce veselă îi întrerupse gândurile și Tess îl văzu pe Mike, uriașul blond al echipei, barându-i drumul. Cum te descurci ?

– Cu greu.

– Cu oamenii sau cu treburile ? râse el.

– Cu amândouă.

– Sunt sigur că o să reziști.

– Încerc.

– Ți-ai terminat treburile, Tessa ?

O cuprinse enervarea când se întoarse și o văzu pe Ingrid.

– De fapt, da. Am o oră liberă.

– Atunci distrează-te fără să-i mai deranjezi și pe ceilalți.

– Dacă asta se referă la mine, interveni calm Mike, află că am luat o mică pauză. Sau asta este împotriva regulamentului ?

– Sigur că nu. Vocea lui Ingrid era diferită, mai moale, atitudinea ei împăciuitoare. Numai că mica noastră Tessa adoră să flecărească, ceea ce nu prea este bine.

Tessa se înfurie când auzi cum o descrie, dar refuză să-i dea satisfacție lui Ingrid.

– Ai perfectă dreptate, spuse ea cu sinceritate. Sper ca atunci când o să am vârsta ta, o să am mai multă minte.

Pielea palidă a lui Ingrid se coloră și, întorcându-se pe călcâie, se îndepărtă.

– Al naibii să fiu, dacă știu de ce este așa de nesuferită, murmură Mike când n-o mai văzu.

– Sărăcuța, nu-i nimic de făcut ! Tessa răspunse la fel de obraznic ca o puștoaică.

– Se pare că are un dinte împotriva ta.

Păcat că nu remarcase și Patrick. Dar el avea încredere în Ingrid. Poate totuși nu numai încredere. Tessa găsi ideea dezagreabilă și asta s-ar fi putut explica prin aerele și farmecul tipei. Farmec ? Dumnezeule, chiar și un boa avea mai mult farmec.

– Las-o pe Ingrid, continuă Mike. Mai bine să vorbim despre tine. Așa, ce-o să facem mai departe ?

– Nu știu ce-o să faci tu, dar eu mă duc să-mi hrănesc câinele. Am uitat să-i las mâncare înainte de a pleca azi dimineață.

Mike gemu.

– Pui câinele înaintea mea ?

– Bineînțeles ! Tessa se îndepărtă. Și să nu spui nimic despre el, că mă întorc și te mușc.

– Este o promisiune sau o amenințare ? strigă el după ea.

Râzând, ea străbătu pajiștea și tocmai se apleca să se strecoare prin gaura din zid, când se pomeni nas în nas cu Henry.

Întinse mâna după el, dar el fu mai rapid și zburdă prin iarbă spre aripa de vest. Asta-i mai trebuia ! Îndreptându-se repede, fugi după el și-l găsi agitându-se și mirosind pe lângă ușile dinspre terasă ale sufrageriei particulare a lui Patrick Harper.

– Ah, nu, în nici un caz, mormăi ea și apucându-l de zgardă, îl trase după ea. Nu era ușor, deoarece el era încăpățânat ca un catâr și aproape de aceeași mărime.

– Cum ai reușit să ieși, Henry ? Sunt sigură că am închis poarta.

Puțin mai târziu, descoperi și răspunsul, deoarece poarta atârna în balamale.

– Obraznicule ! se încruntă ea cu severitate, dar în același timp admirându-i tenacitatea.

Simțind asta, el începu să latre și să dea din coadă și apoi încercă să scape din strânsoarea ei.

– A, nu, amice, nu de data asta. Ești Henry, nu scamator, și am să mă asigur că de data asta n-o să mai scapi.

Folosind cuvântul magic „mâncare" ea îl făcu să intre în bucătărie și, lăsându-l acolo

să-şi mănânce fericit biscuiţii, ea se duse în atelierul din grădină să caute o sârmă solidă şi o foarfecă de tăiat sârmă.

Îi trebui cam o jumătate de oră ca să repare poarta suficient de bine ca Henry să n-o poată deschide şi să-l bage din nou în ţarc. Ridică nişte ochi rugători la ea şi scheună jalnic, lucru care de obicei o topea, dar de data asta Tessa se întoarse şi se îndreptă hotărâtă spre conac. Fusese plecată destul de mult timp şi nu avea chef să se scuze în faţa lui Ingrid.

Încă o dată, se întrebă de ce fata era geloasă pe ea. La urma urmelor, o puştoaică de optsprezece ani nu putea concura cu frumuseţea sofisticată a suedezei. Şi totuşi, scena cu Mike îi dezvăluia înverşunarea şi frustrarea. Dar frustrare de ce ?

Răspunsul era clar : pentru că nu era destul de apropiată de Patrick !

Meditând la asta, se întrebă dacă el îşi făcuse o regulă din a amesteca afacerile cu plăcerea. Sau pur şi simplu nu-i plăcea fata ? Deşi era destul de frumoasă şi ar fi interesat mulţi bărbaţi, atitudinea ei distantă ar fi putut fi o cauză. Dar având în vedere că ea era oricum, dar numai distantă faţă de el nu...

Curioasă să afle cât mai multe despre ea, Tessa se hotărî s-o întrebe câte ceva pe doamna Withers şi şansa ei apăru curând după masă, când stăteau în faţa unei cesti de ceai.

— Ingrid ? repetă femeia întrebarea Tessei. Din câte îmi amintesc, este dintr-un sat din

Suedia, deşi ea n-a vorbit niciodată de familia ei. De ce eşti curioasă ?

– Încerc să-mi imaginez de ce este aşa de dură cu toată lumea.

– Întreab-o pe ea !

– Ha ! M-ar mânca pe pâine la micul dejun.

Doamna Withers chicoti şi dădu cuţitul Tessei.

– Încearcă-ţi curiozitatea pe roşii. Pune-le în apă clocotită pentru câteva minute şi apoi jupoaie-le de pieliţă.

Exact ce aş face cu Ingrid ! se gândi Tessa, dând drumul la gaz. Data viitoare, dacă o mai prind urmărindu-mă, plec.

O oră mai târziu, fiind ziua liberă a lui Emmy, punea un vas cu flori proaspete pe biroul lui Patrick, când el intră.

– Mereu pe picior greşit, spuse el în glumă. Într-o zi, când o să deschid dulapul, o să te găsesc acolo.

– Nu-ţi plac florile ? întrebă, continuând să le aranjeze.

– Îmi plac mai mult liniştea şi pacea.

– Îmi fac numai treaba de faţă la toate vinerea.

– Se pare că eşti de luni, marţi, miercuri şi joi la fel de bună, se plânse el.

– Atunci iau florile şi plec.

Întinzându-se să ia vasul, mâna ei împinse prespapierul de cristal peste marginea biroului.

– Fii atentă ! Se întinse peste ea şi-l prinse Vorbind despre stângăcie ! Chiar că eşti neîndemânatică.

– Câtă dreptate ai, spuse ea, ascunzându-şi zâmbetul şi gândindu-se la faţa lui dacă ar vedea-o în sala de operaţie !

– Deranjez ? întrebă cu răceală Ingrid din prag.

Răspunsul Tessei îi îngheţă pe buze când îşi aminti de rolul ei.

– Am trântit prespapierul de cristal, dar domnul Harper l-a prins.

– Vrei să vorbeşti cu mine, Ingrid ? o întrebă Patrick.

– Numai să-ţi amintesc că domnul Allison şi directorii săi sosesc la ora şapte, spuse ea cu voce dulceagă rezervată lui, şi am aranjat masa pentru opt şi jumătate.

– Aş fi dorit să nu te las să mă convingi să-i invit, mormăi el. Nu pot să strâng capital ca să fiu partener cu Allison şi el este prea puternic ca să-mi ofere să cumpăr sub preţul pieţei.

– Cred că o să poţi fixa douăzeci şi cinci de cenţi pentru o acţiune.

– Las-o baltă. Dacă este echitate, este mai mult din partea mea, pentru că el îmi va ordona să stau cu el. Ori merg cu el de la egal la egal, ori merg singur.

– Dacă ai vinde casa, ai avea banii de care ai nevoie.

– Tot mi-ar lipsi jumătate de milion de lire sterline.

– Ei, asta-i ! Pământul valorează...

– Nu-l vând investitorilor. Au să umple regiunea cu bungalow-uri şi vor distruge împrejurimile pe mai multe mile împrejur. Patrick îşi puse mâna puternică şi frumos modelată pe umărul ei. Recunosc că îmi vrei numai binele, Ingrid, dar oricât de mult aş vrea să mă asociez cu Allison Software, conştiinţa mea nu mă lasă să o fac cu preţul ăsta.

– Tu şi conştiinţa ta ! pufni ea, deşi un zâmbet slab care-i îndulcea trăsăturile delicate ale gurii îi reaminti Tessei că un gheţar se poate topi sub razele unui soare puternic.

Dar de ce îi ascult eu pe ăştia doi vorbind despre afaceri ? se întrebă Tessa şi se îndreptă spre uşă.

– Vreau să vorbesc cu tine, Tessa, îi strigă Ingrid. Presupun că poţi ajuta la masă ?

– De ce ?

– Deoarece Emmy o să se întoarcă târziu.

– Nu o poate înlocui Eva ? Tessa nu servise la masă niciodată şi era îngrijorată să nu facă vreo trăsnaie servind la un dineu care în mod evident era unul important.

– Nu, nu poate. O să ajute la bucătărie.

– Ce zici de Pedro ? întrebă Tessa disperată. Sunt chelneri înnăscuţi, spaniolii ăştia !

– Sunt sigură că sunt. Dar Pedro nu este printre ei. Se pare că este foarte neîndemânatic, de aceea nu rămâi decât tu.

– Nu ai mai servit niciodată la masă ? întrebă Patrick, regăsindu-şi umorul. Am crezut că înţelegerea mea era pentru toate serviciile.

— Nu am mai fost niciodată angajată, izbucni Tessa prinsă în capcană. M-am hotărât să nu muncesc.

Fața lui avea o expresie atât de necăjită încât Tessa se hotărî să cotinue pe această temă.

— Cei mai mulți oameni o fac, pentru bani. Eu, m-am hotărât pentru ajutorul de șomaj.

— Atunci de ce păzești casa domnului Anderson ? o întrebă Ingrid, cu o privire ostilă.

— Am nevoie de bani în plus ca să călătoresc în Europa. Și având și slujba asta, o să-mi permită să călătoresc mai bine.

— Dacă dorești în continuare slujba, îi replică Ingrid mușcător, pune-ți uniforma lui Emmy și ajut-o pe doamna Withers să pună masa.

— Tu ești șeful, spuse Tessa nepăsător și plecă în căutarea Evei, care-i dădu uniforma lui Emmy.

Din fericire, Emmy era la fel de subțire ca Tessa, deși fusta îi venea până la glezne. Și curând după ce-i ajută pe cei doi soți să aranjeze masa în sufrageria particulară a lui Patrick, ea se grăbi spre casă să-și ajusteze puțin rochia, să-l bage pe Henry în casă și să-i dea de mâncare.

El a fost foarte nemulțumit că-l lăsa din nou singur și lătratul lui supărat încă îi mai răsuna în urechi când se îndreptă spre aripa de vest.

Se simțea sfioasă în uniforma lui Emmy ; cu croiala severă și culoarea închisă o făcea să

pară mai mică și mai fragilă ca de obicei. Oaspeții erau deja așezați în salonul luminos, iar domnul și doamna Withers le serveau băuturile.

Bărbatul cu părul gri, în jur de cincizeci de ani și femeia perfect coafată și îmbrăcată în albastru de lângă el, trebuiau să fie John Allison și soția lui, gândi Tessa, după felul cum Patrick, elegant într-un costum gri închis și o cămașă de mătase crem, le acorda toată atenția. La capătul celălalt al camerei, Ingrid, amețitor de frumoasă într-o rochie turcoaz, cu părul blond cenușiu prins la spate cu o agrafă strălucitoare, juca rolul gazdei cu trei bărbați, toți înalți, bronzați și perfect conștienți de puterea lor.

O jumătate de oră mai târziu, erau așezați în jurul mesei. Vase de argint cu trandafiri roz erau așezate în mijlocul mesei acoperite cu o față de masă albastră cu broderii și strălucind în lumina lumânărilor de argintărie, de porțelanuri și pahare de cristal cu picior. Pe măsură ce felurile se succedau, Tessa nu făcu nici o greșeală, ajutându-i pe domnul și doamna Withers la servit.

Doamna Withers se întrecuse pe sine. Supa rece de roșii fusese un extraordinar amestec de roșii, smântână și busuioc, iar friptura ei de miel, care merita toate laudele, un exemplu de frăgezime. S-au servit și a doua oară și Tessa își văzu spulberate toate speranțele de a-i duce lui Henry niște oase cu carne pe ele.

– Nu fi îngrijorată, îi şopti domnul Withers la ureche. Mai este o pulpă, la bucătărie, pentru personal şi doamna Withers n-o să-l uite pe Henry.

Tessa îi zâmbi şi încă mai avea zâmbetul pe faţă când s-a întors şi l-a văzut pe Patrick aruncându-i o privire surprinsă.

Imediat redeveni serioasă, strânse buzele şi începu să se deplaseze cu o precizie de ceasornic de la un invitat la altul, luându-le farfuriile şi servindu-le desertul, piersici din livadă marinate în lichior de caise şi aromate cu cremă Devonshire.

Însă când ajunse lângă Patrick, remarcă licărirea amuzată din ochii săi, confirmată de spusele lui şoptite :

– Te descurci de minune, Tessa. Nu este nevoie să fii aşa de solemnă.

– Mulţumesc, domnule... Aproape că făcu o reverenţă.

– Luăm cu toţii cafeaua în salon ? Vocea rece a lui Ingrid contrasta cu conversaţia molcomă. Sau domnii doresc să rămână singuri aici ?

– În salon, răspunse John Allison uitându-se la soţia lui şi apoi la Patrick. Dacă discut afaceri fără ca Marjorie să fie prezentă, atunci o să trebuiască să-i povestesc totul de la capăt.

Râzând, se întoarseră în salon.

Era o noapte frumoasă de vară, parfumată şi clară şi uşile mari dinspre terasă erau deschise,

luminând piscina. Conversaţia era generală pe când Tessa servea cafeaua şi domnul Withers oferea lichior şi ţigări.

— Cred că ai luat o hotărâre înţeleaptă când te-ai mutat la ţară, ca să creezi programe, spuse John Allison pufăind mulţumit din trabuc.

— De asemenea, este un mod util de a folosi casa asta aşa de mare, interveni unul dintre americani.

— Ăsta este unul dintre motive, a fost de acord Patrick. Această aripă a casei este mai mult decât îndeajuns pentru o familie mare, aşa că restul casei ar fi rămas goală.

— Personal, găsesc că este prea multă linişte şi pace, zise bărbatul pleşuv şi cu faţa roşiatică numit Hank.

— Nu este tot timpul aşa, zise tărăgănat Patrick. În casa de alături este un câine neascultător care şi-a făcut obiceiul de a se plimba pe aici.

— Aici este un loc perfect pentru a creşte câini, spuse cu voioşie doamna Allison. Parcă văd unul sau doi câini de vânătoare învârtindu-se pe aici, sau un setter roşcat ori doi. Ar fi o plăcere să-i vezi dormind pe covorul persan.

— Locul unui câine este afară, spuse Patrick.

— Desigur că nu tot timpul.

— Nu toţi iubesc câinii aşa cum faci tu, Marjorie, spuse soţul ei zâmbind. Dacă tu...

Se auzi un lătrat îndepărtat şi Tessa îngheţă. Oh, nu ! Soarta nu putea să fie atât de crudă ! Dar era, deoarece Henry veni zburdând pe

terasă în toată splendoarea lui, cu un os imens în gură și se opri în pragul salonului.

– Vorbești de lup, mormăi Patrick.

– Ce câine frumos ! izbucni doamna Allison.

Henry se ridică când auzi vocea răgușită.

– Jos ! șuieră Tessa, cât de tare îndrăzni. Dar Henry îi dădu aceeași atenție pe care i-o acordase înainte doamnei Allison, deoarece își reperase idolul.

Cu osul ținut strâns, el se lansă spre Patrick la fel de ușor ca un cal lipițan de tracțiune și provocând aceleași pagube pe care le-ar fi provocat un cal intrat într-un salon : coada fluturând mătura obiectele de pe mesele joase, picături de salivă căzeau pe covoare, precum și urme de noroi.

Tessa încercă să-l prindă, dar Henry se lansase înainte și ea privi cu groază cum ajunse lângă Patrick, îl privi cu adorație și apoi își înclină capul imens și-i puse în poală ca pe o ofrandă osul de miel.

CAPITOLUL VI

Cât timp o să trăiască, Tessa n-o să uite nici groaza pe care a simţit-o faţă de comportarea îngrozitoare a lui Henry, nici hohotul de râs care-i scăpă.

Deşi brusc înăbuşit, toţi l-au auzit, iar Patrick şi Ingrid i-au aruncat nişte priviri ucigaşe înainte de a se forţa să zâmbească celorlalţi. Ei bine, trebuiau să zâmbească, deoarece ceilalţi invitaţi abia îşi reţineau râsul, cu toate că o făceau cu mai mult succes decât Tessa.

— Îmi pare rău, domnule Harper, mormăi Tessa grăbindu-se să-i ia osul din poală.

Furia încă i se oglindea pe faţă, dar în timp ce-l privea, el realiză comicul situaţiei şi încercă să zâmbească.

— Trebuie să faci ceva cu afurisitul ăsta de câine, mormăi el, scuturându-şi resturile de carne de pe pantaloni.

Tessa încerca să-l ajute, dar se opri brusc şi se înroşi. Ridicând privirea, el observă şi-şi ridică o sprânceană în bătaie de joc. Dar de ce să nu se amuze când ea era pusă într-o lumină proastă ?

— Nu este câinele tău, Patrick ? întrebă doamna Allinson.

— Nu, aparţine persoanei care locuieşte alături, răspunse Tessa repede şi apoi se uită la Patrick. Mă veţi ierta, domnule, dacă-l duc acasă ?

— Nici nu mă gândeam să te opresc !

Când Tessa ieşi, trăgând după ea pe încăpăţânatul Henry, hohotele de râs care izbucniră în spatele ei îi arătară că Patrick ştiuse cum să iasă din această situaţie stânjenitoare. Mulţumi Cerului pentru asta, altfel toată seara ar fi fost stricată. Aşa cum era, toată vina cădea pe capul ei.

— Tessa !

Răsucindu-se, o văzu pe Ingrid venind spre ea, şi se pregăti pentru o tiradă.

— Meriţi să fii concediată, şuieră suedeza. O să discut asta cu domnul Harper, mâine dimineaţă.

— Nu poţi să mă învinovăţeşti pe mine pentru comportarea lui Henry, se apără Tessa cu ardoare. Dacă zidul de piatră era reparat, nu s-ar fi ajuns aici.

Interzisă, Ingrid rămase tăcută şi Tessa profită de situaţie.

— Domnul Harper ştia foarte bine că rădăcina chiparosului din grădina lui, a provocat o spărtură şi dacă nu vrea ca Henry să vină aici, ştie ce are de făcut. După care se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă.

În ciuda faptului că ea condamna comportarea lui Henry, nu-i găsea o prea mare vină, deoarece ea trebuie că lăsase ușa întredeschisă și câinele a reușit s-o deschidă. Asta era perfect adevărat, realiză ea imediat ce văzu ușa bucătăriei de la Greentrees larg deschisă.

– Cred că mi-am pierdut mințile, mormăi ea. Trebuie să verific de două ori ușile și ferestrele de câte ori plec.

Abia a doua zi dimineață, când trecerea timpului îi mai potolise neliniștea, putu să aprecieze comicul nopții trecute.

Dacă ar fi acționat în mod voit să reducă șansele lui Patrick, nici nu ar fi reușit mai bine, atâta doar că ea nu voia să strice afacerile lui, ceea ce s-ar fi întâmplat, dacă el s-ar fi înfuriat pe Henry. Era foarte ușor să și-o imagineze pe doamna Allison, o mare iubitoare de câini, prevenindu-și soțul să nu facă afaceri cu un om căruia nu-i plăceau câinii ! Așa cum se desfășuraseră lucrurile, Patrick ieșise cu fața curată mirosind a roze – mă rog, a os de miel.

Când intră în conac, Pedro veni repede spre ea șoptindu-i că domnul Harper voia s-o vadă imediat ce va sosi. Curajul o părăsi. O s-o concedieze. La urma urmelor, nu-l învinovățea. În locul lui și ea ar fi făcut la fel. Era cazul să-și dezvăluie identitatea înainte de a pleca ? Totuși, dacă ar face-o acum, nu va avea asupra lui efectul dorit, așa că se hotărî să tacă.

– Este în birou ? întrebă ea.

– Nu, la piscină.

Grăbită, înconjură casa, uimită de supărarea care o cuprindea la ideea de a nu-l mai vedea pe Patrick, de azi înainte. Nu pe el personal, își spuse ea grăbită, dar toată distracția se încheia. Uitându-se la fusta scurtă de blugi care abia îi ajungea la genunchi și la bluza albă de bumbac care-i acoperea formele delicate – pe care scria Donald Duck Președinte – ea își dădu seama cât de mult se distrase ascunzându-și adevărata identitate.

Când ajunse la bazin, corpul suplu al lui Patrick spinteca apa albastră și limpede, picioarele împingând cu putere, brațele mișcându-se ritmic. Deși era pe direcția privirii lui, el se făcu că n-o vede și terminând o lungime de bazin, începu alta. Deoarece ea știa că acei ochi albaștri aveau vederea ageră, realiză că el o făcea să aștepte intenționat și de aceea se așeză pe un scaun și se destinse.

Nu că ar fi dorit neapărat să piardă vremea – se mustră ea – dar se simți îndreptățită să se destindă, în ciuda prezenței Domniei sale.

Patrick înotă încă două lungimi de bazin, ceea ce îi conveni, deoarece era deosebit de plăcut să stai aici într-o zi superbă de vară englezească, privind un bărbat frumos înotând în acea piscină cu forma neregulată. Mai mult decât frumos, se gândi ea, în timp ce el ieșea din bazin cu o singură mișcare rapidă, bronzat și cu pielea strălucitoare, cu excepția zonei

unde slipul negru se întindea pe corpul lui ca o a doua piele.

— Vreau să vorbesc cu tine, începu el, oprindu-se drept în fața ei, îndepărtându-și o șuviță de păr castaniu care-i căzuse pe ochi.

— Dacă vrei să te referi la noaptea trecută, îi răspunse ea mieros, este la fel de mult vina ta cât și a lui Henry.

— Foarte adevărat, recunoscu el. Zidul va fi reparat.

Luându-și halatul de baie, care fusese aruncat pe ramurile unui tufiș din apropiere, îl îmbrăcă și Tessa făcu un efort să nu privească mușchii care-i jucau pe tors.

Ce se întâmplă cu mine ? se gândi ea enervată. Am văzut sute de torsuri de bărbați în viața mea, probabil mii, și totuși nici unul nu m-a afectat în acest fel. Așa că de ce acum ? Deoarece el este un exemplar perfect, își spuse ea, și ochiul meu de doctor îl apreciază. Pieptul său, de fapt întreg corpul, nu are un singur gram în plus, iar jocul mușchilor sub pielea aurie indică o sănătate perfectă.

— ... nu cu totul de blamat.

Cu o tresărire, ea realiză că el totuși vorbește și ea încercă să-și dea seama ce spune, dar chipul îi exprima confuzie.

— Cel puțin ai putea să mă asculți, îi reproșă el.

— Îmi pare rău, ăă... mă gândeam cine ar putea repara zidul.

– Ţi-am spus deja că s-a făcut, repetă el. Dar asta nu înseamnă că poţi să laşi câinele ăla să zburde liber. În felul ăsta o să găsească altă cale să pătrundă aici.

– Cred că te place. Un zâmbet îi jucă pe buze provocator şi dintr-odată ea fu conştientă de privirea lui Patrick aţintită spre gura ei şi de brusca lui nemişcare.

Ea mai văzuse expresia asta pe faţa bărbaţilor şi altă dată, deşi de mult nu-i dăduse atenţie, fiind prinsă de munca ei şi nemaiavând timp şi de altceva. Dar acum avea tot timpul. Mă rog, cel puţin încă şase săptămâni şi ar putea fi distractiv, dacă... Fii atentă ! se preveni ea. Nu începe ceva, mai târziu o să regreţi.

– Henry nu este obişnuit să fie închis, spuse ea tare. Domnul Anderson crede că animalele trebuie să fie libere.

– De unde ştii ce crede domnul Anderson ?

– De la menajeră, spuse Tessa repede. Tot ea mi-a spus că Henry te place pentru că-i reaminteşti de stăpânul lui. Compania pentru care lucrează l-a trimis în Egipt pentru trei ani şi el l-a rugat pe domnul Anderson să aibă grijă de câine.

– Nu cred că cineva s-a gândit că vrea să-l dea pe Henry cadou, comentă Patrick sarcastic, aşezându-se pe şezlong. Dar destul despre câine. Ochii lui albaştri o priveau cu atenţie. Te-ai descurcat foarte bine în locul lui Emmy

aseară. Domnul Withers a spus că ai fost aproape ca o profesionistă. Sunt sigur că poți să-ți găsești o slujbă la un restaurant când o să pleci de aici.

– Chelneriță ? zise ea, scuturând din cap. Am prea mult respect pentru picioarele mele.

– Dar ai câștiga bine.

– Las-o baltă. Pare foarte plictisitor.

– Am impresia că toate ți se par plictisitoare.

– Poate că o să mă schimb când o să am vârsta ta, spuse ea reținându-și râsul, văzând expresia lui indignată. Îmi pare rău, domnule Harper, n-am vrut să te jignesc.

– Îți apreciez punctul de vedere, Tessa. Câți ani ai – șaptesprezece, optsprezece ? Așa cum ți-am mai spus, sunt destul de bătrân ca să-ți fiu tată.

– Nu vorbi prostii. Ești în formă și sănătos și arăți de treizeci de ani.

– Ce compliment ! Vocea lui era seacă. Dar să ne întoarcem la tine – sper că nu te gândești serios să faci turul Europei, nu ?

– Ai vreo idee mai bună ? Și nu spune că nu mă vezi în rolul unei femei de afaceri !

– Doamne ferește !

– Profesoară, cumva ?

– Ești destul de înfiptă, dar nu.

Ea își mușcă buzele.

– Ce ai zice de doctoriță ?

El izbucni în râs.

– Domnul să-i aibă în pază pe pacienții tăi Mă tem că nu ai stofă de doctor. Ești prea...

— Dacă spui „mică", i-o reteză ea, vărs !

— Dar ăsta este adevărul. O privi din cap până în picioare. Perfectă, dar minionă. De ce nu accepți asta în loc să negi ?

— Nu neg. Numai că nu gândesc că înălțimea mea nu are de a face cu performanța.

— De astă să fii sigură, îi răspunse el absent.

Conștientă de dublul înțeles pe care el l-a dat comentariului ei, ea se înroși.

— Îmi pare rău, se scuză el. Am uitat cât de tânără și nevinovată ești.

— Cei de optsprezece ani din zilele noastre știu destul de multe, i-o întoarse ea. Ai rămas în urmă !

— Așa se pare.

— Totuși, nu m-am hotărât încă dacă o să călătoresc. S-ar putea să te surprind și să-mi aleg o slujbă.

— Grozav. Atâta timp cât nu te va împiedica să te căsătorești și să-ți întemeiezi o familie.

Tessa a fost uimită. Glumea cumva ? Totuși, nu părea că glumește.

— De ce m-ar împiedica de la asta o slujbă ? întrebă ea. O mulțime de femei cu slujbă importantă sunt căsătorite și au copii.

— Dar și o mulțime pun cariera lor înaintea vieții personale.

Tessa înghiți cu greutate, în tăcere, fiind de acord că și ea era una dintre ele și jurând să schimbe situația.

– De multe ori femeile sunt nevoite să-şi pună cariera lor în faţă pentru a-şi dovedi că sunt cineva. Dar odată ce...

– În general, nimic nu le stă în cale fiind foarte hotărâte – adesea prea hotărâte – pentru a mai avea timp şi pentru o legătură.

– Nu-mi vorbi în general, spuse Tessa necăjită. Cunosc o mulţime de femei care au o slujbă excelentă şi au timp şi de copii, au o casă de care se îngrijesc şi o căsătorie fericită.

– Chiar aşa ? întrebă Patrick ironic. Nu ştiam că te învârţi în astfel de cercuri.

Tessa gândea cu repeziciune.

– Sunt perfect capabilă să citesc, iar revistele pentru femei sunt pline de astfel de povestiri.

– Asta şi sunt, pufni el. Poveşti !

– Dacă continui să glumeşti pe tema asta, făcu ea dispreţuitor, nu are rost să continuăm discuţia. Dar am să-ţi mai spun ceva. La Londra am întâlnit o doctoriţă renumită, care are o casă mare, patru copii şi un soţ fericit.

– Este o excepţie.

Exasperată, Tessa îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Totdeauna eşti aşa tare de cap ?

– Poftim ?

– Scuză-mă, mormăi ea. Am vrut să spun încăpăţânat.

Gura lui perfectă schiţă un zâmbet dispreţuitor.

– Nu sunt nici incăpăţânat, nici tare de cap. Poate doar realist.

Se lungi în scaun şi îşi puse mâinile sub cap, cu o expresie mohorâtă.

– Asta înseamnă că n-o să te căsătoreşti cu o femeie care are o slujbă ? o luă gura pe dinainte . pe Tessa. Doamna Withers spunea aşa, dar ea voia să audă din gura lui, iar el i-a spus-o :

– Ai nimerit-o, continuă el cu emfază. Când şi dacă mă hotărăsc să renunţ la libertatea mea, vreau să fiu totul pentru soţia mea.

Tessa căută o urmă de umor pe faţa lui, dar ochii lui erau serioşi şi ea fu cuprinsă de dezamăgire deoarece el avea vederi aşa de înguste.

– Nu mă privi aşa de acuzator, făcu el. Îţi spun numai ce-şi doresc cel mai mult bărbaţii. Din nefericire, nu au curajul s-o spună sau s-o facă. Se îndrăgostesc şi mintea le-o ia razna. Nu că aş vrea neapărat să se ocupe numai de gospodărie, dar doresc o femeie care să mă iubească îndeajuns încât să nu mai dorească să facă şi altceva.

– Va trebui să-mi prezinţi şi mie exemplarul ăsta când o să-l găsesti, spuse Tessa.

– Nu am început încă să caut. Îmi place prea mult libertatea ca să mă gândesc să o scurtez.

El a căscat şi s-a intins, gestul făcând-o să-şi îndrepte privirea spre corpul lui frumos şi spre dunga subţire de păr negru care se oprea la marginea slipului perfect mulat.

Cu un efort, încerca să-l vadă cu ochiul profesional al chirurgului, dar îl vedea cu ochiul unei femei — o femeie care era conştientă de feminitatea ei, de anii care treceau prea repede, de copiii pe care şi-i dorea, de dragostea pe care dorea s-o împărtăşească. Grăbită, se întoarse şi se îndepărtă.

— Arăţi de parcă te-ai fi certat cu domnul Harper, comentă domnul Withers, când intră în bucătărie.

— M-a supărat făcând nişte remarci despre femeile care vor să-şi facă o carieră.

— Şi de ce te-a deranjat ? se băgă doamna Withers în conversaţie chicotind. Tu nu eşti una din alea !

— Poate că nu. Dar nu mi-am imaginat că este aşa de demodat.

— Te necăjea.

Tessa aproape că voia să-i spună că nu era convinsă de asta, când domnul Withers i se adresă soţiei sale :

— N-o uita pe domnişoara Rogers.

— Ah, da.

Tessa ciuli urechile.

— Cine este domnişoara Rogers ?

Doamna Withers ezită, neplăcându-i bârfa şi Tessa îi zâmbi cuceritor, ceea ce o învinse.

– Era o prietenă apropiată a domnului Patrick. O decoratoare de interioare. De fapt, așa o întâlnit-o, când i-a decorat biroul. Noi toți am crezut că ea va fi aceea. Vocea doamnei Withers nu lăsă nici o îndoială despre ceea ce voia să spună. Dar când i s-a oferit posibilitatea să decoreze palatul unui șeic din Orientul Apropiat, ea a acceptat.

– Și ce este rău în asta ?

– Asta înseamnă că urma să fie plecată pentru șase luni. În zilele mele, o femeie avea mai multă minte. Domnul Patrick a fost cu adevărat supărat.

– Rănit, o corectă domnul Withers. Este o diferență, draga mea.

– Șase luni nu este mult, a apără Tessa pe necunoscuta domnișoară Rogers.

– Probabil că ar fi plecat din nou, dacă i se oferea altă slujbă, adăugă doamna Withers.

– Crezi că ar fi trebuit să renunțe la munca ei ?

– Cred că ar fi găsit destule slujbe aici în Anglia.

– De ce trebuie ca întotdeauna femeia să-și sacrifice cariera din cauza bărbatului pe care-l iubește ? întrebă Tessa îndărătnică.

– Deoarece, de obicei, este mai ușor pentru o femeie și mai mult ca sigur că era foarte ușor în cazul domnișoarei Rogers.

— Niciodată n-o să-mi risc cariera pentru un bărbat.

— Aşteaptă până o să te îndrăgosteşti, spuse doamna Withers.

— Aşteaptă să ai o carieră întâi, adăugă şi domnul Withers, comentariu care curmă cu succes avântul Tessei.

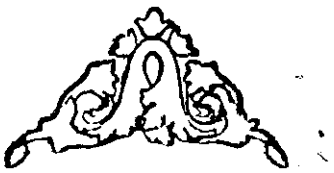

CAPITOLUL VII

Discuția Tessei cu Patrick și apoi cea care urmă cu domnul și doamna Withers, îi procurase destule subiecte la care să se gândească, dar în același timp acestea au fost foarte neplăcute.

Pe la amiază, în timp ce se îndrepta spre Greentrees ca să-l hrănească pe Henry, medita asupra lor și realiză că deși acum își dorea un soț și o familie, nu-și dăduse seama ce dereglări va produce în viața ei căsătoria; asta numai în cazul în care nu va pune lucrurile la punct de la început. Și asta însemna că trebuie să-i spună bărbatului cu care-și va împărți viața că și pacienții erau o parte importantă din viața ei.

Desigur că bărbatul legendar al visurilor ei ar fi înțeles asta, dar cum ar reacționa un bărbat adevărat? Unul ca Patrick, de exemplu?

Nici nu voia să se gândească! El își expusese foarte clar părerile. Aproape că era tentată să se întoarcă și să-și dezvăluie adevărata identitate. Numai că el și-ar fi dat seama cât

de mult o înfuriase. Şi să fie a naibii dacă-l va lăsa să afle asta !

Ajunse la Greentrees şi se grăbi spre uşă. Pe când o deschidea, se încordă. Cineva era înăuntru. Simţi că i se ridică părul şi făcu un pas înapoi, neştiind dacă să fugă sau să ţipe. Deasupra capului ei răsunară paşi şi ea întinse mâna spre clanţă.

— Tu eşti ? strigă o voce caldă.

Tessa răsuflă uşurată când doamna Benson apăru în capul scărilor.

— Am crezut că este un hoţ ! Încă nu trebuia să te întorci.

— A plouat încontinuu şi apoi, eram îngrijorată să văd cum te descurci.

— Mă distrez.

— Pe seama sărmanului om.

— Merită toţi banii, se apără Tessa. În orice caz, cred că am să renunţ într-o săptămână. Se îndreptă spre uşă. Ne vedem mai târziu

— De ce te grăbeşti ? Abia ai venit.

— Am venit numai să văd dacă totul este bine. Dar dacă tu eşti aici, nu mai este nevoie.

Întorcându-se la conac, Tessa s-a simţit brusc nemulţumită. Poate că o s-o facă fericită pe doamna Benson şi o să pună capăt glumei în după-amiaza asta. Va aranja masa pentru ceai şi apoi va lua taurul de coarne şi-i va mărturisi lui Patrick. Mă rog, nu tot şi poate că nu azi — nu prea avea curaj. Dumnezeule, în ce porcărie se băgase !

Se gândea la asta stând singură în bucătărie.

Emmy se dusese cu tava, când intră Patrick.

– Mi-e foame, o anunță el.

– Emmy are prăjitura de ciocolată pe tavă.

– Eu vorbesc de mâncare adevărată. Se așează în fața ei. Nu am mâncat.

Gata să-l întrebe de ce, Tessa își aminti că echipa lucra la un program pentru o companie internațională constructoare de mașini și că personalul avea ordin să nu se oprească din lucru, iar mâncarea era aranjată pe tăvi în sufragerie, pentru ca oamenii să se servească singuri. Dar de multe ori Patrick lucra în aripa de vest, mâncând fructe și având cafea în termos, până când rezolva problema la care lucra

– Nu face bine la stomac dacă mănânci pe apucate, îi spuse ea îndreptându-se spre frigider și scoțând o supieră cu supă rece.

– Nu te mai obosi cu farfuria.

– O s-o mănânci pe toată ?

– Sunt mort de foame.

– Atunci mănâncă cum trebuie.

– Faci pe șefa, micuțo, nu-i așa ?

Dându-și seama că glumea, nu se supără.

– Ingrid face pe șefa și este înaltă cât o clopotniță.

– Ca o salcie, o corectă amuzat Patrick. Nu prea o placi, nu ?

– Este natural. Tessa puse supiera în fața lui.

– Ce ceas frumos !

Uimită, ea se uită la încheietura mâinii şi inima îşi înteţi bătăile, când văzu Rolex-ul de aur pe care unchiul Martin i-l dăduse când ea a împlinit douăzeci şi cinci de ani. De când lucra aici, nu îl purtase, dar probabil că azi dimineaţă şi-l pusese automat.

– Nici n-o să mă crezi că este o copie, spuse ea cu veselie. Arată de parcă ar fi adevărat, nu ?

– Cam aşa.

Neliniştită ca nu cumva să vrea să-l vadă mai de aproape, ea se întoarse spre chiuvetă şi-şi făcu de treabă.

– Întorcându-ne la Ingrid, spuse el pe neaşteptate, face parte din munca ei ca totul să meargă bine şi dacă îţi spune ce să faci, probabil consideră că este necesar.

– Este necesar să fii neplăcută ?

– Asta este ea. Este un administrator de prima mână, care lucrează non-stop.

– Un administrator foarte bun n-ar trebui să lucreze non-stop !

Patrick fu gata să-i răspundă, apoi se gândi puţin şi Tessa îşi ascunse zâmbetul foarte neliniştită.

– Vrei nişte friptură rece cu salată ?

– Prefer un sandviş. Unt de alune şi gem de căpşuni.

– Da, domnule.

Întrebându-se dacă el i-a indicat această combinaţie numai ca să o şocheze sau dacă

gustul lui în materie de mâncare era pur şi simplu ciudat, ea a luat o pâine din cutie şi a început s-o taie. Auzindu-l cum chicoteşte, şi-a ridicat privirea.

– Care-i gluma ?

– Astea. Şi i-a arătat feliile de pâine groase. Ai o mână foarte grea pentru înălţimea ta, dacă le tai aşa.

Tessa şi-a reţinut hohotul de râs. Dacă ar fi văzut-o în sala de operaţie, i-ar fi pierit râsul ! A privit feliile de pâine. Desigur foarte groase, dar asta numai pentru că se gândea la altceva. Când însă era vorba de bisturiu...

– Bravo, spuse el...

– De ce ?

– Pentru că te-ai abţinut. În mod normal, dacă mă refer la înălţimea ta, eşti în stare să mă baţi.

– N-ar fi exclus.

Trânti unt de arahide şi gem pe pâine.

– Eşti extraordinar de enervant.

– Nu cred.

Avea o sclipire abia perceptibilă în priviri când ea i-a întins sandvişul.

De ce se holbează aşa la mine ? se miră ea, întorcându-se ca să nu-i poată vedea roşeaţa din obraji.

– Ai fost cam zgârcită cu gemul, mormăi el cu gura plină.

Cu capul întors, a întins mâna după farfurie. Dar a întâlnit mâna lui şi, înainte de a

reuşi să şi-o retragă, stătea pe genunchii lui şi el o săruta.

Era pentru prima oară când el o atingea şi era perfect conştientă de fiecare porţiune a corpului lui ; mâinile lui pe talia ei, degetele mângâindu-i pielea cu tandreţe, împrăştiindu-i valuri de plăcere în tot corpul. Genunchii tari, coapsele ferme şi zidul puternic al pieptului de care se sprijinea atingându-l cu sânii ei rotunzi şi tari şi gura lui, acele buze senzuale acoperindu-le pe ale ei, presându-le uşor ca să se deschidă.

Nu făcu nici un efort să-i reziste, ci se strânse şi mai aproape de el, bucurându-se de el, în special de parfumul îmbătător care era Patrick. Se simţi purtată de un val de pasiune care ameninţa s-o înghită şi bucuroasă, aşteptă un nou val.

Dar următorul val n-a mai venit. Dintr-odată, se găsi în picioare, cu Patrick îndepărtându-se de ea.

— Îmi pare rău, spuse el gâtuit, cu expresia pe jumătate contrariată şi pe jumătate iritată. În mod normal nu mă port ca un apucat.

Înghețată de schimbarea lui bruscă, simţi că şi starea ei de spirit se schimbă. O fi el supărat de felul cum se comportase, dar asta era nimic pe lângă furia pe care o simţea ea ! Cum îndrăznise s-o sărute şi s-o facă să-i răspundă la sărut dacă el nu simţea nimic ? Merita numai un singur fel de comentariu şi ea îi dădu drumul.

– Nu trebuie să te simți vinovat, îi spuse ea cu impertinență. Nu sunt o începătoare.

– Ah, da, răspunse el ironic. Pot să spun că ai multă experiență.

O prinsese la înghesuială și ea încercă să ascundă asta, în timp ce voia să-i arate cât de puțină importanță dădea ea acestui sărut. Gândindu-se la asta, îi veni în minte și răspunsul potrivit.

– N-am avut când să studiez un bărbat de vârstă mijlocie, domnule Harper, chiar dacă este un bărbat frumos.

– Asta am înțeles, spuse el tărăgănat. Nici mie nu mi-au plăcut puștoaicele înainte. Prefer ca femeile mele să fie sofisticate.

– Ca tine ?

– Nu crezi că sunt sofisticat ?

O pufni râsul.

– Nici un bărbat cât de cât sofisticat nu și-ar fi cerut scuze pentru un sărut. Asta era pe timpul bunicului !

Scoțând un sunet gutural, el se îndreptă spre ea, oprindu-se brusc când Ingrid intră în bucătărie. Uluitor cum fata asta simțea când ea și Patrick erau împreună, gândi Tessa. Nu cumva avea microfoane ascunse sau raze X în ochi ?

– Ah, Patrick, murmură ea, mă bucur că mănânci.

Fără să răspundă, trecu pe lângă ea și ieși, iar Tessa, așteptându-se ca Ingrid să fie su-

părată, fu surprinsă să vadă că privea plecarea lui cu blândețe.

— Când lucrează la ceva, nu se poate gândi la nimic altceva, murmură ea.

Ei, nu ? gândi Tessa și găsi că i-ar face o mare plăcere s-o reducă pe Ingrid la tăcere relatându-i ce ar fi văzut dacă ar fi venit cu cinci minute mai devreme.

— Sper că nu l-ai plictisit cu vorbăria ta stupidă, continuă ea.

— Nu știu. Chicotea prea tare ca să aibă timp să spună ceva.

Buzele lui Ingrid se strânseră până deveniră o linie subțire.

— Patrick râdea **de** tine, nu **cu** tine. Te găsește un specimen așa de ciudat, a spus odată, că i-ar place să te țină într-un borcan de sticlă.

— În dormitorul lui ? întrebă Tessa suav, bucurându-se de furia zugrăvită pe fața lui Ingrid, înainte ca aceasta să se răsucească pe călcâie și să părăsească bucătăria trântind ușa.

În ciuda victoriei asupra suedezei, Tessa nu era fericită. Sărutul lui Patrick trezise în ea emoții amorțite de ani de zile și nu știa dacă o să le poată zăvori din nou. Nu era un gând plăcut pentru o tânără care se mândrea cu autocontrolul și simți că va avea în fața ei o noapte lungă, măcinată de gânduri.

Pentru prima dată nu se mai îndreptă spre casă prin spărtura din zid, pentru că aceasta fusese pe jumătate zidită iar grămada de cărămizi rămasă alături arăta clar că a doua zi

va fi complet închisă. În schimb, merse de-a lungul drumului, legănând braţele şi trăgând cu putere în piept aerul parfumat. Era aproape de porţile de fier, când o maşină opri lângă ea.

– Ai terminat devreme, spuse Patrick.

– Da. Întorcând capul se uită în ochii lui albaştri, refuzând să se lase dominată de strălucirea lor.

– Atunci pe mâine, spuse el.

Era o întrebare sau o consolare ? Instinctul îi spunea că el nu era sigur dacă ea plecase pentru că nu mai avea treabă sau pentru că renunţase la slujbă.

– Nu voi fi aici mâine, declară ea.

– La naiba, Tessa ! Doar nu vrei să mă refuzi din nou pentru că te-am sărutat ?

Ieşi din maşină şi păşi spre ea, apoi gândindu-se că este mai sigur, se sprijini de portieră.

– Ţi-am spus că a fost un impuls şi că n-o să se mai repete.

Ea ridică din umeri, încă nehotărâtă dacă să părăsească sau nu slujba.

– De acum încolo vei fi în siguranţă cu mine, o asigură el.

Descoperind o notă de amuzament în vocea lui, ştiu ce gândea el : că ea exagera. Şi, de asemenea, avea dreptate. Se purta ca o puştoaică de optsprezece ani, aşa cum se pretindea, care nu dădea prea mare atenţie unui sărut. Sau, arătându-şi indignarea, se purta ca o femeie de douăzeci şi şapte de ani, cum era

în realitate. Nemilos, un alt gând o asaltă : realiză că cele mai multe femei de vârsta ei aveau mult mai multă experienţă decât avea ea.

. Conştientă că el încă se sprijinea de portiera maşinii, îmbrăcat elegant cu un pantalon de in negru şi un pulovăr, fu încă o dată prinsă de magnetismul lui.

— O să rămân, se auzi ea răspunzând.

— Bine. Şi ai cuvântul meu că o să stau la distanţă.

— Foarte bine. Şi s-a îndepărtat.

— Ne vedem mâine, strigă după ea.

— Ţi-am spus o dată că nu vin mâine.

— Dar am crezut...

— Îmi iau ziua liberă.

A fost o decizie bruscă, dar a simţit nevoia să lase o distanţă între ea şi acest bărbat.

— Mergi la Londra ?

— Unde în altă parte ? Este singurul loc unde te poţi distra.

— Bănuiesc că totdeauna te distrezi, spuse el posac, urcând în maşină şi pornind motorul.

Îşi continuă drumul spre Greentrees, curioasă de ce îşi ieşise Patrick din fire numai când auzise că merge la Londra şi se întrebă dacă nu cumva era mult mai atras de această puştoaică decât voia să recunoască.

Era un gând amuzant, care atrase altele şi mai amuzante, deşi mult mai interesante.

Şi de asemenea mult mai periculoase.

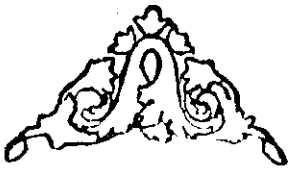

CAPITOLUL VIII

Fiind obligată să petreacă toată ziua la Londra, Tessa a rezistat dorinței de a-i telefona lui Sir Denis – conștientă că dacă punea piciorul în spital, ar putea ceda tentației de a se întoarce la muncă – și în schimb s-a hotărât să-l viziteze pe Bobby Millet, grăbită să descopere cât progresase cu munca pentru expoziția cu lucrările în lemn și argint, pe care el și un prieten o pregăteau.

Ajungând la banca de sub stejarul favorit al unchiului Martin, se așeză. Da, o să-l viziteze pe Bobby. Întotdeauna o făcea să se simtă bine, ceea ce nu se putea spune despre Patrick – și în mod hotărât despre Ingrid! Lăsându-se pe spate, își aminti de începutul prieteniei cu pacientul ei de odinioară.

Se instalase o infecție la o zi după operația de peritonită și ridicându-și privirea după ce-l examinase, a văzut un zâmbet larg pe chipul lui bolnav și extraordinar de tânăr.

– Nu poți să te simți la fel de bine, chiar dacă zâmbești, îi spusese ea.

– Sunt bine, șopti el – cu o temperatură de patruzeci de grade.

– Spune-i sorei când te doare și ea îți va da un calmant.

– Nu este nevoie. Sunt O.K.

La fel, de fiecare dată când îl vedea : întotdeauna era O.K. și vesel. Apoi, după o săptămână, când temperatura era aproape normală, ea a fost întâmpinată cu :

– Salut, ,doctore. Dacă îmi mai pui ceva tuburi, o să arăt ca o locomotivă cu aburi.

– Ce știi despre locomotiva cu aburi ? îl tachină ea.

– O mulțime. Este pasiunea mea.

Era o pasiune neobișnuită pentru un tânăr cu păr țepos, vopsit blond și cu cercel în ureche.

– Am crezut că au dispărut.

– Nu chiar. Câteva mai sunt folosite în India și în America de Sud și am hotărât ca într-o zi să mă duc să le văd pe toate.

– Este o hotărâre măreață.

– Am un țel și vreau să-l îndeplinesc. Într-o zi o să fiu bogat și o să pot să călătoresc.

– Cu ce te ocupi ?

– Fac sculpturi în lemn pe care le vând în bazar.

– Aș vrea să le văd, spuse ea cu ușurință, deși nu prea era dornică de așa ceva.

– Vino la Battersea și o să le vezi. Locuiesc cu doi prieteni. Nu este chiar palatul Buckingham, dar nu mă plouă și am un acoperiș deasupra capului.

O săptămână mai târziu, Bobby părăsi spitalul și după o lună îi trimise o invitație la ceai. Hotărând că ar fi fost grosolan să-i refuze invitația, îi răspunse că urma să fie liberă sâmbăta viitoare după-amiaza și așa se trezi — în singura ei zi liberă — în fața unei case dărăpănate în stil victorian de pe o stradă din Battersea. Primul ei gând a fost să pună coada pe spinare și să fugă, dar apoi făcându-și curaj, bătu la ușa din fața ei.

Nici un răspuns. Bătu din nou. Iar nici un răspuns. Poate Bobby uitase că trebuia să vină și ieșise pe undeva.

Ei bine, gândi ea, întorcându-se, cel puțin s-a ținut de cuvânt. Tocmai voia să coboare, când ușa din spatele ei s-a deschis. Întorcându-se, a văzut în ușă un tânăr îmbrăcat cu o jachetă de piele, cu părul pieptănat ca o creastă.

— Tu ești doctorița ? o întrebă el, măsurând-o din cap până în picioare.

— Nu fi caraghios, spuse peste umărul lui al doilea tânăr cu părul în culorile curcubeului. Este prea tânără.

— Voi doi, terminați, făcu Bobby apărând în spatele lor. Mă bucur că ai venit, doctore. Intră. Jeff, Tim, asta este doamna care mi-a salvat viața.

— Ți-ai irosit timpul, o informă Jeff și ceilalți au râs și au condus-o pe Tessa într-o bucătărie mică, unde pe masă erau aranjate căni

colorate în culori vesele și un pachet de biscuiți.

— Ai avut probleme cu adresa ? mormăi Bobby, trăgând un scaun pentru ea.

— Nu, zâmbi ea, simțindu-se ciudat de acasă cu acești tineri. Or fi ei punk-iști, dar erau prietenoși ca niște căței.

— Ai venit să admiri opera lui Bobby ? o întrebă Tim, cel cu părul pieptănat ca o creastă, întrerupându-i șirul gândurilor.

— Ce este de admirat ? i-o tăie Bobby, aducând un ceainic.

— Ai perfectă dreptate, a fost de acord Jeff. Ai nevoie de o lupă ca să privești unele din figurinele lui.

— Mă lupt cu sărăcia, ridică Bobby din umeri, trecând mai departe pachetul de biscuiți.

— Aș vrea totuși să le văd, spuse Tessa cu politețe, gândindu-se la niște animale mici sculptate și figurine de spiriduși care se găseau de obicei în bazare. O jumătate de oră mai târziu, când îl urma pe Bobby într-o cameră fără perdele cu o mulțime de perniță risipite pe jos, rămase mută de uimire.

Auzi, mici animale și spiriduși care se găsesc în bazar ! Îi venea să-și înghită cuvintele ! Aici nu era nici urmă de distracție punk-istă, ci talent artistic cu „T" mare de tipar. Striga la ea din fiecare friză complicată care atârna pe pereți, din fiecare peisaj sculptat în lemn. Plină de venerație, se apropie să le examineze mai bine.

Pe una era pictată în cele mai mici amănunte o locomotivă într-o gară mică de țară din Anglia ; o altă locomotivă pufăia mândră de-a lungul unui drum din Anzii peruvieni ; o a treia traversa un peisaj african cu antilope, girafe și elefanți, care o făceau să se întrebe unde învățase Bobby atât de bine toate amănuntele corpurilor lor. Ce ochi avea ! Și niște mâini care făceau minuni. Și apoi, o jumătate de duzină de scene de stradă, fiecare plină de oameni, mașini, blocuri — cu toată fațada vieții de la oraș, meticulos gravată și cioplită în lemn de mahon, tek, pin, mesteacăn argintiu, diferitele esențe adăugând culoare și strălucire.

— Astea sunt magnifice, suspină ea. Le-ai arătat la vreo galerie de artă ?

— Am încercat o dată, dar tipul nu era interesat.

— Probabil că era nebun.

— Pariezi cu mine ?

— Astăzi sunt liberă toată ziua, ignoră ea întrebarea, urmându-și gândul, și mă întorc cu niște cutii și hârtie ca să le împachetăm. Nu vreau să se strice vreo sculptură.

— Ce faci cu ele ?

— Le arăt unui prieten care are o galerie de artă în Mayfair.

— Tintești sus de tot, spuse Bobby, scărpinându-se în cap.

— Meriți mai mult. Când voi termina cu tine, Bobby Millet, vei fi faimos și destul de bogat ca să vezi toate locomotivele din lume.

Graham Koster, a cărui galerie din Bond Street era un loc de întâlnire a artiştilor tineri, era prieten cu naşul ei şi o salută cu căldură în timp ce unul din artiştii lui îl ajuta pe Bobby să ducă cutiile în birou.

– Fii foarte sincer cu noi, îi şopti ea lui Graham în timp ce sculpturile erau răspândite în jurul camerei. Sper să nu ne dai speranţe deşarte.

– Nu este genul meu.

Cu atenţie, el a examinat sculpturile în timp ce ea şi Bobby aşteptau.

– Îmi pare rău, doctore, că-ţi pierzi timpul cu aceste bucăţi de lemn, spuse Bobby după un timp ce părea o eternitate, dar în realitate nu trecuseră decât câteva minute.

– O să le reîmpachetez şi o să plec.

– Nu înainte de a discuta un contract, îi spuse Graham.

– Vrei să spui – că-ţi plac lucrările mele ?

– Mai mult decât atât – m-am îndrăgostit de ele.

În mai puţin de o săptămână, Bobby avea un atelier nou, închiriat de Graham, care-l asigura că nu voia să rişte.

S-a dovedit că a avut dreptate. Şase luni mai târziu, când Bobby a avut prima sa expunere şi a vândut toate piesele, altele decât cele mai bune peisaje. Roşind şi bâlbâindu-se – era prima oară în şase luni când nu mai ştia ce să spună – se prezentă în faţa ei.

Apoi, cu banii în cont, el a plecat să vadă mult-iubitele lui locomotive, reintorcându-se în primăvara următoare, din nou gata de muncă...

Tessa zâmbi amintindu-şi cum într-o după-amiază caldă de mai, trecând pe lângă atelier în drumul ei spre casă după o lungă şi obositoare operaţie, a observat lumina aprinsă şi s-a dus să vadă dacă el este bine...

– Nu dormi niciodată ? întrebă ea, când el deschise uşa, cu bucăţi de lemn în păr, arătând că munceşte şi că nu era bolnav.

– Dar tu ? îi răspunse el.

Zâmbind, intră în cameră.

– Lucrezi la ceva nou ?

– Mda. Am întâlnit un navigator în ziua când m-am întors din Peru, îi spuse el, şi o să avem o expoziţie împreună.

– Lui Graham nu-i place să prezinte doi artişti în acelaşi timp.

– Nu are încotro, comentă Bobby. Argintul este încorporat în sculpturi.

– Ai vreo piesă nouă să mi-o arăţi ? întrebă Tessa.

– Ei, ei ! o mustră el. Mai lasă-mă câteva luni...

Şi l-a lăsat. Dar acum era august şi timpul să-i facă o altă vizită. Cu o zi liberă în faţa ei, ea intră în casă ca să-i dea un telefon.

– Te întorci la sat ? o întrebă el de la început.

– Nu încă.

– Nu-mi place când doctorul meu personal este bolnav.

– Nu sunt bolnavă, îl asigură ea, poate doar puțin epuizată. Dar acum aproape că mi-am revenit, după cum vei putea vedea personal mâine, dacă ești liber.

– Pentru tine sunt întotdeauna liber. Dacă vii devreme, luăm masa împreună.

A doua zi pe la unsprezece, Tessa se prezentă la atelierul lui Bobby, dezamăgită că a găsit pereții goi, deși câteva lucrări neterminate de pe bancul mare de lemn de lângă fereastră arătau că el lucrează.

– Speram că o să-mi arăți câte ceva, murmură ea dezamăgită, deoarece știa că lui nu-i plăcea să fie sâcâit.

– Am, chicoti el. Dar din cauza argintului și a aurului încrustat, le ținem în camera de depozitare a argintului. Jack – tipul cu care lucrez – are un spațiu acolo. Vom trece pe acolo și pe urmă mergem să luăm masa.

O oră mai târziu se îndreptau spre depozit, printre prăvălii și magazine mici. Era situat sub trotuarele Londrei, în Chancery Lane, cartier recunoscut pentru magazinele care vindeau argintărie veche.

Jack se dovedi a fi o copie mai în vârstă a lui Bobby, dar fără coafură punk, iar obiectele pe care le vindea erau vechi și ultra-conservatoare.

— Asta place artiștilor, îi explică el Tessei, dar lucrările mele personale nu au nimic de a face cu asta.

— Arată-i-le, porunci Bobby, conducând-o pe Tessa în fundul prăvăliei, unde Jack, precaut, le descoperi pe cele pregătite pentru expoziție.

Tessa era vrăjită de frumusețea și originalitatea lor. În magnificele peisaje din junglă, Bobby încrustase abil mici inserții strălucitoare de aur și argint. Ele făceau să scânteieze trunchiurile copacilor, aripile păsărilor în zbor, botul animalelor. Într-un peisaj marin, o barcă cu pânze strălucea auriu, iar o goeletă cu pânze în vânt părea atât de reală navigând pe valurile argintii, agitate.

— Graham le-a văzut ? întrebă Tessa.

— Ieri, îi răspunse Babby. A stabilit deja data expoziției.

Încântată, Tessa se ridică, ca imediat să se aplece grăbită.

— Ți-e rău ? o întrebă Bobby.

— Nu. Și se aplecă și mai mult.

— Ba da. Ești albă ca o stafie. Bobby o apucă îngrijorat de mijloc.

— Ți se pare.

Dar nu-i se părea ; nici ea nu visa că-i vede pe Patrick și pe Ingrid, două prăvălii mai încolo. Ce groaznic ar fi dacă s-ar îndrepta spre ea și Bobby i-ar dezvălui identitatea ! Nici măcar n-ar avea timp să-i spună lui Bobby despre glumă.

Pe furiș, ea se ridică puțin și privi peste umăr, răsuflând ușurată când văzu că Patrick și Ingrid se îndreptau în direcție opusă.

– Ce naiba se întâmplă ? o întrebă Bobby. Tremuri toată.

– De foame, se bâlbâi ea, regretând minciuna când Bobby insistă să meargă la un restaurant italian din apropiere și-i luă o porție mare de spaghete.

Abia când își bea cafeaua, îi dezvălui motivul real al spaimei și Bobby râse cu lacrimi.

– Tu, o puștoaică cu mini ? spuse el când putu să vorbească. Nu pot să cred.

– Îmi stă bine, îl informă ea.

– Pun pariu că arăți senzațional, a fost el de acord, dar nu mai semeni cu doctorul meu personal.

– Parcă aș avea șaizeci de ani, protestă ea și începu din nou să râdă.

– Acest Patrick al tău o să sară în sus când o să afle adevărul. Când o să-i spui ?

– Curând. Nu știu sigur când.

– Nu te-ai îndrăgostit de el, nu ?

– Ce întrebare prostească.

– Aștept un răspuns prostesc.

– Bineînțeles că nu, îi spuse ea. Este foarte bun în domeniul său...

– Ca și tine.

– Exact, făcu Tessa.

– Atunci limpezește problema și întoarce-te la Londra. Gluma are prostul obicei să se în-

toarcă împotriva celui care o face. Bobby o privi mirat. Închipuieşte-ţi că am ajuns să-ţi dau sfaturi. Nu mi se pare corect.

– Nu mai eşti pacientul meu, Bobby, îmi eşti prieten şi-ţi apreciez opiniile.

Pe drumul de întoarcere de la Londra, Tessa s-a gândit la tot ce spusese el. Desigur, avea dreptate. Era prea prinsă de Patrick şi asta nu putea duce la ceea ce dorea ea.

Încă descurajată, reflecta la toate astea, când intră în bucătărie şi o găsi pe doamna Benson frământând nişte aluat.

– Ultima şarjă ? o întrebă Tessa, silindu-se să zâmbească.

Menajera mormăi ceva, zâmbetul ei obişnuit lipsind şi Tessa a ştiut că s-a întâmplat ceva.

– Cupa din epoca Georgiană, spuse femeia dintr-o suflare. Cea care a moştenit-o domnul Anderson de la străbunica lui. Am vrut s-o curăţ azi dimineaţă şi nu am găsit-o.

– Poate ai pus-o în altă parte, o consolă Tessa.

– Nu. Totdeauna a avut locul special în dulapul cu incrustaţii de argint, chiar în spate, după vază. M-am dus s-o iau şi n-am găsit-o.

Dintr-odată, Tessa şi-a amintit de seara când Patrick a avut dineul şi de uşa deschisă a bucătăriei prin care Henry scăpase în seara aceea. Dumnezeule ! Era greşeala ei că nu încuiase uşa cum trebuie. Cine ştie ce altceva mai lipsea ! Tremurând, se prăbuşi pe un scaun.

— Este greșeala mea, doamnă Benson, nu a ta, șopti ea, și începu să explice de ce.

Liniștită că nu era ea acuzată de lipsa cupei, doamna Benson a făcut tot ce a putut s-o consoleze pe Tessa. Dar nimic n-a putut-o liniști. Într-adevăr, cu cât se gândea mai mult la cele întâmplate, cu atât se simțea mai rău. Din cauza glumei fără sens și a plimbatului între Greentrees și conac se întâmplaseră toate.

— Mai bine sun la poliție, spuse ea.

— Am sunat deja. Dar cum eram într-o stare... ăă... A fost mai bine că tocmai atunci a sosit domnul Harper.

— Ce legătură are domnul Harper cu asta ? întrebă repede Tessa.

— Azi dimineață, în timp ce pleca spre Londra, el și domnișoara Mortensen au văzut mașina poliției oprind aici și a venit să afle ce s-a întâmplat. Cum îți spuneam, nu știu ce m-aș fi făcut fără el, eram așa de supărată că polițistul nu înțelegea nimic din ce-i spuneam. Dar domnul Harper și cu mine am cercetat prin casă și singurul lucru care lipsea era vasul. Și face o avere !

— Nu-mi mai aminti ! mormăi Tessa. Mai bine îl sun pe unchiul Martin să-i spun. Este dimineață în Noua Zeelandă și poate îl prind înainte de a ieși din casă.

Tessa nu fusese niciodată mai recunoscătoare telefonului ca atunci când, la câteva secun-

de după ce a format numărul, a auzit vocea naşului său, de la douăsprezece mii de mile depărtare şi a auzit că vasul, departe de a fi furat, era la un bijutier în Iverton, care se oferise să-i repare o toartă.

– Am uitat să-i spun doamnei Benson, încheie el. Te rog să-i transmiţi că-mi pare rău.

Tessa a făcut-o imediat ce convorbirea s-a terminat şi apoi a sunat la poliţie să anunţe că vasul era în siguranţă.

– Cred că trebuie să-i spui domnului Harper, îi sugeră doamna Benson şi Tessa nedorind să meargă să-l vadă, îi telefonă.

– A plecat la Londra cu domnişoara Mortensen, o informă doamna Withers, şi nu vine până mâine.

Aşadar el şi Ingrid îşi petreceau noaptea la Londra ! Într-un singur pat, fără îndoială – era greu să ţi-o imaginezi pe Ingrid ratând o astfel de ocazie.

Prostii ! îi şopti o voce interioară. Credeam că ai hotărât că Patrick nu este tipul care să amestece afacerile cu plăcerile.

Nu este, gândi logic Tessa.

Ah, da ? făcu în sinea ei o voce obraznică. Ce bărbat liber, cu temperament aprins, ar putea rezista unei femei frumoase care încearcă să-l ademenească ?

Şi dacă nu-i rezista ? La urma urmelor, era un tip liber şi care putea să facă ce-i plăcea !

Numai faptul că era vorba despre Ingrid o enerva! Nu i-ar fi păsat prea mult dacă era vorba de altă fată.

Cel puțin, asta era ce-și spuse Tessa și refuză să se mai gândească la altceva.

CAPITOLUL IX

Era aproape de amiază.

Tessa își îndeplinise jumătate din îndatoririle ei de dimineață, ajutând-o pe doamna Withers în camera bibelourilor, când a auzit mașina lui Patrick.

Făcu un efort să n-o zbughească spre el. Ce surpriză ar fi fost, dacă ar fi făcut-o ? Și totuși, nu pentru că ar fi vrut să-l vadă ci mai degrabă să-i spună că vasul nu lipsea. Având în vedere bunătatea lui de ieri față de doamna Benson, cel puțin putea să-l asigure că nu era nici un hoț prin împrejurimi !

Era în ușa camerei, când el intră, mai frumos ca niciodată în costumul lui sever de culoare gri.

— Tessa, trebuie să vorbesc cu tine, se răsti la ea.

— Și eu la fel, zise ea cu vioiciune.

— Vino în biroul meu peste zece minute.

Nu-i dădu timp să răspundă, se întoarse pe călcâie și ieși cu o expresie dură pe chip, încât ea era sigură acum că o văzuse la depo-

zitele de argint. La gândul că l-a văzut pe Bobby cu părul vopsit şi cercel în ureche, gura i se răsuci într-un zâmbet. Chiar a crezut Patrick că micuţa şi aiurita Tessa o să se întâlnească la Londra cu un tip cu monoclu şi umbrelă care lucrează în City ?

— Mai bine să nu-l faci pe domnul Harper să aştepte, îi atrase atenţia doamna Withers. Porţelanurile vor fi tot aici, când o să te întorci.

Dând din cap, Tessa se îndreptă spre aripa de vest, veselia ei topindu-se când o văzu pe Ingrid în holul principal cu o expresie satisfăcută pe chip, semănând cu o pisică care a înghiţit canarul. Unde era bunul simţ al fetei ? Sau nu-i păsa dacă toată lumea ştia că şi-a petrecut noaptea în patul lui Patrick ?

— Şi acum unde te duci ? o întrebă Ingrid apărând brusc în faţa ei.

— La marele şef alb !

— De câte ori să-ţi spun că nu trebuie să-l plictiseşti ? Dacă doreşti să ştii ceva despre un lucru, mă întrebi pe **mine.**

— Asta şi fac, spuse Tessa nemişcată. Dar acum mi-a poruncit să mă prezint.

Ingrid strânse din buze.

— In viitor o să mă asigur că mă lasă pe mine să mă descurc cu tine.

— Nu te-ai gândit niciodată că poate îi place să discute cu personalul ? nu rezistă Tessa tentaţiei. Poate că aşa se relaxează domnul Harper !

Râsul lui Ingrid sună fals.

– Felul tău de a discuta este departe de a fi relaxant. L-aș descrie mai degrabă ca prostesc.

Fără grai, Tessa o privi pe suedeză dintr-o parte și simți o dorință aproape vulgară de a plesni acea față frumoasă.

– Chiar trebuie să fii grosolană ? o întrebă ea.

– Din partea ta asta chiar că este o întrebare. Dar de fapt, încercam să-ți explic mai clar. Patrick trebuie să aibă mintea limpede pentru muncă, să nu fie tracasat cu treburi gospodărești. Chiar aseară a conceput un program senzațional pentru a mări cantitatea de date de pe disc.

Tessei aproape că-i stătu pe buze să o întrebe : „Când, seara trecută ?" Dar deși își înghiți întrebarea, aceasta se oglindea pe fața ei și zâmbetul lui Ingrid a fost un răspuns clar.

– Departe de mine gândul să intervin între geniu și creația sa, i-o întoarse Tessa, dar eu nu m-aș lăuda, dacă prietenul meu s-ar gândi numai la muncă atunci când ar fi cu mine.

– Aici suntem noi diferite, dragă. Domnul Harper și cu mine avem același nivel intelectual și el știe că eu îi înțeleg munca și asta ne apropie și mai mult. Fetele frumoase sunt ușor de găsit, mai ales când el le poate oferi atâtea, dar ca să găsească o fată care să aibă și creier, la fel...

— Doamne, dar te iubești, nu glumă ! râse Tessa și se îndepărtă. În fața unui asemenea orgoliu nu mai era nimic de făcut. Și totuși, trebuia să admită că orgoliul era îndreptățit. Era o persoană strălucitoare și deșteaptă. Și ceea ce era cel mai rău era că se pricepea în domeniul lui Patrick. Deși el era de nezdruncinat în privința femeilor cu o carieră a lor, probabil că s-ar simți diferit dacă femeia respectivă ar lucra în domeniul lui !

Ajungând la ușa biroului, ea trase aer în piept și bătu la ușă.

— Ce făceai ieri la depozitele de argint ? o întrebă el în momentul când ea intră pe ușă.

Așadar o văzuse.

— Cumpărături.

— Căutai tacâmuri de argint pentru un serviciu de masă ? o întrebă el sarcastic. Mă gândeam că tarabele din bazar sunt mai pe gustul tău.

— Asta arată cât de puține știi despre mine, spuse ea degajat.

— Destule ca să fiu aproape sigur că ai furat vasul domnului Anderson.

— Ce ? Tessa îl privi îngrozită. Putea s-o considere săracă cu duhul și aiurită, dar hoață ? Era adevărat, că făcuse tot ce a putut ca el s-o considere incapabilă, dar niciodată nu-i dăduse motive să se îndoiască de cinstea ei.

— Ei bine, scrâșni el, nu ai de gând să te aperi ?

— Nu am de ce să mă apăr, se răsti ea. Aşa cum stau lucrurile, vasul domnului Anderson era...

— L-ai vândut sau nu tipului ăluia cu părul vopsit căruia îi făceai ochi dulci ?

— Nu-i făceam ochi dulci.

— Erai în braţele lui în fundul prăvăliei şi nu încerca să negi, pentru că eram la câţiva metri de tine.

Dându-şi seama că o văzuse când Bobby a luat-o în braţe când i se făcuse rău, a înţeles că el a interpretat greşit gestul. Dar asta n-o făcea mai puţin furioasă pe el pentru că o considera hoaţă.

— Aştept un răspuns, zise Patrick aspru. Ce-ai făcut cu vasul ? N-are rost să mă minţi. Ştiu că l-ai luat şi-ţi dau şansa să-l aduci înapoi. Dacă este necesar, te voi conduce personal la Londra şi voi aştepta până îl recuperezi. Mă îndoiesc că cei doi tipi din prăvălie l-au vândut deja.

Tessa îl asculta pe Patrick uluită. O credea hoaţă şi totuşi se oferea s-o ajute să repare situaţia. Deşi mânia i se domolea, nu putea să-i ierte lipsa de încredere în caracterul ei.

— Dacă eşti aşa de sigur că am furat vasul, de ce nu ai spus la poliţie ?

Patrick ridică din umeri.

— M-am întrebat întruna de când te-am văzut ieri la depozitele de argint. Cred că îmi pare rău pentru tine.

— De ce ?

— Eşti inteligentă şi capabilă şi îţi iroseşti viaţa dacă nu faci ceva util. Probabil că atitudinea ta îşi are originea în anturajul tău. Se opri încruntat. Eşti un mister pentru mine, Tessa, deşi este clar că nu te gândeşti la urmări. La naiba, fato! Ai optsprezece ani şi poţi să faci ceva pentru tine, aşa că nu lăsa stigmatul de hoţ să-ţi strice viitorul. Adu vasul şi ascunde-l în dulap. Poţi găsi tu o cale ca doamna Benson să dea peste el, sunt sigur de asta...

Mânia Tessei s-a topit complet. Dragul de el, care încerca să blameze anturajul pentru necinstea ei! Credea el că ea provenea dintr-o familie problemă? Dumnezeule, venise timpul să-şi dezvăluie identitatea. Era singurul lucru pe care putea să-l facă.

— Trebuie să-ţi spun ceva, spuse ea răguşit. Nu sunt persoana pe care o crezi. Eu...

— Îmi pare rău că te deranjez, Patrick, o întrerupse Ingrid, intrând fără să bată la uşă. Dar Mike are o problemă pe care vrea s-o discute cu tine.

Mormăind ceva în barbă, Patrick a ieşit şi Tessa a aşteptat ca Ingrid să lanseze o răutate.

— Ce-ai mai făcut de data asta de l-ai supărat? o întrebă direct suedeza.

— Dacă eşti aşa de nerăbdătoare să afli, întreabă-l.

— Dacă eşti aşa de nerăbdătoare să-ţi păstrezi slujba, o să-mi spui tu!

– Poate că nu mai doresc să rămân. Tessa se uită obraznic la Ingrid, iritată că suedeza era așa de drăguță în taiorul simplu de culoare neagră. Dacă eu aș purta așa ceva, aș arăta de parcă m-aș duce la înmormântare. Bănuiesc că trebuie să fii înaltă ca să-ți vină bine o îmbrăcăminte așa de simplă, gândi Tessa.

– Dacă ai îndoieli, spuse Ingrid cu o voce mieroasă, mai bine ai pleca. Nu ai avea probleme să găsești o altă slujbă. Voi fi încântată să-ți dau referințe bune.

– Ești așa de nerăbdătoare să scapi de mine, nu ? i-o întoarse Tessa. Aș putea presupune că ți-e frică de mine.

– Frică de un nimic ? Asta-i ridicol.

– Chiar așa ? Am crezut să ești îngrijorată în cazul în care domnul Harper m-ar place.

Tessa o spusese voit pentru a o scoate din sărite și triumfă când fața palidă a lui Ingrid deveni roșie.

– Dacă domnul Harper ar fi interesat de fete stupide ca tine, șuieră ea, atunci nu ar mai fi bărbatul pe care-l cunosc.

– Poate că nu-l cunoști.

– Chiar crezi ? Ce naivă ești ! Ceea ce simțim noi, eu și domnul Harper, unul față de celălalt, este... Ingrid se opri. Dar de ce îmi pierd timpul cu tine ? Nu reprezinți nimic în viața noastră și ar fi mai bine dacă ai pleca.

– Un astfel de ordin primesc numai de la marele șef, răspunse Tessa, întrebându-se până unde ajunsese relația dintre Patrick și Ingrid

– Ce fel de ordin ? întrebă Patrick în prag.

Tessa se răsuci spre el.

– Ingrid mi-a sugerat să plec.

– De ce ? o întrebă pe Ingrid care se apropie de el înainte de a-i răspunde.

– Deoarece nu prea are ce face aici. Și nu este bine ca tinerii să se plictisească.

– Foarte adevărat, fu el repede de acord. Trebuie să-i găsim Tessei mai multe de făcut.

Privindu-i pe cei doi stând alături, Tessa se gândi la ce pereche extraordinară ar face amândoi ; înalți, subțiri și eleganți ca niște manechine. Frumusețea blondă a lui Ingrid accentua frumusețea masculină a lui Patrick O cuprinse un val de furie, întunecându-i rațiunea și o lăsă tremurând, insensibilă la tot ce-o înconjura.

Curând rațiunea îi reveni și o întrebare îi tăie răsuflarea. De ce vederea lui Patrick împreună cu Ingrid o enerva așa de tare ? Nu mai putea ocoli răspunsul. Era pur și simplu gelozie. Numai că gelozia nu era nici pură și nici simplă, ci nesănătoasă și ilogică, aducându-te în stare să faci lucruri care în mod normal nu le-ai face.

Și mai mult ca sigur că ea nu era sănătoasă. Cum putea fi, dacă ea gândea, chiar și pentru un moment, că ar fi putut fi fericită cu un bărbat ca Patrick ? De ce, pentru că atitu-

dinea lui față de femeile cu meserie era cea mai mare piedică ? Și totuși, dacă ăsta era adevărul, cum se face că suferea din cauza lui ?

Mintea ei de chirurg examina întrebarea la fel de delicat, cum mâinile ei ușoare palpau un pacient. Era vina lui Sir Denis. Forțând-o să admită că nu era potrivită să-și petreacă viața în singurătate, o făcuse să fie conștientă de acest bărbat care era frumos, plin de umor și inteligent. De asemenea încăpățânat și arțăgos, admise ea, deși asta mai mult îi mărea farmecul decât îl umilea, pentru că cine s-ar fi bucurat să trăiască cu o perfecțiune ?

A devenit conștientă că Patrick o privea cu atenție și întâlnind privirea ochilor lui albaștri și-l imagină brusc căsătorit cu Ingrid. De fapt, pe jumătate era deja căsătorit cu ea, având în vedere felul cum organiza ea tot ce făcea el. Ce prost era – sclipitor în domeniul său și totuși orb în ceea ce privește viața personală !

Mânia i-a revenit. Un bărbat care era așa de prost, merita să fie dus de nas. În ceea ce o privea, ea era gata să facă același lucru ca și Ingrid. Dar o va face în felul ei, adică continuând farsa.

– Aș vrea să vorbesc cu Tessa singur, murmură Patrick, conducând-o pe Ingrid la ușă și nu vorbi cu ea înainte de a închide ușa.

– Ei bine, aștept.

– Ce ? îl întrebă Tessa.

– Înainte ca Ingrid să ne întrerupă, ai spus că dorești să-mi spui ceva.

Vocea lui era fermă și încerca să o asigure că nu se va supăra, indiferent ce i-ar spune.

— Am uitat despre ce era vorba, îi spuse Tessa.

— Nu te cred. Înainte ca Ingrid să ne întrerupă, spuneai că nu erai persoana care credeam că erai și ți-aș rămâne îndatorat dacă te-ai explica.

— Ah, asta, ridică ea din umeri. Am vrut să spun că nu sunt o hoață și că nu am luat eu cupa.

— Atunci de ce erai la depozit ?

— Ți-am spus deja. Să vizitez un prieten. Sunt foarte legată de Bobby.

Cel puțin asta nu era o minciună. În calitate de chirurg, îl cunoștea pe Bobby în amănunțime.

— Este proprietarul prăvăliei ? a fost următoarea întrebare.

— Nu, aparține celuilalt bărbat. Bobby m-a dus acolo ca să-l cunosc.

— Și să-i vinzi cupa ?

Tessa aproape că bătu din picior.

— Ți-am mai spus că nu am luat-o eu ! De ce nu poți să mă crezi ?

Patrick se aplecă spre ea și mâinile lui mari se odihniră pe umerii ei fragili.

— Dacă aș putea, murmură el. Dar rațiunea mă îndeamnă să nu te cred.

— Lasă rațiunea la o parte și încrede-te măcar o dată în sentimentele tale.

– Nu-mi sunt prea clare când sunt cu tine. Și când te uiți așa la mine...

– Așa, cum ?

– Știi foarte bine cum, gemu el și o trase lângă el.

Chiar stând pe vârfuri, capul ei nu-i atingea bărbia dar el o ridică în brațe fără să facă un efort special și gurile lor se întâlniră simultan, buzele li se desfăcură și limbile se atinseră.

In timp ce ceda ardorii lui, Tessa se miră de lipsa ei de inhibiție. Era incredibil că ea, care se considera stăpână pe emoțiile ei, putea să se abandoneze astfel la simpla lui atingere, la mirosul parfumului lui.

Tremurând, se strânse mai aproape de el, arcuindu-se spre el. El murmură ceva și se prăbuși cu ea în brațe pe cea mai apropiată canapea. Mâinile lui se mișcau libere de-a lungul corpului ei, atingând ușor linia delicată a gâtului ca apoi să se oprească pe sânii ei tari.

La atingerea degetelor lui, o flacără puternică o cuprinse. Sfârcurile se întăriră, iar stomacul era străbătut de valuri de dorință care se regăseau în mișcările corpului său.

– Patrick, șopti ea lângă gura lui. Oh, Patrick...

Cu o bruschețe care a șocat-o, el o împinse într-o parte și se ridică.

– Asta-i nebunie, mormăi el, cu chipul negru de furie și pasiune. Nu-ți folosi puterea asupra mea, Tessa. Nu pot fi prostit în felul ăsta !

Tessa rămase interzisă. Oare el credea că ea a ales în mod deliberat să-l ademenească, numai ca să-l convingă de nevinovăția ei ? Dumnezeule, ce părere proastă avea despre ea !

– Aproape că am reușit, nu-i așa ? Îl zeflemisi ea. Încă un minut și ai fi cedat de-a binelea.

– Nu te amăgi singură. Eram pur și simplu interesat să descopăr cât de departe erai pregătită să mergi.

– Până la capăt, zise ea în bătaie de joc, cu mâinile în șold. Dar nu cu un bărbat așa de bătrân ca tine ! Ar trebui să-ți fie rușine că ai încercat să profiți de mine !

– Nu te-am auzit protestând.

– Făceam o experiență.

– Și eu la fel, îi răspunse el. Pentru mine nu pari a fi o puștoaică oarecare.

– De aceea te simți atras de mine ?

El râse.

– Nu mă simt atras. Am prea mult bun simț. O relație este destul de complicată, fără să o mai ai și cu cineva de o vârstă atât de diferită de a ta.

– Atunci nu atinge lucrurile pe care nu le poți cumpăra.

Obrajii lui se colorară ușor și Tessa a știut că l-a atins în mândria lui. Dar el își reveni repede.

– Atunci nu-ți mai flutura genele la mine.

– Nu mi-am dat seama că eşti atât de slab. Nu mai eşti un puşti, domnule Harper. Unde îţi este stăpânirea de sine ?

De data asta lovitura a fost prea puternică pentru ca el să mai răspundă şi oftă.

– Îmi pare rău, Tessa. N-o să se mai întâmple.

– Ai mai spus-o o dată. Dar cred că eşti ca lupul şi ţi-aş mulţumi dacă nu mi-ai mai da târcoale.

Era la uşă când el o strigă şi ea se întoarse pe jumătate.

– Da ?

– Aminteşte-ţi de sfatul meu despre vas. Ascunde-l şi fă în aşa fel încât doamna Benson să-l găsească.

Fără să se mai obosească să-i dea un răspuns, Tessa ieşi trântind uşa cu putere.

Deşi furioasă că avea o părere aşa de proastă despre ea, prefera să-şi amintească de felul cum o sărutase. Nu avea importanţă ce a spus şi, în ciuda relaţiei lui cu Ingrid, era în mod clar atras de ea, ceea ce arăta că nu era un tip fidel.

Credea că relaţia lui cu Ingrid nu necesita fidelitate ? Tessa era dezgustată în ceea ce-l privea. Dacă ar fi fost într-adevăr o uşuratică, i-ar fi venit în întâmpinare şi s-ar fi bucurat de moment – sau momente ! Dar ea era Tessa Redfern, o femeie precaută, pentru care a avea o relaţie întâmplătoare era ca şi cum ai fi operat fără mănuşi ! Oftă din greu. Nu putea

să se împotrivească naturii ei, după cum nici Patrick nu putea să se împotrivească naturii lui.

Ceea ce a făcut-o să accepte gândul trist şi de neocolit că ei doi sunt două linii paralele. Einstein fusese convins că la un anumit punct cele două linii paralele se întâlnesc, dar nici măcar geniul lui nu fusese capabil să demonstreze unde şi când.

Când s-a întors acasă mai târziu, doamna Benson a observat expresia ei nefericită.

— Am crezut că munca la conac este o distracţie pentru tine.

— Nu, azi nu a fost.

— I-ai spus domnului Harper că am găsit cupa ?

— Când eram gata să i-o spun, m-a acuzat că am furat-o.

— Glumeşti.

— Din nefericire, nu.

Ascultând toată povestea – deşi mult cenzurată – doamna Benson era gata să se ducă la conac şi să-l pună pe acest domn Harper la punct, iar Tessa a avut ceva de lucru până s-o convingă să nu se ducă.

— Vreau ca Patrick să mă creadă pe cuvânt, îi explică ea.

— Ar face-o, dacă ar şti cine eşti în realitate, spuse neobosită doamna Benson. Aş dori să pui capăt farsei ăsteia prosteşti.

— N-o să mai dureze mult. Îi dau numai puţin timp de gândire. Sper ca el să realizeze că

nu sunt o hoaţă. Aşa că promite-mi că n-o să sufli nici un cuvânt nimănui.

Doamna Benson pufni.

– Ştii că poţi face cu mine tot ce pofteşti.

Tessa dădu din cap, dorind din tot sufletul să fi putut face la fel şi cu Patrick. Ce mai dorinţă! Nu era tipul care să fie condus de pasiune sau dragoste. Era mulţumit să fie singur şi să-şi găsească plăcerea când îi convenea.

Desigur, dacă nu cumva Ingrid îl prindea pe picior greşit.

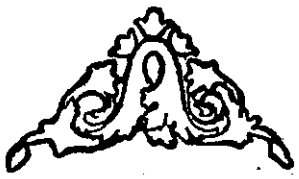

CAPITOLUL X

In dimineața următoare supărarea Tessei pe Patrick se mai domolise și a fost silită să admită că el ar fi fost mai puțin bănuitor în ceea ce o privea dacă ar fi fost ea însăși. Deși de obicei fusese lipsită de strălucire în comparație cu persoana plină de viață pe care o interpreta, acum ar fi părut și mai lipsită de strălucire ca de obicei.

Dar noaptea a fost un bun sfătuitor și ea s-a hotărât să arate mai mult a ea însăși sau mă rog, pe aproape. La urma urmelor, dacă Patrick ar fi apărut ca un hippy cu părul lung poate că și ea l-ar fi judecat greșit.

Mai destinsă, Tessa a luat legătura cu domnul Withers ca să-l întrebe dacă era posibil să-și ia ziua liberă.

— Îți suntem datori câteva zile libere, o informă el. Dacă vrei să le iei acum...

— Nu, mulțumesc, o singură zi va fi de ajuns.

Cu inima ușoară, ea s-a îndreptat spre Iverton, plăcut surprinsă să găsească acolo un salon modern de coafură numit „Antoine".

Antoine însuși era mic de statură și slab, cu ochii deveniți gânditori când a văzut coama ei răzvrătită.

– Bănuiesc că-l doriți aranjat în același stil ? o întrebă el cu tristețe.

– Doar dacă nu poți să-l aranjezi altfel, spuse ea cu un curaj pe care nu-l simțea, hotărând că cel mai rău lucru care i se putea întâmpla era s-o tundă prea scurt. Mă las pe mâna dumitale.

Cuvintele acționară asupra lui ca un curent electric și transformarea lui era remarcabilă. Înaintea ochilor ei măriți, el păru că se înalță și devine mai încrezător, ca și cum s-ar fi rugat unei zeități. El ridică o buclă ici, răsuci o alta dincolo și apoi aranjă pe umerii ei o capă mare roz.

– Întâi o să-l spălăm. Apoi voi decide ce este de făcut.

O fată grasă cu părul pieptănat într-o creastă – ceea ce nu făcu să-i crească moralul Tessei și aproape că se sculă de pe scaun – îi spălă părul cu o vigoare neobișnuită, făcându-i cel mai teribil masaj din viața ei, înainte de a veni la Antoine care o aștepta cu foarfecele pregătit.

Încrucișându-și degetele, Tessa s-a așezat în fața oglinzii și a închis ochii, curajul scăzându-i cu fiecare buclă tăiată.

O oră mai târziu, a privit uluită la străina din oglindă.

— Eşti un miracol viu, Antoine! Nu pot să cred că sunt eu.

Răsucindu-şi capul dintr-o parte în alta şi-a admirat pletele roşii-aurii strălucitoare şi îmblânzite care se mulau pe creştet luând forma rotundă a capului şi care apoi se schimbau brusc într-o cascadă înfoiată pe ceafă.

— O să-ţi fie uşor să-l întreţii, o asigură Antoine.

— Crezi ? Întotdeauna, la început stă bine şi frumos, dar după câteva zile începe să se cârlionţeze.

— Asta pentru că era prost tuns. Dacă după ce l-am aranjat eu începe să se cârlionţeze, te aranjez din nou pe gratis.

În faţa unei astfel de încrederi, Tessa deveni mai curajoasă şi simţindu-se ca nouă, hoinări pe străzi. Imaginea ei reflectată în vitrine îi reaminti că nu era cu totul alta şi deşi nu-i displăcea total fusta scurtă şi tricoul larg, începu să caute haine mai adecvate noii ei imagini. Încă tinerească, desigur, dar destul de matură ca Patrick să înceapă să n-o mai privească ca pe un copil.

Un şuvoi de muzică i-a spus Tessei că se afla în apropierea magazinului de unde îşi cumpărase prezenta costumaţie şi plecând capul trecu mai departe, încântată să descopere de cealaltă parte a străzii un magazin de modă mic.

Era ciudat că nu-l remarcase înainte. Dar tot aşa nu remarcase nici salonul lui Antoine, deşi el era deschis în Iverton de trei ani. Ori

de câte ori venea la unchiul Martin, era așa de mulțumită să se poată odihni, încât nu prea dădea atenție aspectului ei exterior.

Când în sfârșit mașina ei a oprit în fața casei, bancheta din spate era ticsită cu pachete, iar doamna Benson n-a făcut nici un secret din încântarea pe care o resimțea în fața noii înfățișări a Tessei.

— Mă bucur că în sfârșit te-ai hotărât să te ingrijești și de tine.

— N-o fac întotdeauna — vreau să zic cu excepția ultimelor săptămâni ?

— Hai să zicem că totdeauna ești ingrijită și bine îmbrăcată, dar acum arăți ca o cadână.

— Ai depășit măsura, chicoti ea.

— N-am depășit-o. Este adevărul adevărat.

Doamna Benson se învârti în jurul ei, atingând ușor buclele roșii-aurii strălucitoare.

— Ți-ai cumpărat și haine noi, nu ?

Drept răspuns, Tessa desfăcu unul dintre pachete și scoase din el o rochie de bumbac verde cu un corsaj strâmt și tăiată în talie.

— Crezi că lui Patrick o să-i placă ?

Despăturind-o, Tessa și-o puse în față.

— Vrei s-o porți la slujbă ? se uită întrebător la ea doamna Benson.

— Da.

— Vrei să te placă, nu-i așa ?

Tessa ezita. Știa că acțiunea ei era sugerată de dragsote și decise că era bună o minciună.

— Da, așa este. Dar el urăște femeile care au o carieră, așa că nu am nici o șansă cu el.

– Atunci de ce cumpărăturile ?

– Vreau să mă vadă așa cum sunt în realitate. Presupun că o poți numi vanitate.

– Prefer s-o numesc aparență. Bărbații adesea spun un lucru și apoi fac altfel, mai ales când se îndrăgostesc.

– Patrick nu crede în dragoste sau căsătorie.

– Nici bărbatul meu nu credea, Dumnezeu să-l odihnească în pace.

Tessa râse și o îmbrățișă cu putere pe doamna Benson înainte să-și ducă pachetele sus

În dimineața următoare, îmbrăcată în rochia ei nouă, se îndreptă spre conac. Abia aștepta să vadă fața lui Patrick când o să dea ochii cu ea și începu să-și imagineze cum va face. Ce grozav ar fi dacă s-ar îndrăgosti de ea la prima vedere !

Certându-se că era stupid de romantic – tocmai ea, un chirurg practic și logic – aproape că alergă pe ultima porțiune, cu respirația tăiată și împinse ușa de stejar.

Norocul era de partea ei, pentru că bărbatul pe care voia să-l vadă tocmai ieșea din salon Inima își înteți bătăile. Nu-l văzuse o zi și frumusețea lui perfectă a izbi încă o dată. Înalt, suplu, cu un piept puternic, emana atâta senzualitate încât își simți corpul înfiorându-se. Nemișcată, îl aștepta să se apropie ; dar el, după ce aruncă o privire scurtă în direcția ei, trecu pe lângă ea, cu o expresie absorbită și cu ochii în jos.

Indignată, se uita după el. Ce mai eşec !

Laudele domnului şi doamnei Withers cu privire la înfăţişarea ei şi oh-urile şi ah-urile lui Emmy şi Eva i-au ridicat moralul scăzut, deşi abia când sta în salon şi servea cafeaua şi Mike a scos un fluierat admirativ şi a întrebat-o dacă câştigase cumva Premiul Anual la Călărie, Tessa s-a întrebat dintr-odată, dacă nu cumva Patrick s-o fi gândit că noua ei înfăţişare şi îmbrăcămintea provin din banii câştigaţi ilegal din vânzarea cupei de argint.

Ah, dacă s-ar fi gândit la asta înainte ! Dar era prea târziu ca să se întoarcă la vechea ei înfăţişare şi dacă el întâmplător observa şi făcea vreun comentariu, spera să găsească răspunsul potrivit.

— Nu am pe ce altceva să-mi cheltuiesc banii, îi spuse ea lui Mike.

— Şi eu la fel. Locuind aici nu prea am parte de distracţii, în schimb contul meu la bancă creşte. Ţi-ar place să mă ajuţi să-l mai reduc puţin luând masa cu mine diseară ?

— Nu sunt sigură că domnul Harper ar fi de acord, se eschivă ea.

— Dar nu-l invit pe Patrick, ci pe tine !

— Nu mă inviţi unde ? Omul în persoană apăruse direct lângă ei.

— Încerc s-o conving pe Tessa să ia masa cu mine, îi spuse Mike. Nu arată formidabil ?

Patrick o studie ca pe un fluture în insectar. Doar expresia lui era impenetrabilă, când s-a întors spre tânăr.

– Dacă ai un moment liber, aș vrea să discutăm noul tău program.

Cei doi au ieșit și Tessa a continuat să servească cafeaua, apoi a așteptat liniștită în colț până când cănile au fost aduse înapoi la cărucior și a putut să-l împingă afară.

Era aproape în prag când Patrick s-a grăbit după ea.

– A mai rămas ceva cafea ?

Din fericire mai era și i-a turnat o cană.

– Este rece.

Nervos, a trântit-o înapoi pe tavă.

– De ce nu serviți cafeaua dintr-un filtru electric ?

– Întreab-o pe Ingrid, îi răspunse Tessa mieros. Ea dă ordine.

– Nu și în treburi așa de simple.

– Ea hotărăște în **toate** treburile.

Patrick aruncă o privire la farfuria cu biscuiți.

– Nu sunt prea grozavi, observă el. Presupun că toate prăjiturile cu cremă s-au terminat.

– Presupui degeaba.

– Poftim ?

– Nu au fost prăjituri cu cremă. Nu ni se permite să servim decât biscuiți simpli.

– Glumești ?

– Ingrid, nu. Ea a hotărât. A spus că prăjiturile cu cremă necesită furculițe și șervețele și iau mai mult timp să se mănânce.

Patrick nu a spus nimic şi Tessei îi păru rău că nu mai poate face şi alte comentarii acide cu privire la suedeză.

— Nu cred că este rău să te întâlneşti cu Mike, spuse el pe neaşteptate. Are vârsta potrivită pentru tine.

— Crezi ? răspunse iritată Tessa.

— Absolut. Te-a plăcut din clipa când ai început să lucrezi aici şi este un tip de treabă.

— Adică nu are ochi alunecoşi ca tine ?

— Nu sunt interesat de căsătorie, spuse Patrick răspicat, aşa că am voie să privesc şi în altă parte.

— Mulţumesc de sfatul cu privire la Mike, se mărgini ea să spună printre dinţi. S-ar putea să accept.

Ce grozav pentru noua ei imagine ! De ce se obosea, când era atrasă de bărbatul nepotrivit ? Patrick nu observase schimbarea, cu atât mai puţin să o comenteze. În ceea ce-l privea, ea era aceeaşi fată pe care o întâlnise pe când examina spărtura în zid.

Tessa era furioasă în timp ce ajuta la prepararea prânzului. Imediat ce termină, se repezi până acasă şi se schimbă în vechea ei ţinută de fată la toate.

Doamna Withers puse capăt situaţiei trimiţând-o să facă ordine prin camerele de la mansardă.

— Am aruncat o privire pe acolo înainte de week-end şi, după dezordinea pe care am gă-

sit-o, sunt sigură că nu a mai călcat nimeni pe acolo de ani de zile.

Tessa se uită cu jale la rochia ei și doamna Withers îi înmână șorțul ei imens.

– Începe cu măturatul în mansarda cea mare, îi porunci ea și ia o grămadă de cârpe pentru praf cu tine și o lanternă.

– Să nu-mi spui că nu este lumină acolo!

– Bineînțeles că este, bombăni doamna Withers, dar mansarda mică nu are mai mult de șase metri și este luminată doar de un singur bec care atârnă din tavan.

Înfășurându-se în șorț și luând o grămadă de cârpe, Tessa urcă scările. Era pentru prima oară când avea posibilitatea să colinde singură prin casă și o găsea mai mare decât și-o amintea ea și într-o stare surprinzător de bună.

Dormitoarele de la primul etaj erau ocupate de membrii echipei, iar cel de deasupra de membrii personalului de serviciu și încă mai rămăseseră dormitoare libere. Probabil că Patrick voia să se extindă. Din ceea ce citise ea în City News, nu exista o limită pentru dezvoltarea unei companii, iar el cu ideile lui era cu mult înaintea concurenței.

Dar destul cu Patrick! Avea altceva mai bun la care să se gândească! Ajungând la cel de-al treilea etaj, se opri să-și tragă suflarea. Atmosfera era diferită, curată și uscată, dar ireală parcă, având în vedere că picior de om nu mai străbătuse coridoarele de foarte mulți ani.

Incet, a deschis câteva uși. Băi vechi și alte câteva dormitoare care aparțineau membrilor personalului de serviciu, pline cu mobilă din epoca victoriană, pe care ar obține un preț bun la o licitație, medita ea. Interesul ei crescu în timp ce se îndrepta spre o masă de toaletă sculptată, apoi brusc se trase înapoi. Întâi trebuia să facă treaba pentru care venise și nu-și va permite să dea frâu liber pasiunii ei de colecționar, până nu va termina.

Gândul îi dădu aripi și urcă în fugă ultimele trepte care o duseră aproape de acoperiș. Aici era întuneric și Tessa aprinse lumina și porni de-a lungul unui coridor îngust cu linoleum cu camerele de o parte și de alta. În total erau șase și ea le cercetă pe fiecare. Erau pline de sipete și cutii de carton, fără să mai pună la socoteală jucăriile stricate, umbrele rupte și alte vechituri, ceea ce făcea imposibil ca ea să se debaraseze de ele singură. Pentru asta era nevoie de o armată de oameni și de un camion mare.

Hotărâtă, intră în cea mai mare cameră de la mansardă.

Doamna Withers spusese că aici nu se intrase de ani de zile, dar Tessa gândi că de secole ar fi fost mai potrivit spus. Emoția creștea în ea, instinctul ei de vânător înnăscut îi spunea că o să facă niște descoperiri monumentale.

Ultima dată când simțise așa, descoperise o oală de noapte din secolul al optsprezece-

lea ; foarte puțin romantic, dar care devenise acum ghiveci pentru floarea ei de pe pervazul ferestrei de la bucătărie.

Dar era sigură, simțea asta, că aici o așteptau multe descoperiri și aprinzând lumina se uită încet în jur.

Erau pânze de păianjen peste tot și, tot dând din mâini ca să le îndepărteze, aproape că s-a lovit de un munte de perdele vechi. Brocarturile și țesăturile vechi erau slăbiciunea ei și s-a aplecat să le studieze, dezamăgită să constate că erau mâncate de molii și se rupeau la cea mai mică atingere.

Praful se ridicase ca un nor în jurul ei, intrându-i în ochi și în gură, ceea ce o făcu să se uite după o fereastră. Era una îngustă tocmai sus și asta însemna că trebuie să se cațere pe mai mule cutii mari ca să ajungă la ea și de aceea abandonă ideea în favoarea inspectării conținutului cutiilor de lângă ea.

Aplecându-se, ea ridică un capac. Uh ! Un miros de mucegai a lovit-o în față și o făcu să regrete că nu și-a luat mănușile de cauciuc. Inainte de a închide capacul se uită puțin la diferitele costume și rochii din epoca victoriană Cutia cu numărul unu, bună pentru foc.

O oră mai târziu, cu părul ei strălucitor și genele pline de praf, terminase încă patru cutii. Mai rămăseseră un cufăr mare de aramă și trei sipete în care înainte se transporta ceai din America, să le controleze și se lăsă pe călcâie să-și mai tragă sufletul.

Cine oare fusese ultima persoană care cercetase aceste camere ? Gândindu-se la cutiile cu haine de copil nepurtate şi mucegăite, care erau puse la uşă gată să fie aruncate, era uşor să-şi imagineze o tânără mamă plângând după copilul care nu le purtase niciodată. Fusese oare străbunica lordului Finworth sau o mătuşă mai îndepărtată ? Ce minunat era să-ţi porţi spiţa cu sute de ani în urmă, să ştii că în vinele tale curge sângele unei doamne de la curtea reginei Elisabeth sau al unui cavaler al regelui Charles.

Şi totuşi, ce importanţă avea cine erau strămoşii ? Bobby habar nu avea cine era tatăl său şi era plin de talent şi asta era tot ce conta.

Ridicându-se, a aprins lanterna şi şi-a continuat treaba. Cufărul era încuiat, iar capacele sipetelor erau bătute în cuie, aşa că fugi jos la bucătărie să caute un ciocan şi o şurubelniţă.

Pedro, care tocmai făcea ceaiul, izbucni în râs la vederea ei.

— Ai făcut baie în praf ?

— Aproape. Vrei să vii să mă ajuţi să deschid nişte sipete pentru ceai ?

— Eu beau numai cafea !

Uitându-se chiorâş la el, ieşi grăbită din bucătărie. Deoarece avea grijă să nu-şi rănească mâinile, dură ceva până reuşi să desfacă primul capac şi în timp ce-l ridica, suspină dezamăgită.

Tot țesături mucegăite. Unul dintre strămoșii lordului Finworth fusese desigur un pasionat cumpărător de țesături.

Resemnată, a scos un sul de brocart, ținându-l la distanță de ea în caz că era mucegăit. Dar era uscat și tare când l-a atins și de asemenea greu, ca și cum ar fi fost înfășurat în jurul a ceva.

Uluită, l-a desfăcut și s-a trezit ținând în mână un sul subțire de pânze. L-a derulat cu grijă și s-a uitat la cele două picturi de formă pătrată, de șaizeci de centimetri pe șaizeci, neîndrăznind să creadă că era adevărat ceea ce vedea.

Forțându-se să rămână calmă, cercetă tablourile centimetru cu centimetru, observând trăsăturile desăvârșite ale figurilor, delicatețea tușeurilor, stilul senin. Nu era expertă, dar era imposibil să stai cu unchiul Martin și să nu capeți puțin din cunoștințele lui și ea era aproape sigură că ținea în mână un Tizian! Era un gând fantastic și respiră de câteva ori ca să se liniștească, dar mâinile îi tremurau în timp ce examina ce mai rămăsese.

O oră mai târziu, cele trei sipete fuseseră controlate și alte cincisprezece picturi zăceau pe jos. Nici una nu valora mai puțin decât câteva mii de lire sterline iar trei — doar dacă ea nu se înșela prea tare — erau vechi maeștri: un Poussin, un Tintoretto și un Raphael, pentru care oricare muzeu și-ar fi dat bugetul pe zece ani!

Primul gând a fost să alerge la Patrick – nu că ar fi meritat să-i arate această moştenire neaşteptată după purtarea lui oribilă faţă de ea. Imaginându-şi neîncrederea şi uimirea lui, simţi nevoia să-i arate descoperirile ei într-un fel cât mai excitant posibil şi s-a hotărât să le încuie într-unul din dormitoarele nefolosite de la etajul inferior.

Neştiută de nimeni, a cărat pânzele în cel mai mare dormitor şi le-a întins pe podea în faţa patului. Dacă asemenea avere magnifică zăcuse în sipete, Dumnezeu ştia ce alte comori mai zăceau încuiate în cufăr.

Încuind dormitorul şi punând cheia în buzunar, se grăbi înapoi la mansardă. Încuietoarea cufărului era mare şi ruginită, dar nimic n-o putea opri şi o lovitură hotărâtă cu ciocanul o făcu să cedeze. Trăgând aer în piept, a ridicat capacul.

Ce dezamăgire ! Era plin-ochi cu documente de familie şi cu registre cu socoteli. Adevărat, multe datau din secolul al şaisprezecelea şi erau probabil de mare interes istoric, dar valoarea lor financiară era minoră în comparaţie cu picturile descoperite.

Dezamăgită, se lăsă pe călcâie. În mişcare, piciorul ei a atins lanterna, care s-a rostogolit pe podea. Întinzându-se după ea, faţa ei ajunsese la câţiva centimetri de zidul din dreapta şi se trezi uitându-se la o uşă, cam de un metru, ingenios acoperită cu tapet la fel cu cel care era pe peretele camerei. Tensiunea îi crescu,

când văzu că nu avea o clanță și începu să preseze cu degetele, încet, pe margini. Era gata să renunțe când a auzit un clic ușor și ușa s-a deschis lăsând să se vadă un interior întunecos.

Cadavre ! gândi îngrozită. Schelete și cranii. Amintindu-și că totuși era chirurg și obișnuită cu cadavrele, aprinse lanterna. Fasciculul lumină o cămăruță de vreo doi metri pe doi în care era un cufăr imens. Trusoul miresei sau alte documente !

Pătrunzând înăuntru, lumină podeaua ca să fie sigură că nu erau păianjeni și se așeză. Nu se distrase așa de bine de ani de zile. Era ca și cum ar fi fost din nou copil, într-o lume de basm și de nebănuite minuni. Dar dacă nu se grăbea, vraja putea fi spulberată de vreun adult curios, care ar fi vrut să vadă ce face ea acolo !

Ridicând capacul a văzut pachete de mărimi și forme diferite împachetate în hârtie îngălbenită. Cântărind unul în mână, încerca să ghicească ce conține. Un obiect de aur sau argint ? Nu, mai degrabă porțelan, după greutate.

A avut dreptate, deoarece când dădu hârtia la o parte a văzut un vas mic, de vreo cincisprezece centimetri înălțime. Coloritul era luminos și cald, ca și cum ar fi radiat din el. Dar de data asta era sigură că ține în mână un Ming.

L-a pus pe podea cu pietate și apoi le-a despachetat grăbită și pe celelalte. O oră mai

târziu, două duzine de vase mici și trei castroane mari din aceeași perioadă erau aliniate în fața ei.

Chiar dacă nu mai găsea și altceva, singure aceste obiecte i-ar fi procurat lui Patrick destui bani ca să cumpere acțiuni ale companiei Allison, sau chiar toată compania !

Trebuia să-i ducă vestea chiar acum ! Aplecându-se, ieși din camera secretă, dar se opri brusc.

Dar dacă se înșela și picturile și porțelanurile nu erau altceva decât copii perfecte ? La urma urmei, cine era atât de nebun să lase să zacă o astfel de comoară atâția ani de zile într-o mansardă ? Lordul Finworth fusese cunoscut pentru excentricitățile sale, dar să facă așa ceva era o nebunie curată !

Dar nebunie sau nu, exista posibilitatea ca descoperirile ei să nu fie autentice. Se încruntă. Ultimul lucru pe care-l dorea era să se facă de râs în fața lui Patrick. Mult mai bine era să se asigure că aprecierile ei erau corecte.

Știa exact omul care putea să-i confirme adevărul : Angus Boswell, director, la pensie, al unei prestigioase case de licitație, care acum avea un mic magazin de antichități la Iverton și al cărui simplu hobby era să ia masa o dată pe lună cu unchiul Martin. Doar atunci își părăsea magazinul. Tessa îl cunoștea de ani de zile și era singurul care ar fi putut să-i spună dacă descoperirea ei este o comoară sau dacă tot nu era decât un fals.

Dacă era o comoară, o să adune totul în dormitor şi o să i le arate lui Patrick în aşa fel încât o să-l facă praf. Presupunând că era posibil să-l atragă în dormitor. Trecând în revistă atitudinea lui faţă de ea în prezent, îşi dădea seama că acesta ar fi fost singurul loc în care nu ar fi dorit s-o întâlnească.

Tocmai reîmpacheta porţelanurile când a auzit paşi. Cu inima bătând, se târî repede afară din camera secretă şi închise uşa. Să nu fie Patrick, se ruga ea. După ce-şi făcuse un plan minunat ca să-l dea gata pe Patrick, ar fi fost ruşinos să rateze.

Dar prin deschizătura uşii apăru capul blond al lui Mike.

— Bună, o salută el. Am auzit că eşti aici. Ai nevoie de ajutor ?

— Nu ai treabă ?

— Eşti mai rea decât Ingrid ! Am luat o pauză şi am venit să vizitez frumoasa doamnă de la mansardă.

— Sună romantic, spuse Tessa şi regretă imediat comentariul, deoarece Mike se apropie de ea.

— Pot s-o şi demonstrez, murmură el.

— Nu, mulţumesc.

— De ce nu ?

O trase aproape şi o acoperi cu sărutări, ţinta finală fiind gura.

Prima reacţie a Tessei a fost să-l respingă, dar a rezistat. De ce să nu-l lase s-o sărute ? Era un bărbat drăguţ, potrivit, tipul de bărbat

care nu ar obiecta dacă nevasta lui ar avea o carieră. Dar deşi buzele lui erau moi şi se pricepea să sărute, ea nu simţea nimic şi se răsuci încet ca să se elibereze.

– Cred că m-am grăbit, îi spuse el.

Evitând să-i spună că ar fi obţinut acelaşi succes, chiar dacă s-ar fi mişcat ca o broască ţestoasă, îşi făcu de lucru închizând capacul cutiei de lângă ea.

– Sigur nu-ţi pot fi de ajutor ? repetă el.

– Nu, mulţumesc.

– Nu te-ai opus când te-am sărutat, nu-i aşa ?

– Nu.

– Dar dacă aş repeta ?

– Încă o dată, nu.

Răspunsul lui a fost înăbuşit de zgomotul unor paşi pe coridor şi el s-a îndepărtat de Tessa în timp ce Patrick apăru în cadrul uşii.

– Sper că nu vă deranjez ? zise el ironic.

– Absolut deloc, tocmai plecam. Mike nu se pierduse cu firea.

Dădu să treacă, dar Patrick nu se mişcă din loc, cu o expresie răutăcioasă pe chip.

– V-aţi ascuns aici să trageţi chiulul ?

– Cum ai ghicit ? se răsti ea.

Pentru prima oară el remarcă praful şi pânzele de păianjen care o acopereau.

– De ce scormoneşti pe aici ?

– Ca să văd dacă nu este ceva de şterpelit !

Se uită la ea gata să explodeze, dar ea îl potoli.

– Doamna Withers mi-a cerut să fac ordine printre vechiturile astea.

– Aha !

Se potoli, deşi era încă încruntat.

– Ai făcut destul. O să chem pe cineva să le care de aici.

– Fără să te uiţi la ele ? Poate arunci ceva valoros.

– Doar dacă şi în restul casei s-ar fi găsit ceva valoros. În afară de câteva piese vechi, unchiul meu a păstrat numai nişte lucruri fără valoare din epoca victoriană. În orice caz, ai făcut destulă ordine. Este trecut de cinci şi trebuie să te duci acasă.

Îşi dădu seama că trebuia să se supună. Dar asta însemna că era nevoită să se întoarcă imediat ce se despărţea de el şi îi făcu semn s-o ia înainte, fiindu-i frică că dacă trece ea prima, ar putea vedea uşa secretă.

– Iei masa cu Mike în seara asta ? o chestionă el în timp ce mergeau pe coridor.

– Încerci să mă împingi spre un alt bărbat ?

– Ar putea fi şi mai rău.

– Mai rău ca tine ?

– Nu fi necioplită. Mai bine ţi-ai păzi limba în viitoarea slujbă ! Alt patron s-ar putea să nu fie aşa de îngăduitor ca mine.

– Dar nici n-ar încerca să mă seducă.

Îşi înghiţi răspunsul şi apoi mormăi :

– De câte ori trebuie să-ţi mai cer iertare ? Ţi-am spus deja că n-o să se mai întâmple.

Tessa începu să meargă mai încet.

— Poate că vreau să se mai întâmple.

El se opri brusc.

— Ce inimă nestatornică ai !

— Asta este unul din prerogativele femeii.

— Dar eşti o puştoaică, încă.

— Totuşi te simţi atras de mine, nu-i aşa ?

Drept răspuns, el o privi din cap până în picioare şi ea se întristă pentru că alesese momentul cel mai nepotrivit cu putinţă s-o facă. Înfăşurată în şorţul imens al doamnei Withers semăna cu un pachet cu picioare, iar părul îi era pudrat cu praf.

— Nu arăt prea grozav acum, mârâi ea.

— Nu mai spune ? zâmbetul îi era forţat. Mirosul de mucegai pe care-l emani ar apăra orice femeie care ar ieşi singură noaptea, iar şorţul îţi protejează virginitatea mai bine ca orice centură de castitate.

— De unde ştii că sunt virgină ? Întrebarea îi scăpă involunar şi Tessei îi veni să se pălmuiască ea singură când a văzut expresia ciudată care a apărut pe chipul lui pentru o clipă şi pe care nu ştia cum s-o interpreteze.

— Persoana de modă veche care sunt a presupus că eşti, spuse el tărăgănat. Înainte ca ea să găsească un răspuns potrivit, s-a întors pe călcâie şi s-a îndepărtat.

În clipa în care nu l-a mai văzut, a zbughit-o spre mansardă şi a cărat pe ascuns porţelanu-

rile în dormitorul de jos. Încuind apoi uşa, a alergat să-l sune pe Angus Boswell.

Temându-se să nu fie auzită şi-a încercat norocul şi s-a dus în salon şi a respirat uşurată când l-a găsit liber. Cu degetele tremurătoare a format numărul şi s-a bucurat când i-a răspuns la primul apel.

— Sunt Tessa, i-a şoptit. Îmi pare rău că trebuie să fiu scurtă, dar aş vrea să-ţi arăt câteva lucruri urgent.

— Cât de urgent ?

— Acum ! Pot să fiu la tine într-o jumătate de oră.

— Te aştept.

O luă tiptil spre camera unde domnul Withers ţinea genţile de voiaj, a luat una şi pe furiş a cărat-o sus şi a umplut-o cu o mică parte din porţelanurile Ming şi cele trei picturi ale vechilor maeştri. Apoi, asigurându-se că drumul este liber, a coborât uşor scara şi a părăsit casa.

CAPITOLUL XI

Geanta de voiaj era grea şi Tessa respira din greu când în sfârşit a reuşit s-o pună în maşină şi să se îndrepte spre Iverton şi Angus Boswell.

Magazinul lui de antichităţi era pe strada principală şi când ea parcă în faţă — slavă Domnului că nu era nici o groapă de canal acolo — el veni spre ea să vadă dacă avea nevoie de ajutor.

Era un om manierat, de peste şaizeci de ani, cu păr rar de culoare gri şi cu ochii ageri.

Recunoscătoare, ea îi dădu geanta şi el ridică din sprâncene când constată că era grea.

— Ai găsit vreo ascunzătoare de monede romane ? glumi el.

— Ceva mult mai valoros, sper.

— M-ai făcut curios.

Tessa îl urmă în magazin şi se opriră în biroul lui. Puse geanta pe birou şi aşteptă ca ea să o deschidă. Tessa era aşa de nervoasă şi mâinile îi tremurau aşa de tare de parcă ar fi fost la prima ei operaţie. Degetele erau aşa

de neindemânatice încât fermoarul se înţepeni la jumătate şi nu reuşi să-l mai desfacă, până când dând-o cu blândeţe la o parte, Angus termină el treaba.

– Sunt nişte picturi şi porţelanuri, îi explică ea, simţindu-şi gâtul uscat şi vorbind cu greutate. Le-am găsit într-o mansardă în casa domnului Finworth. Eu... ăă... sunt prietenă cu Patrick Harper, nepotul lui. Este singurul lui moştenitor.

Fără să mai zică ceva, scoase sulul de pânze şi îl dădu lui Angus. Le desfăcu cu grijă, şi, fără un cuvânt, începu să le cerceteze pe toate. Nici un cuvânt, gest sau expresie nu îi trăda gândurile în timp ce le cerceta.

Minutele treceau. Douăzeci, patruzeci, o oră. Scoase cărţi şi le răsfoi, studie însemnări, vorbi la telefon cu un custode de la Paris şi cu unul de la München iar în tot acest timp Tessa a stat nemişcată, cu inima bătându-i în piept ca un ciocan.

După un timp care-i păru o eternitate, Angus se întoarse spre ea şi spuse cu voce groasă şi cu obrajii îmbujoraţi.

– Picturile sunt autentice – nu există nici un dubiu – şi provin din colecţia lordului Wimburg. Au fost vândute unui colecţionar necunoscut, bănuit a fi englez, acum mai bine de o sută de ani. Valoarea lor azi, pe piaţă, este aproape imposibil de calculat. Mai mult ca sigur că este imensă.

Tessa răsuflă uşurată.

– M-am gândit eu... dar mi-era frică să sper.

– Fără să mai socotim porţelanurile ! Sunt aproape sigur că aparţin dinastiei Ming, dar nu pot să jur. În seara asta, iau masa cu un prieten, care este expert în acest domeniu şi aş vrea să aud şi părerea lui.

– Nu am nimic împotrivă. Mă suni imediat ce ai vorbit cu el ?

Promiţându-i că da, Angus o conduse la maşină.

Tessa s-a întors la Greentrees, nebună de bucurie. Doamna Benson se dusese la întâlnirea de la biseică, dar îi lăsase mâncarea în cuptor, însă Tessa nu avea răbdare să mănânce. Străbătea camera în lung şi-n lat în aşteptarea telefonului.

Era oare mai bine să aştepte până o suna Angus sau să ia legătura cu Patrick şi să-i spună veştile extraordinare despre picturi ?

Încă nu se hotărâse cum să procedeze, când auzi scârţâitul unor cauciucuri pe alee şi uitându-se pe geam rămase uimită să-l vadă chiar pe cel la care se gândea. Fugi să deschidă uşa din faţă şi el intră ca o furtună, cu buzele srtânse şi cu ochii scăpărând.

– De data asta te-am prins, şuieră el prinzând-o de braţ şi târând-o spre uşă.

– M-ai prins ? suspină ea, luptându-se să se elibereze.

– Nu mai face pe nevinovata ! Te-am văzut când te furişai din casa mea cu geanta şi...

– Nu mă furişam ! se înfurie ea.

– Ştii foarte bine că da ! De aceea te-am urmărit.

– M-ai urmărit ?

– Până la magazinul de antichităţi. Ce naiba ai găsit în mansardă de te-ai dus aşa grăbită la omul ăla ?

– Eu... ăă...

Era furioasă pe Patrick pentru că din nou o judeca greşit şi lacrimi de mânie începură să-i curgă pe obraji. Era chiar aşa de orb încât să nu vadă că nu ar fi făcut nimic împotriva lui ? Atunci chiar că era un măgar nerecunoscător !

– Nu te mai smiorcăi, că nu mă impresionezi, se enervă el, trăgând-o spre uşă.

– Unde mă duci ?

– La Iverton. Am intenţia să aflu ce a cumpărat omul acela de la tine.

– Dar nu este acolo, ţipă ea. Trebuie că s-a dus acum acasă.

– Atunci o să-i caut adresa în cartea de telefon. La naiba, Tessa, ţi-am dat o şansă să te îndrepţi şi ce dracu' faci ? Mă răsplăteşti furându-mi lucrurile ?

Fierbând de indignare, Tessa se întoarse spre el ca o furie, dar replica i-a fost tăiată de soneria telefonului. Ridicând receporul l-a auzit pe Angus la celălalt capăt al firului.

— O comoară împărătească, de data asta ! jubilă el. Fiecare piesă este perfectă și câteva atât de rare încât sunt necunoscute.

— Asta este o veste minunată, Angus, murmură ea. Dar aș vrea să i-o spui domnului Harper personal. Este lângă mine.

Îi dădu receptorul lui Patrick și uitându-se la el în timp ce-l asculta pe Angus, se întreba ce trebuie să simtă acum când știa că dacă vindea o parte din vasele Ming și o singură pictură va avea destui bani ca să-și îndeplinească dorințele.

— Tessa, ce pot să spun ?

Cu o tresărire, a văzut că pusese receptorul la loc și sta în fața ei.

— Ce pot să spun, repetă el răgușit, altceva decât că-mi cer iertare și să-ți cad la picioare ?

— Nu este nevoie să-mi cazi la picioare, spuse ea cu răceală. Sper numai ca asta să te învețe să acorzi încredere oamenilor și să nu tragi concluzii pripite despre ei.

— În general așa fac.

— Dar întotdeauna despre mine gândești numai rău.

— Nu pot să-mi închipui de ce. Scuturâ din cap dezorientat.

— Mă superi atât de tare, încât cred că-mi pierd cumpătul cu tine.

Curajul ei se topi și se întoarse.

— Presupun că mă enervează faptul că-ţi iroseşti viaţa, adăugă el. Mă enervează orice formă de risipă.

Deşi simţea la fel, mânia i se mai potolise.

— Ştiu, nu poţi să înregimentezi specia umană.

— Sunt de acord. Dar în momentul de faţă discutăm despre tine. Sunt convins că poţi face mai mult în viaţă, Tessa.

Revenindu-i curajul, se prefăcu bosumflată.

— Totdeauna spui asta. O să fii satisfăcut dacă o să-ţi ascult sfaturile şi o să sfârşesc prin a deveni un magnat neînduplecat ? !

— Doamne fereşte, gemu el. Îţi sugerez pur şi simplu să-ţi găseşti o slujbă bună până când o să întâlneşti bărbatul potrivit.

Tessei îi sări mustarul.

— Iar începi să vorbeşti ca pe timpul bunicii ! Dacă aş avea o slujbă bună, aşa cum spui tu, s-ar putea să vreau să nu mai renunţ la ea când o să trebuiască să mă căsătoresc. Ştii ceva ? Ai merita să te îndrăgosteşti nebuneşte de o femeie care ţine la profesiunea ei ! Mamă, Doamne, ce-aş mai râde.

— Prefer să rămân burlac pentru totdeauna, spuse el cu demnitate.

— Să nu-mi spui că ai în vedere să te însori într-o bună zi ?

— Chiar am intenţia s-o fac.

Sta rezemată pe jumătate de o parte a canapelei, cu brațele încrucișate pe piept și corpul relaxat.

– N-ar avea nici un rost să construiesc un imperiu și să nu am un fiu care să mă moștenească.

– Și dacă o să ai numai fete ? nu putu ea să se abțină. Ar fi culmea să fii tatăl unui șir de fete care să aibă o carieră a lor.

– Asta ar fi indeajuns ca să-mi taie complet pofta de însurătoare.

– Perfect. Deci am făcut o faptă bună, azi, zise ea cu obrăznicia unei puștoaice, așa cum o credea el. Am salvat câteva biete femei din gheara unui discriminator.

Patrick chicoti.

– Ai o limbă ascuțită ! Fii atentă să nu te tai cu ea.

– Mai degrabă te-aș tăia pe tine.

– Chiar așa ? spuse el și îndreptându-se spre a o sălta, trăgând-o la pieptul lui. Hai să vedem dacă încerci.

Dar nu-i dădu nici o șansă, deoarece buzele lui se fixară pe ale ei, făcând imposibilă orice mișcare, dându-i doar două posibilități : să stea nemișcată sau să răspundă. Căldura buzelor lui, moliciunea lor, apăsarea lor blândă o făcură să-i răspundă, în timp ce pasiunea care creștea încet între ei o făcu în final să-și deschidă gura și el descoperi că limba ei nu era

deloc ascuțită așa cum susținuse, ci dulce și moale, căldura ei umedă torturându-l și ispitindu-l.

Șoptind un blestem, o întinse pe canapea până ce spatele ei atinse pernele, supunând privirilor lui cercetătoare corpul ei zvelt. Fusta scurtă se ridicase, dezvelindu-i picioarele perfecte, iar tricoul era întins peste sâni, arătându-le forma rotundă.

Conștientă că ochii lui o cercetau, Tessa tremura, fiecare părticică pulsând de viață în fața privirii lui albastre și arzătoare. Coapsele îi fremătau, stomacul, i se strânse iar sânii deveniră grei de dorință, sfârcurile se întăriră.

O căldură puternică o ardea și se îngrozi de vulnerabilitatea ei în fața acestui bărbat. Și totuși, într-un fel ciudat, se bucura de experiență, deoarece îi demonstra că era capabilă de sentimente — sentimente de care, deseori în acești ultimi ani, se îndoise că le are, fiind concentrată cu toată puterea ei asupra carierei.

Dar acum era conștientă de nevoia ei de Patrick, de dorința ei de împlinire, care-i arăta cu claritate că nu mai putea nega mult timp că numai munca nu-i mai era deajuns. Avea nevoie de un bărbat pe care să-l iubească, avea nevoie să primească și să se dăruiască.

Avea nevoie de Patrick.

Cu un geamăt ușor, a ridicat brațele și le-a încolăcit în jurul gâtului lui, simțind încorda-

rea lui când l-a atins. El a încercat să se îndepărteze, dar ea nu i-a dat drumul, arcuindu-se spre el. Era un gest provocator și a prins, deoarece, cu o ardoare bruscă, Patrick a împins-o din nou pe canapea și s-a întins lângă ea.

Tessa s-a afundat în canapea, plăcându-i greutatea lui Patrick deasupra ei, căldura gurii lui când a început să o sărute pasionat, profund.

Limba lui era cercetătoare, pătimașă, stăruitoare, dar mâinile lui o mângâiau blând pe gât, ridicându-i tricoul ca să-i cuprindă mai bine sânii. Cu o mișcare nerăbdătoare îi desfăcu sutienul, eliberându-i sânii rotunzi și plini. Simțindu-i pielea goală, îi împinse tricoul la o parte și începu să-i sugă sfârcurile, trasând cercuri cu limba în jurul lor, stârnind în ea o asemenea dorință, încât toate temerile dispărură iar mâinile ei îi mângâiau pieptul, linia fermă a spatelui, coborând spre fese.

Îi simți bărbăția ridicându-se tare pe coapsele ei și gemu frecându-se de ea.

Mâinile ei coborâră, degetele mângâindu-i umflătura pulsândă, acoperită de pantalonii negri, subțiri de in.

La atingerea ei el își ridică fața și gura lui coborî spre burtă, sărutând pielea mătăsoasă ca safirul.

Mâinile lui îi devorau pielea, coborând tot mai jos.

Se împiedică de talia fustei și, nerăbdător, ridică mâna și o băgă sub fustă, urcând pe coapse spre partea ei cea mai intimă. Când degetele lui o atinseră, îi scăpă un geamăt tremurat, buzele ei apucându-i lobul urechii, dorindu-l atât de mult încât nu-și dădu seama că el nu se mai mișcă.

Patrick tremura ca scuturat de friguri, bombănind cu voce înceată.

— Tessa, nu trebuie.

— Te rog, șopti ea.

— **Nu !**

Indepărtându-se de ea, îi trase fusta și-i îndreptă tricoul, apoi o ridică brusc, așezând-o pe canapea.

— Trebuie că mi-am pierdut mințile, spuse el încet. Nu știu ce m-a apucat. Doamne, sunt destul de bătrân ca să-ți fiu tată.

— Mi-ai place mai mult ca iubit.

— Nici să nu te gândești. Expresia lui era întunecată. Ești încă o puștoaică și aș fi condamnat că am încercat să profit de tine.

— Cum așa, când eu o doresc. Nu te-am respins, nu-i așa ?

— Asta mă face să mă simt și mai rău. Ești o fată generoasă, caldă și... Se opri încruntat, cercetându-i fața. Prea caldă și prea generoasă. Dacă te porți la fel cu toți bărbații care te ating, vei...

— Nu, i-o tăie ea hotărând atunci și acolo să fie cinstită cu el, cu orice risc.

Doar nu se mai putea ascunde mult timp în spatele imaginii de puştoaică. Sau era mai înţelept să aştepte până când atracţia lui evidentă către ea se adâncea şi devenea mai puternică, aşa cum simţea ea ? Cedând tentaţiei, alese o altă cale.

– Nu am procedat aşa cu nimeni altcineva, îi repetă ea.

– Cel puţin asta este ceva, suspină el.

– Şi chiar ai reuşit să-mi transmiţi ambiţia ta.

– Cum aşa ?

– Da. Am început să-mi dau seama că este o prostie din partea mea să-mi irosesc viaţa în loc să fac ceva interesant.

– Mă bucur pentru tine.

In timp ce se uita la ea, o expresie uimită îi apăru pe chip.

– Ce ţi-ai făcut la păr ? arată diferit.

– Am crezut că n-o să mai observi ! Îţi place ?

– Foarte mult.

Îi mângâie pletele roşcate mătăsoase.

– Te face să pari mai mare.

– Nu mai sunt chiar un copil, insistă ea. Multe fete de vârsta mea sunt măritate.

– Măritate ?

Ca şi cum ar fi fost înţepat, sări în picioare şi se îndreptă spre uşă.

– Trebuie să plec, s-a făcut târziu.

– Nu este chiar așa de târziu, Patrick, îl strigă ea. Și nu am nici o frânghie.

– O ce ? Se întoarse și se uită la ea.

– Am zis că nu am o lesă să te leg de mine. Tot ce am spus, era că fetele de vârsta mea sunt deja măritate, dar nu că și eu aș vrea să mă mărit acum.

Patrick era vizibil ușurat.

– Mă bucur s-o aud.

– Totuși sunt gata să devin prietena ta.

– Tessa, pentru numele lui Dumnezeu, izbucni el, nu mai citi atât de mult într-un simplu sărut.

– Atunci pentru tine nu a însemnat nimic ?

A fost gata să spună nu, dar se răzgândi.

– A însemnat destul pentru mine, ca să nu las să se mai repete.

Asta s-o crezi tu, își spuse Tessa în sinea ei, având grijă să rămână impasibilă.

– Cât despre cupa de argint a domnului Anderson, spuse Patrick și Tessa se încordă. Dacă o mai întreabă o dată despre ea, explodează.

– Da ? întrebă ea cu fața inocentă.

– Nu cred că ai luat-o tu. Trebuie că a fost un hoț.

Râse ușurată și a fost surprinsă de dorința prosteasca de a izbucni în lacrimi.

– De fapt, domnul Anderson a dat-o la reparat și a uitat să-i spună menajerei, îi explică ea.

– Când ai aflat ?

– Când m-am întors de la Londra şi am aflat că lipsea. Eu... ăă... noi am dat un telefon în Noua Zeelandă.

Patrick se trânti pe canapea.

– De ce naiba nu mi-ai spus în loc să mă laşi să cred tot ce este mai rău despre tine ?

– Şi să-ţi stric plăcerea ? Întotdeauna am avut impresia că-ţi face plăcere să te gândeşti la ce este mai rău despre mine.

Părea ruşinat, ceea ce era neobişnuit pentru Patrick şi cu un gest împăciuitor îi mângâie obrazul.

– Niciodată n-am cunoscut o fată care să mă tulbure atât de tare ca tine. Semeni cu un supliciu pentru un călugăr.

– Tu nu eşti călugăr, îi răspunse ea veselă. Oricum, este bine pentru sufletul tău. Aminteşte-ţi **asta**, când faci un duş rece, domnule Harper.

– Mă îndoiesc că un duş rece mă va ajuta, spuse el sec.

Tessa îşi ascunse marea ei mulţumire, bucuroasă că el era la fel de slab în faţa ei, cum era şi ea în faţa lui.

– Cred că asta îmi place la tine, continuă el.

– Ce, farmecul meu ?

– Nu, simţul umorului.

Se uită chiorâş la el.

– Nu poți să stai tot timpul sub tensiune, trebuie să mai și râzi din când în când.

– Cât de înțeleaptă ești.

Tessa nu și-l putea închipui gustând împreună cu Ingrid o glumă mai deocheată, dar se feri să i-o spună, știind că bărbaților nu le place când o femeie o bârfește pe alta. Din nefericire fața o trădă, deoarece Patrick dădu mustrător din cap.

– Draga mea, Ingrid are multe calități. În orice caz, nu este în competiție cu tine.

– Zău ? mormăi Tessa, gata să i se arunce în brațe.

– Zău. Tu abia ai terminat școala, pe când eu și ea...

– Știu cum stați amândoi, îl întrerupse Tessa și ar fi dat orice să știe cât de mult îi pătrunsese în suflet lui Patrick. Cu o clipă înainte fusese încrezătoare. Acum nu mai era, dacă admitea că ceea ce se întâmplase între ei în seara asta ar fi putut să fie urmare a apropierii lor și comportării ei deliberat vesele față de el.

– Nu te resping, îi spuse el blând. Dar, draga mea, noi nu avem același drum și foarte curând ne vom despărți.

Ea încă se mai gândea la un răspuns potrivit, când el deja închisese ușa după el.

CAPITOLUL XII

In dimineața următoare, Tessa își lua micul dejun, când primi un mesaj de la Patrick, care o ruga să ia picturile și porțelanurile de la Angus Boswell.

Făcând o pauză ca să bea o cafea, se duse cu mașina și pe când străbătea străzile se gândea la noaptea trecută. Cât de pasionat și totuși cât de blând fusese Patrick. Era bine că a putut să se controleze și să se oprească, pentru că în cele din urmă ea ar fi cedat. Gândul o înspăimânta, pentru că nici un bărbat nu-i mai stârnise asemenea sentimente și asta dovedea cât de mult ținea la el.

Pe moment el se disprețuia pentru că se simțea atras de o puștoaică, dar odată ce ea se va schimba și va începe să se comporte normal — așa cum hotărâse să facă de acum încolo — va realiza că ea se maturizase și nu va mai lupta împotriva atracției față de ea.

Asta ar fi momentul cheie al relației lor și în câteva zile — mă rog, într-o săptămână sau

două – va realiza că viața fără ea nu are nici un rost. Și apoi va mărturisi și ea cine este.

Nu avea nici un rost să pretindă că el va sări în sus de bucurie când va afla de profesiunea ei – de fapt mai mult decât o profesiune : un legământ pe viață. Asta însemna că trebuia să se împartă între muncă, soț și copii, dar ea acceptase situația când intrase la facultatea de medicină și spera ca și Patrick s-o accepte la rândul lui.

Era aproape de amiază când s-a întors de la Iverton și s-a dus să depoziteze picturile în dormitorul de la etaj. Apoi s-a grăbit spre bucătărie s-o ajute pe Eva la servitul cafelei și biscuiților.

A fost imposibil pentru ea să-și rețină o tresărire de bucurie, când intrând în salon l-a văzut pe Patrick stând de vorbă cu Jenna Donaldson și cu soțul ei. Dar reamintindu-și rolul ei, Tessa îi aruncă un zâmbet mic, în timp ce se apropia să-l servească.

In locul unei încruntări obișnuite și a unei priviri fugare, el îi zâmbi larg.

– Vino în biroul meu, imediat ce termini aici, îi spuse el, și, spune-i doamnei Withers că ai treabă cu mine pentru restul zilei.

Deși a încercat, Tessa nu s-a putut opri să nu roșească și cu o aprobare scurtă din cap, s-a întors și a început să aranjeze ceștile bucurându-se când toată lumea a fost servită și

împreună cu Eva a putut să adune ceştile goale.

– Sper că nu mai ai necazuri ! exclamă doamna Withers când Tessa îi transmise mesajul lui Patrick.

– Ce idee ! îi răspunse ea, zbughind-o afară înainte ca ea să-i mai pună vreo întrebare.

Patrick străbătea nerăbdător biroul şi când intră ea, părul lui castaniu era ciufulit ca şi cum şi-ar fi trecut încontinuu degetele prin păr.

– Unde ai pus restul ? o întrebă el fără vreo altă introducere.

– Sus, într-un dormitor gol.

Ea scoase cheia şi el o luă cu un zâmbet.

– Hai să mergem să-mi văd şi eu comoara !

Dezamăgită de refuzul lui de a-şi aminti ce s-a întâmplat între ei cu o seară înainte, l-a urmat spre dormitor. I-a înţeles nerăbdarea de a-şi examina comoara, a cărei vânzare l-ar fi putut face să cumpere tot ce i-ar fi dorit inima. Dar în acelaşi timp ar fi dorit să se refere puţin şi la ce s-a întâmplat. Sau poate era prea stingherit s-o facă. La urma urmelor, el nu admisese că ţine la ea, deşi era sigură că puţină apropiere şi încurajare l-ar fi ajutat.

Cu ochii plini de dragoste, îl urmărea cum studiază fiecare pictură, înainte de a începe să cerceteze cu atenţie vasele Ming, aşa de absorbit încât uitase de toate.

– Poți să mă bați și nu înțeleg cum de a putut uita unchiul meu de astea, murmură el. Și totuși a uitat, altă explicație nu există.

– A fost întotdeauna un pic excentric, comentă Tessa.

– De unde știi ?

– Eu... ăă... doamna Benson mi-a spus. Dar bănuiesc că știi și tu.

– Cu bătrânul m-am întâlnit de puține ori, iar în ultima parte a vieții a refuzat să mai vadă vreun membru al familiei. Habar nu am avut că intenționa să-mi lase casa. N-am moștenit nici un ban – așa mi-a spus avocatul lui – și am fost norocos că am avut destul ca să transform conacul în sediul principal al companiei și în același timp a devenit și casa mea. Altfel ar fi trebuit s-o vând, Patrick s-a oprit brusc. Dacă aș fi făcut-o, toate aceste comori ar fi avut alt proprietar ! Nici nu mi-a trecut prin gând să curăț mansarda.

Palid la față, s-a lăsat pe pat.

– Dacă tu n-ai fi examinat totul, aș fi chemat un camion și mai devreme sau mai târziu aș fi aruncat tot.

– Trebuie să-i mulțumești doamnei Withers, nu mie, spuse Tessa cu sinceritate, ferindu-se de laude. Ea a fost cea care mi-a cerut să fac curat la mansardă.

– Dar pariez că nu ți-a spus să deschizi fiecare cutie și ladă.

— Păi, nu prea. Am fost pur și simplu curioasă și mi-am băgat nasul în toate cutiile !

— Ce-ai zice să ducem nasul ăsta sus și poate mai descoperă și alte comori ?

Sărind în picioare, aproape că o luă la fugă pe trepte ; Tessa abia reuși să se țină după el.

— Despre seara trecută... spuse el brusc în timp ce intrau într-una din camerele de la mansardă... Nu ar fi trebuit să se întâmple.

— Dar s-a întâmplat.

— Spre rușinea mea. Tu ai numai optsprezece ani, pentru numele lui Dumnezeu. Sunt mai mare cu șaisprezece ani decât tine și ar fi trebuit să știu mai bine.

— Adesea bărbații plac femei cu mult mai tinere decât ei, îi răspunse ea repede. Chiar zilele trecute am citit despre un bărbat de șaizeci de ani care s-a căsătorit cu o femeie de patruzeci.

— O femeie de patruzeci de ani știe ce face, spre deosebire de tine. Tu nici măcar nu ai început să-ți trăiești viața.

— Totuși sunt destul de mare ca să știu că te iubesc.

Ar fi fost o mărturisire curajoasă și calculată, deși el părea atât de șocat, încât Tessa ar fi dorit să-și fi ținut gura.

— Nu poți să ții la mine, îi răspunse el sec. Îți place de mine pentru că sunt mai mare ca tine.

– Vârsta ta nu are nimic de a face cu asta. Te iubesc pentru că eşti inteligent, interesant şi...

– Opreşte-te ! Dacă mai scoţi un singur cuvânt, va trebui să pleci.

Vehemenţa cu care o vorbit a şocat-o.

– Cinstit, chiar vrei să mă îndepărtezi de tine ?

– Pentru binele tău, Tessa. Se pare că nu vrei să-ţi intre în cap că îmi place viaţa mea aşa cum este şi nu am nici un chef să mi-o stric printr-o căsătorie.

– Sunt gata să aştept până te hotărăşti.

– Nu ! Cuvântul răsună înăbuşit. Dacă mă voi însura, când va fi.... se opri, închizând ochii... o s-o fac cu cineva ca Ingrid.

Pe moment, Tessa îngheţă. Apoi începu să gândească din nou. A spus cineva ca Ingrid, nu neapărat cu Ingrid. Sau asta era ?

– Preferi blondele celor roşcate ? reuşi să spună ea cu voioşie, vocea ei netrădând furtuna dezlănţuită de cuvintele lui.

– Să zicem că mai degrabă o prefer pe Ingrid.

Tessa îşi ascunse mâinile la spate pentru ca el să nu le vadă tremurul.

– Şi ai sărutat-o la fel ca pe mine ?

Patrick clătină exasperat din cap.

– Doamne, fată, isprăveşte ! Deja ţi-am spus în ce stare eram seara trecută. Uluit de ceea ce-mi dezvăluise Angus Boswell, nebun de bucurie. Aş fi sărutat orice femeie care era cu mine,

atunci. Nu am făcut-o pentru că erai tu. Am făcut-o pentru că erai cu mine, erai atrăgătoare și gata !

Asta a fost ca o lovitură în plex, dar chiar dacă o durea, se întreba dacă Patrick era convins de ceea ce spunea pentru că era îngrijorat de diferența de vârstă dintre ei.

– Am crezut că-ți place de mine, murmură ea.

– A place pe cineva nu este același lucru cu a-l iubi. Și un sărut – oricât de înfocat ar fi – nu exprimă decât o pasiune trecătoare.

Calmul din vocea lui dădu greutate cuvintelor și o făcu pe Tessa să se îndoiască de încrederea ei. Rațiunea îi spunea să părăsească conacul și să și-l scoată din minte, dar inima îi spunea altfel.

Chiar dacă pleca, atunci îi vor trebui ani ca să și-l scoată din minte, așa că de ce să nu stea și poate că se va întâmpla o minune.

– O.K., ridică ea din umeri. Asta este părerea ta și eu o accept.

– Da ?

– Sigur. Mai sunt și alți pești în baltă.

A zâmbit strâmb și ochii lui albaștri s-au întunecat, dar nu a spus nimic. În tăcere, s-a aplecat peste cufăr ca să desfacă încuietoarea ruginită.

În următoarele ore au lucrat cot la cot, degetele îndemânatice ale lui Patrick făcând minuni și deschizând încuietorile ruginite bă-

tute în cuie. Nu a durat mult ca să descopere că în trei din camerele de la mansardă nu erau decât vechituri. Dar în a patra cameră lucrurile s-au schimbat. Aici au descoperit un set de şase cupe cu picior din epoca elizabethană, cu anul 1582 gravat pe ele şi o cutie mare pentru bijuterii, îmbrăcată în piele, conţinând doi săculeţi din piele de căprioară ; unul plin cu smaralde mari şi celălalt cu perle negre strălucitoare.

– Asta este cea mai formidabilă descoperire...

Fără să mai spună ceva, Patrick se lăsă să cadă pe cufăr.

– A mai rămas un cufăr de deschis, îi reaminti Tessa. Propun să ne oprim şi să mâncăm ceva şi apoi să continuăm.

– Du-te tu şi mănâncă. Mie nu-mi este foame.

Stomacul îi dădea ghes spre bucătărie şi aruncându-i o privire lungă, Tessa se grăbi să se ducă să pregătească nişte sandvişuri.

Întorcându-se cu un termos, cu cafea şi cu un platou cu sandvişuri, l-a găsit pe Patrick aplecat peste cufărul deschis, cu o expresie uluită pe chip :

– Ce-ai mai găsit ? îl întrebă ea punând platoul şi termosul pe podea.

– Mmm ?

– Nu înţeleg. Ridică şi arată-mi.

– Este prea greu.

– Lingou de plumb ? întrebă ea ironică.

– Nu, de aur.

– Glumeşti !

Dar Patrick nu glumea. Un Buddha de douăzeci şi cinci de centimetri înălţime, de aur masiv încrustat cu zeci de pietre preţioase, cel mai strălucitor fiind un rubin de mărimea unui ou de porumbel, îi privea senin de pe fundul cufărului.

– Măiculiţă ! suspină ea.

– Subscriu.

Aşezându-se turceşte pe podea, Patrick luă un sandviş.

– Mai mult ca sigur, familiei Finworth îi plăcea să colecţioneze tot felul de fleacuri !

Tessa chicoti şi începu să mănânce.

– Fleacurile astea, bănuiesc că ar achita toată datoria naţională.

Zâmbind goliră platoul şi băură cafeaua.

– Este cea mai grozavă masă pe care am luat-o în ultimii ani, comentă el în timp ce-şi ştergea mâinile cu un şervet pe care Tessa îl înhăţase în ultima clipă.

– La fel. Tessa se întinse şi căscă.

– Bănuiesc că eşti obosită, îi spuse el. Ai făcut ordine pe aici şi ieri şi azi.

– A meritat, când rezultatul a fost o comoară !

– Chiar dacă comoara nu-ţi aparţine ?

– Nu asta este important. Ceea ce mă fascinează este căutarea.

– Asta este pentru tine, Tessa, spuse el liniştit, chipul lui îmblânzindu-se, ceea ce-i dădu atâta speranţă încât realiză că nu mai poate continua jocul.

– Patrick, trebuie să-ţi spun ceva. Nu sunt...

– Ce naiba faceţi voi doi aici ?

S-a întors ca s-o vadă pe Ingrid venind spre ei, călcând cu grijă printre grămezile de hârtii prăfuite. Fără să aştepte un răspuns, se uită în cufăr.

– Doamne ! Îşi mută privirea la Patrick. Păcat că este un fals. Dacă ar fi autentic, ar valora o avere.

– Numai rubinul valorează o jumătate de milion, murmură Patrick calm.

– Rubinul ? Ingrid se agăţă de braţul lui, cu ochii ei albaştri măriţi de uimire. Vrei să spui... adică nu este fals ? Buddha este de aur ?

– Fiecare părticică !

– Fantastic ! Bine, dar atunci... atunci o să poţi cumpăra acţiunile companiei Allison ! Şi mai mult, poţi cumpăra una din companiile rivale.

– Dacă vând tot ce am găsit, mi-aş putea permite să cumpăr jumătate din I.B.M. !

Luând-o de braţ pe Ingrid năucită, Patrick i-a arătat cutia cu bijuterii şi cupele, iar apoi i-a spus despre porţelanuri şi picturi.

Ingrid strălucea de plăcere, pielea ei palidă colorându-se, cu ochii de obicei reci,

acum plini de viață. Întotdeauna frumoasă, acum era fermecătoare și Tessa, privindu-i pe Patrick și Ingrid unul lângă altul, s-a decis că încă nu era momentul să dezvăluie adevărul despre ea.

Fu învinsă de descurajare. Sentiment rar pentru ea, care era o luptătoare prin firea ei. Și totuși, privind capul blond al lui Ingrid la același nivel cu gura lui Patrick, ajunse la concluzia că era stupid din partea ei să se amăgească cu gândul că o persoană de înălțimea ei putea prezenta o atracție pentru el.

— Pot să te ajut să controlezi prin celelalte cutii ? îl întrebă Ingrid.

— Nu, mulțumesc, am terminat. Mă duc să depozitez astea împreună cu celelalte și apoi o să rog un specialist de la Christie's să vină să le evalueze.

— Mai bine l-ai chema pe John Allison să-i spui că poți cumpăra acțiunile pe care ți le-a oferit.

— Nu, până când nu știu exact cât valorează lucrurile pe care le-am găsit.

— Este o prostie să aștepți. Numai pietrele singure valorează mai mult decât partea lui !

— Totuși, vreau și rezultatul specialistului de la Christie's.

— Foarte bine.

Tonul degajat al lui Ingrid era în contradicție cu mâinile ei încleștate și numai Tessa a observat.

– Dacă ai terminat să-l ajuți pe domnul Harper, îi spuse ea peste umăr din prag, poți să te duci să dai o mână de ajutor la curățatul argintăriei, lui Pedro.

– Am nevoie de mâinile ei aici ! interveni Patrick și, cu o ridicare din umeri, Ingrid îi părăsi.

– Mulțumesc că m-ai salvat. Știe că urăsc să curăț argintăria !

– Mai mult decât urăști să primești ordine de la ea ?

– Asta numai pentru că mereu este pe urmele mele.

– Probabil crede că dacă nu ar face-o, ai trage chiulul.

– Adică sugerezi că aș fi leneșă... îl fulgeră Tessa dar mânia i se topi când văzu expresia lui amuzată.

– Imi place să te necăjesc, îi mărturisi el. Dacă ai fi mai matură, nu ai răspunde la provocare.

– Dacă aș fi mai matură, nu m-ar mai vâna așa.

Patrick râse, dar ea era prea necăjită ca să guste gluma. Nu era mai puțin adevărat că sfatul era corect, deși greu de urmat. In mod normal s-ar fi amuzat de orice persoană chiar și mai puțin geloasă ca Ingrid. Dar acum

se pare că normalitatea zburase pe fereastră când dragostea intrase pe uşă.

– Nu mai arunca flăcări şi foloseşte-ţi energia pentru o cauză mai bună, îi porunci Patrick luând cutia cu bijuterii şi îndreptându-se cu ea spre dormitorul de la etajul de jos.

★
★ ★

Două zile mai târziu, experţii sosiră şi făcură evaluări şi după încă o săptămână de tensiuni şi formalităţi, îi oferiră lui Patrick o sumă astronomică.

Realizând că vestea nu putea fi ţinută ascunsă şi că reporterii se vor repezi asupra lui ca vulturii, Patrick plecă în America să-l viziteze pe John Allison, lăsând-o pe Ingrid să se descurce atât cu presa cât şi cu televiziunea care asaltaseră conacul.

Tessa, ferindu-se de fotografi, simulă o intoxicaţie alimentară puternică şi a rămas zăvorâtă la Greentrees, prevenindu-i pe domnul şi pe doamna Withers să nu menţioneze rolul pe care l-a avut în descoperirea comorii ascunse.

Deşi surprinşi că nu voia să devină vedeta zilei, au promis să nu menţioneze numele ei, iar Ingrid a fost mai mult decât mulţumită să fie în centrul atenţiei.

Era plicticos să stai închisă în casă, dar Tessa era prea speriată să nu dea peste vreun reporter care să dorească să consemneze părerea vecinilor despre cea mai mare descoperire de obiecte de artă a secolului.

Dar, în sfârşit, vâlva s-a potolit, reporterii au plecat şi Tessa s-a întors la conac, însănătoşită.

– Te-ai întors la timp, o salută doamna Withers. Domnul Patrick s-a întors acasă aseară.

– Cum se simte ?

– Bine. Stai să vezi ce cadou mi-a adus. O haină de caşmir. Uşoară ca un fulg şi potrivită pentru o regină ! A spus că este drept mulţumire că te-am pus să faci curat la mansardă.

Telefonul interior a sunat şi Pedro s-a dus să răspundă.

– Şeful vrea să te duci în bibliotecă, Tessa. Imediat.

– Da, domnule ! răspunse ea în timp ce o zbughea în bucătărie cu inima bătându-i nebuneşte în piept.

Vederea lui Patrick, înalt, suplu, cu o tentă proaspătă de bronz pe chip care-i accentua ochii albaştri, nu a contribuit cu nimic la calmarea ei, motiv pentru care a tras aer adânc în piept.

– Am auzit că ai fost bolnavă, spuse el în loc de salut.

– A, nimic important. Acum sunt bine.

Şi într-adevăr, era bucuroasă că el nu se mai purta rece cu ea. Ochii lor se întâlniră, ai ei plini de dragoste, ai lui enigmatici. Apoi Patrick s-a întors către cele trei pachete mari aşezate lângă perete.

– Pentru tine. Un mic semn de mulţumire.

– Dar nu era necesar, spuse ea stânjenită.

– Cred că da. Dacă nu-ţi place, îl schimbăm.

Dar era imposibil să nu-i placă combina muzicală pentru că era exact ce şi-ar fi dorit o fată de optsprezece ani. Cu uimire, se întrebo ce i-ar fi dăruit dacă ar fi ştiut adevărata ei identitate. Un lucru era sigur, avusese ceva bătaie de cap cu alegerea cadoului pentru ea.

Pentru că avea ochii în lacrimi, îşi ţinu capul aplecat.

– Este grozav, Patrick... ăă... domnule Harper.

– Rămâi la Patrick, spuse el răguşit. Cred că suntem destul de apropiaţi pentru asta. O să-i spun domnului Withers să-ţi aducă diseară cadoul acasă, continuă el.

– Nu este nevoie. O să-l iau cu maşina unch... ăă domnului Anderson.

Bucuria îi scăzu considerabil, când mai târziu, în acea zi, a văzut pandantivul de turcoaze pe care-l adusese lui Ingrid. Nu o invidia,

dar era conştientă că era un dar mult mai personal decât cel pe care-l primise ea.

Oare să se fi înşelat asupra sentimentelor lui şi să fi făcut dragoste cu ea numai pentru că-l provocase şi atunci fusèse lângă el ? Dar de fapt asta-i şi spusese, numai că ea a refuzat să-l creadă ! Acum nu mai era sigură de nimic.

Din ce auzise de la doamna Withers despre trecutul lui, îşi aminti de lungul şir de prietene pe care le avusese şi cine-i garanta că şi în viitor nu va fi la fel ? Necazul era că dragostea pentru el o făcuse să uite că şi ea putea să fie una din acel lung şir de prietene pe care apoi le părăsise.

Desigur, înafară de Ingrid, care era o prezenţă permanentă în viaţa lui.

— Arăţi de parcă ai fi ascultat muzică toată noaptea, glumi Patrick când o întâlni în dimineaţa următoare.

Dădu din cap, întrebându-se cum ar fi reacţionat el dacă i-ar fi spus că insomnia ei se datora lui personal şi nu muzicii.

— Apropo, vreau să-ţi mai fac un cadou.

— Categoric, nu !

— M-am gândit la un curs de studiere a artei, continuă el ca şi cum nu ar fi auzit-o. La Sotheby's este un curs excelent şi, cu o pregătire bună, ai putea ajunge angajata lor. Cel puţin ai avea o diplomă.

— Încă încerci să-mi faci educaţie ?

– Fac ceva rău ?

– Mie îmi faci rău.

– De ce ? Pur şi simplu ai ochii ageri şi cu o pregătire potrivită...

– Voi deveni directoarea compartimentului artă de la Sotheby's.

– De ce nu ?

Dintr-odată, Tessa se hotărî să continue jocul.

– Perfect, atunci hai să zicem că reuşesc şi devin expert în obiecte de artă ! Dar ce se va întâmpla dacă următorul bărbat de care mă îndrăgostesc este ca tine şi nu vrea ca soţia lui să aibă o carieră ?

Patrick se încruntă, sprâncenele lui negre formând o dungă continuă. Tessa se amuza imaginându-şi capcana pe care chiar el şi-o pregătise. Dar era prea şiret ca să se lase prins şi sprijinindu-se de spătarul scaunului, clătină din cap.

– Mama mea a fost un foarte bun psihoterapeut până s-a căsătorit şi pot să te asigur că niciodată nu a regretat că a renunţat.

– Vorbim de femeile din ziua de azi, ripostă Tessa. Dacă îmi mănânc sufletul ca să ajung cineva, n-o să renunţ la tot în schimbul unei verighete ! Şi în orice caz, femeile din ziua de azi pot avea o profesiune şi în acelaşi timp pot să fie soţii şi mame iubitoare.

– Dar cum ? Când sunt acasă îşi fac probleme pentru cariera lor, iar când sunt la

slujbă se simt vinovate că şi-au neglijat copiii. Patrick clătină viguros din cap, iar o şuviţă îi căzu pe frunte. Ce naiba, doar îmi ştii deja părerea despre acest subiect.

Strengăreşte, Tessa se hotărî s-o întoarcă.

— Sunt bucuroasă că gândeşti aşa, îi spuse ea degajat. Vezi, eu am jucat rolul unei femei din astea, numai ca să te provoc.

— O faci şi fără să fie nevoie de aşa ceva, îi zise el sec.

— Am vrut să spun că... atunci când o să mă mărit o să-mi dedic întreaga viaţă soţului meu.

Patrick se uită la ea.

— Chiar aşa ?

— Absolut. Este o împlinire să ai grijă de casă, de familie. Vreau cel puţin trei copii.

— Eu vreau cinci, se prinse el în joc.

— Aa... sună ideal.

— E minunat, se entuziasmă el.

— Este ?

— Desigur, şase sună mai bine şi dacă eşti de acord cu şapte, mă însor cu tine.

— Şapte ? repetă ea aiurită.

— Pe de altă parte, ar fi păcat să lipsesc scena de o actriţă atât de grozavă. În comparaţie cu tine, Sarah Bernhardt pare Minnie Mouse !

— Oh !

Roşie la faţă, Tessa căută o scăpare. Nu că ar fi avut vreuna, deoarece din doi paşi mari el a fost lângă ea.

– Ești cea mai enervantă, exasperantă, irritantă...

– Patrick !

Incapabilă să se apere, se aruncă în brațele lui.

Încercă să se dea înapoi, dar nu avu putere când simți corpul ei lângă al lui și, murmurând ceva incoerent, se aplecă spre gura ei.

Lipindu-se de el, l-a simțit încordat. Imediat, Patrick a gemut și strânsoarea lui s-a întărit în timp ce o trăgea mai aproape și gura lui a acoperit-o pe a ei. Limba lui a pătruns grăbită să-i simtă dulceața gurii ei, iar sunetele guturale îi arătau dorința lui de a o pătrunde, într-un fel cu mult mai intim.

Îl mângâie pe spate, masându-l până când simți cum tremura sub mâna ei. Asta o făcu să se simtă puternică și avu un sentiment de triumf, răscolindu-i emoțiile și îndemnând-o să lase mâinile să-i alunece spre coapsele lui, ridicându-se spre șolduri ca să se odihnească pe mușchii tari care o apăsau cu putere.

Era incapabilă să gândească, conștientă numai de prezent, fiind prinsă într-un vârtej de plăcere, care o înălța, dar o voce dură o aduse pe pământ și mâini puternice începură s-o scuture.

Deschizând ochii, privi fața lui Patrick, iubind strălucirea picăturilor de transpirație care-l

acopereau pielea întinsă a pomeților și curba voluptuoasă a buzelor lui pline. Dar nu i-a plăcut deloc ce spunea gura aceea frumoasă.

— Tessa, pentru numele lui Dumnezeu, nu încerca să mă seduci !

— Dar nu încerc.

— Atunci, joci al naibii de bine ! Pur și simplu te-ai dat la mine.

— Nu te-ai opus deloc !

— La ce te așteptai când te-ai lipit de mine ca un clei ? Trebuie să încetezi. Ți-am mai spus, înainte de a pleca în Statele Unite, că nu-mi place să mă joc cu puștoaice.

— Dar nu vreau să te joci, îl întrerupse ea. Vreau să fie adevărat.

— Nu ! Nu poate să-ți intre în cap că n-o să meargă ? În afară de pat, nu am avea multe în comun.

— Atunci, mă dorești ! îi strigă ea.

Pleoapele coborâte îi ascunseră ochii albaștri, strălucitori.

— Sunt un bărbat sănătos, la ce te așteptai ? Dar dorința nu poate fi o bază pentru o relație.

— Este un început.

— Cu un final rapid !

Trecând pe lângă ea, se duse la ușă și o deschise.

— Te rog, pleacă.

Tessa se cutremură.

— Să plec ? De tot ?

— Nu asta am vrut să spun, îi mărturisi el încurcat, dar ar fi spre binele tău, dacă ai face-o.

— Dar nu vreau să plec.

Patrick ezită şi apoi respiră adânc.

— Atunci, te previn. Dacă plănuieşti să reiei scena de mai înainte, să n-o faci ! Dacă se va repeta, o să zbori de aici mai repede decât glonţul din pistol.

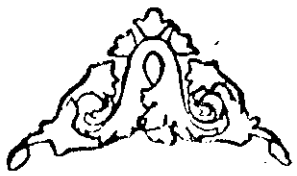

CAPITOLUL XIII

În următoarele zile, Tessa s-a gândit la necesitatea de a pune capăt idilei dintre ea și Patrick. Trebuia să admită că era între ciocan și nicovală.

Atâta timp cât el o credea o puștoaică de optsprezece ani, mai bine își va mușca limba decât să admită că o iubește. Și totuși, nu putea să-i spună adevărata ei vârstă, fără să-i spună că era chirurg și atunci chiar că i-ar întoarce spatele !

Fie că-i plăcea sau nu, trebuia să se țină de planul inițial și se pare că în final, când îi va spune, el o să fie atât de îndrăgostit de ea, încât să nu aibă nimic împotrivă ca ea să-și continue profesiunea.

Necazul era că se întremase îndeajuns și că urma să se întoarcă la spital după două săptămâni, deoarece conștiința ei nu-i permitea să stea mai mult. Și totuși, se puteau întâmpla atâtea în acest timp, dacă ea își juca rolul cum trebuia !

Visătoare, își aminti de momentul romantic dintre ei amândoi și, tremurând de plăcere, se gândi la dorința din privirea lui, când erau singuri.

Dar dorința pentru cine ? Pentru fata nesăbuită pe care el o credea sau pentru femeia plină de pasiune care devenea când era în brațele lui ? Se încruntă. Oare nu era conștient de diferența dintre Tessa, puștoaica și femeia matură care răspundea cu pasiune sărutărilor lui ? Se părea că până acum nu remarcase diferența și se întreba cu tristețe dacă toți bărbații erau așa de orbi.

S-a dus la bucătărie să prepare ceaiul. Domnul și doamna Withers erau liberi, dar doamna Withers preparase friptura și salata pentru cină, care fuseseră puse în frigider, iar ea nu avea nimic altceva de făcut.

Puse prăjiturile cu ciocolată pe tava de pe cărucior când sună telefonul. Era Bobby. Noroc că era singură în bucătărie, dar totuși vorbi încet.

— Cum ai știut unde să mă găsești ?

— Am sunat-o pe menajera ta și ea mi-a spus numărul nașului tău. Acolo, o bătrânică simpatică mi-a răspuns și când i-am spus că este urgent mi-a dat numărul acesta. Ai cumva două case la țară sau stai cu un prieten ?

— Cum ai ghicit ? îl necăji ea. Dar ce aveai așa de urgent de vorbit cu mine ?

– Plec în Brazilia pentru două luni. Un fermier bogat a sunat la expoziție și a întrebat dacă pot să-i fac o friză cu scene de vânătoare pe pereții din salon. Gray a spus că prețul oferit este prea bun ca să refuz.

Ca întotdeauna, Tessa era amuzată auzindu-l pe Bobby cum îl numea pe blândul dar austerul Graham Koster, Gray, însă el era și singurul dintre toți artiștii care îndrăznea să-i spună așa !

– Douăzeci și cinci de mii de lire sterline în mână, plus cheltuielile, nu-i grozav ? tocmai spunea Bobby.

– Bineînțeles că este, suspină ea. Asta va întârzia pregătirile pentru noul vernisaj ?

– Nu. Partea mea este gata, restul depinde de Jack. Eu mai am niște finisări mici la câteva lucrări, pe care le fac când mă întorc.

– Nu uita să-mi trimiți o vedere.

– S-ar putea să-ți trimit o invitație. O să am casa de oaspeți la dispoziția mea.

– Nu mă tenta.

Încă zâmbind, Tessa puse receptorul în furcă și întorcându-se spre cărucior dădu cu ochii de Patrick, sprijinit de mașina de gătit.

Ca întotdeauna era îmbrăcat sport, dar elegant. Îngrijit, cu umerii largi, înalt și suplu, un bărbat care ar fi putut poza oricând pentru Vogue. Probabil că intrase de curând, deoarece părul îi era încă umed, iar culoarea de obicei castanie, era acum ca mahonul.

— Un telefon de la iubit ? întrebă el, cu brațele încrucișate pe piept.

— Un prieten, îl corectă ea.

— Unul iubit, după cum vorbeai.

— Foarte iubit, dar nu în felul în care crezi tu.

Ceainicul electric șuieră și Tessa se întoarse spre el cu un suspin de ușurare.

— Bei ceaiul în birou sau în salon cu ceilalți ?

— O să-l beau aici. Apoi mă duc să-mi fac valizele.

— Unde pleci ?

— În Statele Unite. Plec mâine la prima oră.

— Așa, dintr-odată ?

— Îmi cer scuze. Pur și simplu am uitat că trebuie să te țin la curent cu deplasările mele.

— Pe tine te interesează tot ce fac eu.

— Mă interesează ce-ți trece prin minte să faci. De data asta el a fost cel care a atacat Având în vedere că te porți ca un copil neascultător, tânără domnișoară, trebuie să fii supravegheată !

— Aș fi bucuroasă ca tu să fii cel care mă supraveghează zi de zi !

Intenționat, ea își trecu limba peste buze.

— Gata, Tessa. Nu te las să-ți faci jocul din nou.

— Ți-e frică, să nu te poți opri ?

— Mi-e frică de tine că n-o să te poți opri. Și promiscuitatea este dăunătoare.

– Numai pentru că am răspuns sărutărilor tale nu înseamnă că sunt neserioasă.

– În plus, adăugă el ca și cum n-ar fi auzit-o, dacă urmărești căsătoria, oare nu toate revistele pentru femei vă sfătuiesc că este mai bine să faci un bărbat să te aștepte, decât să-i cedezi imediat ?

– Încă nu ți-am cedat, nu-i așa ?

– Numai pentru că nu ți-am cerut-o !

După o scurtă ezitare, Tessa îi răspunse :

– Ai dreptate! Dacă mi-ai fi cerut-o, aș fi făcut-o.

O flacără scurtă străluci în ochii lui, apoi își întoarse repede capul și trase un scaun de la masă și se așeză.

– Fetele n-ar trebui să se prefacă.

– Dar nu mă prefac. Eu sunt convinsă.

– Tessa, gata ! repetă el.

Tonul lui nu admitea replică și ea se potoli. În orice caz, având în vedere iminenta lui plecare, nu mai avea timp să întreprindă ceva

– Vrei o bucată de prăjitură ? întrebă ea liniștită.

– Fă-mi un sandviș cu brânză. Dar fii atentă cum tai pâinea, nu ca prima dată, în va'uri !

În tăcere, ea a luat pâinea și a tăiat câteva felii subțiri.

– Foarte bine, glumi el. Ai făcut progrese în folosirea cuțitului.

Tessa își ascunse zâmbetul și apoi îi răspunse cu îndrăzneală :

— Când eram copil, visam să devin chirurg.

Patrick râse.

— Poate pentru copaci, nu pentru oameni!

— Știi ceva, Patrick Harper? Într-o bună zi o să-ți șterg zâmbetul ăsta de pe față.

— Numai când o să fiu pe masa de operație și tu o să ai bisturiul în mână!

Era un prilej extraordinar să-i spună acum adevărul, dar ezită pentrû că el pleca în câteva ore.

— Sandvișurile, îi reaminti Patrick.

Grăbită, ea trânti două felii de brânză peste unt și i le dădu.

— Lasă-mă să te conduc la aeroport, se răsti ea.

— Mă duce Ingrid.

Asta însemna că mergea și ea în State? Tessa își înghiți întrebarea.

— Nu fi proastă, îi interpretă el corect întrebarea din ochi. Ingrid nu vine cu mine, dar chiar dacă ar veni, nu este treaba ta.

— Pur și simplu cred că te descurci și singur.

— Iar eu cred că n-ar trebui să te mai amesteci în viața mea. În câteva săptămâni de acum încolo, va sosi înlocuitoarea ta și tu te vei întoarce la prietenii tăi. Eu voi reprezenta trecutul!

— Mai degrabă aș prefera să fac parte din prezent.

Își ridică privirea sigură de ea, dar când întâlni privirea de un albastru profund, nu mai

fu așa de sigură. Începu să tremure și buzele i se întredeschiseră singure, pline de dorință.

– Ți-am spus să termini ! spuse el înăbușit și, cu farfuria în mână, ieși pe ușă.

*
* *

Cu Patrick plecat, Tessa o găsi pe Ingrid atât de enervantă, încât se îmbolnăvi urgent de gripă și stătu acasă. În fiecare zi îi telefona Evei ca să afle noutățile. Când îi spuse că Patrick urma să se întoarcă miercurea viitoare, Tessa chibzui că era mai bine să se întoarcă de luni la slujbă.

– Dacă te aștepți să fii plătită pentru zilele de absență, ai face bine să-mi aduci un certificat de la doctor, se răsti Ingrid la ea, când o întâlni lângă cămară.

Tessa dădu din cap, gândindu-se cam ce reacție ar avea suedeza dacă certificatul ar fi semnat Tessa Redfern, doctor.

– Care-i gluma ? întrebă Ingrid.

– Nimic.

– Atunci nu mai rânji și vezi-ți de treabă.

Scuturând cârpa de praf sub nasul lui Ingrid, Tessa fugi râzând.

În acea noapte, îl visă pe Patrick și se trezi brusc cu dorința de a-i simți corpul lângă al ei, de a-i simți mâinile mângâindu-i fiecare părticică a corpului, de a-și încolăci picioa-

rele de coapsele lui, de a-i simți bărbăția apăsând-o. Dorința o străbătu ca un curent și ea strânse perna cu putere.

Te iubesc, Patrick Harper! se ridică strigătul ei tăcut în timp ce aluneca din nou în somn. Numai dacă aș ști cum să te fac să admiți ce simți pentru mine.

A doua zi, știind că el traversa Atlanticul, ea își îndeplini sarcinile cu inima ușoară, numărând orele până când el o să fie acasă. Erau puține de făcut pentru că nu ținea locul nimănui și după masă era clar că nu prea avea treabă.

Dacă nu ar fi fost Ingrid s-ar fi dus să înoate, pentru că atunci când Patrick era plecat, piscina era la dispoziția personalului. Dar dacă suedeza o vedea înotând, i-ar fi găsi repede ceva de făcut.

Și totuși, cu cât se gândea mai mult la piscină, cu atât Tessa se simțea mai transpirată și mai lipicioasă și la ora cinci s-a dus la vestiarul personalului, și-a pus costumul de baie pe sub rochie și s-a îndreptat spre grădina din aripa de vest. Poate o jumătate de oră era liberă și dacă Ingrid o va descoperi înainte, atâta pagubă.

Soarele încălzea puternic, iar piscina părea o oază ce strălucea sub cerul de un albastru deschis. Aruncându-și rochia pe un scaun, se apropie de marginea piscinei și sări.

Apa era răcoroasă şi ea se scufundă ca un delfin, simţind cum tensiunea o părăsea, iar nervii ei încordaţi se relaxau. Curând Patrick va fi acasă şi cu prima ocazie îi va spune adevărul, apoi va încerca să-l convingă că ea va putea să-l facă în acelaşi timp fericit şi să-şi îndeplinească meseria de doctor.

Refuza să creadă că el era la fel de rigid ca opiniile pe care le enunţa. La urma urmei, era un om care ieşea în lume şi ştia că în zilele noastre în tot mai multe căsătorii amândoi soţii munceau, chiar dacă din punct de vedere material nu era necesar ca şi soţia să muncească.

Tessa plutea în mijlocul bazinului când vocea lui Ingrid – tare şi stridentă având în vedere că Patrick nu era acolo s-o audă – o întrebă ce face.

– Ai trei posibilităţi ca să ghiceşti ! îi răspunse ea îndreptându-se şi călcând apa

– Pot să ghicesc din prima ! Iroseşti timpul, cum faci de obicei.

– Las-o baltă.

Tessa nu mai avea chef să se lase terorizată. De mâine Ingrid va şti exact cine este şi asta o făcea să nu-i mai pese.

– Nu am nimic de făcut şi am simţit nevoia să înot.

– Aici nu este hotel. Dacă ai terminat treaba, trebuie să pleci.

– Îl aştept pe domnul Harper.

– De ce crezi că el vrea să te vadă ?

Era o întrebare bună, având încă vie în minte ultima lor conversație. Dar Tessa prefera să nu se mai gândească.

– Oricum, continuă Ingrid, nu va veni în seara asta. Îl întâmpin la aeroport și rămânem în oraș.

– De ce ? întrebă Tessa fără să vrea.

– Deoarece a doua zi devreme are o întâlnire de afaceri acolo și nu va fi nevoit să se scoale în zori ca să plece la Londra. În orice caz, nu este treaba ta, adăugă Ingrid, așa ca să știe.

Plăcerea pe care o anticipase Tessa toată ziua se topi, iar speranțele ei se năruiră.

N-o acuza pe Ingrid pentru că făcea tot ce putea ca să pătrundă în viața personală a lui Patrick, dar era furioasă pe el pentru că i-o permitea, deoarece era sigură că suedeza nu-l interesa deloc.

Imediat ce Ingrid plecă, Tessa se uscă cu un prosop și plecă acasă. O idee prinse contur în mintea ei și o examină cu grijă. Dacă pleca la aeroport imediat, ar fi făcut în așa fel încât să-i dezvăluie lui Patrick adevărata identitate, înainte de sosirea lui Ingrid. Dar să-i facă mărturisiri în haosul de la aeroport nu era calea cea mai potrivită ca să-i capteze atenția sau să-l facă să înțeleagă, așa că era mai bine să aștepte. Deși asta însemna încă o noapte de insomnie, cu imaginația luân-

d-o razna, închipuindu-şi-i pe Patrick şi pe Ingrid în pat. Dar mai bine aşa, decât să se grăbească.

– Aşteptând încă o zi n-o să mor, îşi spuse cu voce tare. O fi spus el că Ingrid este o soţie mai potrivită pentru el, dar asta a fost un exemplu ! Pentru că de fapt el nu are o relaţie cu Ingrid.

Dar oricât de des îşi repeta aceste lucruri, demonul cu ochii verzi al geloziei stătea lângă umărul Tessei şi în ziua următoare, mergând spre conac, se simţea stoarsă ca o lămâie.

Starea ei nu se îmbunătăţi cu nimic când descoperi că şi-a pierdut ceasul. În furia ei împotriva lui Ingrid, şi-l uitase la piscină. L-a căutat prin iarbă, s-a uitat peste tot, dar nu l-a găsit. Poate cineva folosise piscina după ea şi l-a găsit.

Întrebarea pusă lui Mike şi celorlalţi nu-i aduse nici o bucurie, iar mărturisirea lui Pedro că el găsise doi băieţi prin grădină, seara trecută, o convinse că ceasul era pierdut pentru totdeauna.

Era furioasă şi supărată. Deşi asigurat, ceasul era un dar de la unchiul Martin şi din această cauză foarte preţios pentru ea.

Această veste proastă s-a combinat cu aceea că Patrick şi Ingrid rămăseseră la Londra încă o zi.

Tessa îşi tot spusese că nu era paznicul lui, că era liber să facă ce-i plăcea şi cu cine-i

plăcea. Dar de ce, oh, de ce trebuia să fie stupid ? Gelozia ar fi fost mult mai uşor de îndurat, dacă ar fi fost o altă femeie. La urma urmelor, el era sigur că dacă era hotărât să-i arate că ea nu însemna nimic pentru el, cea mai bună cale era să-şi găsească pe cineva. Dar Ingrid ? Dă-i un deget şi-ţi ia toată mâna !

Ziua se târa cu greu şi Tessa a fost bucuroasă când domnul Withers a trimis-o acasă mai devreme. Încă o noapte de insomnie şi se sculă la cinci dimineaţa pentru jogging.

Din fericire, Cerul s-a îndurat şi faţa nu o trădă, deoarece bucuria de a-l vedea pe Patrick i-a adus bujori în obraji, roşeaţa lor potrivindu-se cu rozul rochiei de bumbac subţire pe care o cumpărase când fusese la Londra.

Maşina, aducându-l pe Patrick la volan cu nelipsita Ingrid alături, se opri în faţa intrării în timp ce Tessa venea pe alee şi dintr-odată soarele începu să strălucească din nou pentru ea. În orice caz, se întunecă puţin când Tessa îi văzu cearcănele de sub ochi, deoarece acestea îi dovedeau o activitate nocturnă intensă !

– Călătoria a fost reuşită ? reuşi ea să-l întrebe.

– Foarte.

– Pot să vorbesc cu tine ? întrebă ea încet.

– Am o grămadă de treburi de rezolvat. Poate mai târziu, şi trecu grăbit pe lângă ea.

La fel de grăbită, Tessa se îndreptă spre bucătărie, dar nu atât de repede ca să nu vadă expresia de mulțumire de pe fața lui Ingrid, care venind mai încet în urma lui, arăta foarte satisfăcută.

De dimineață, Tessa tot aștepta s-o cheme Patrick, dar abia târziu, după-amiază, o anunță să vină la el în birou.

Era încă în costumul de dimineață, dovedindu-i că lucrase intens de când a venit acasă. Și totuși, nu mai arăta obosit și ea ghici că, la fel ca ea, găsise resurse suplimentare când era vorba de presiune. Încă un lucru – printre multe altele – pe care le aveau în comun. Numai dacă l-ar putea face să priceapă

Îi zâmbi larg.

– Mă bucur că te-ai întors, Patrick. Mi-a fost dor de tine.

El se încruntă.

– Asta pentru că nu ai la ce să te gândești. N-ar fi trebuit să-ți iei slujbă la Greentrees.

– Dar așa te-am cunoscut.

– Un alt motiv pentru care n-ar fi trebuit s-o accepți !

– Dar...

– Nici un dar, Tessa, nu mai vreau argumente. Ți-am făcut cunoscută poziția mea față de tine înainte de a pleca în State și nu mi-am schimbat-o. Te-am chemat aici numai ca să-ți dau asta.

Asta era un pachet mic şi frumos ambalat şi anticipând un cadou mic şi foarte costisitor, a fost uluită să descopere un şirag dublu de perle strălucitoare. Perle veritabile.

– Îţi place ? întrebă el.

– Este superb, suspină Tessa. Dar... dar nu pot să-l accept.

Închise cutia şi i-o întinse.

– Nu fi copil. Vreau să-l porţi. Asta pentru că ai găsit o avere. Şi acum am coşmaruri când mă gândesc cum era să arunc totul !

– Nu am nevoie de plată pentru asta. Şi, oricum, mi-ai dat o combină stereo. Ai fost foarte generos.

– Vreau să-ţi dau şi perlele. Primeşte-le ca pe un cadou de mulţumire din partea firmei, dacă vrei, adăugă el uitându-se la expresia de răzvrătire din ochii ei. Termină cu prostiile şi pune-ţi-l.

Furioasă, ea sta nemişcată şi atunci el luă perlele din mâna ei, desfăcu cutia şi i le puse în jurul gâtului, închizând siguranţa pe care era montat un diamant. Apoi o trase în faţa unei oglinzi mici Chippendale şi o întoarse ca să se privească.

Albeaţa pielii ei reflecta strălucirea luminoasă a perlelor, răceala lor fiind îndepărtată de căldura emanată de corpul ei. Oftă. Dacă el ar îmbrăţişa-o aşa cum perlele înconjurau gâtul ei ! Ochii lor se întâlniră în oglindă şi îi înţelese gândul pentru că o fla-

cără străluci în ochii lui albaştri şi buzele i se mişcară uşor. Dar nu spuse nimic şi se îndepărtă de ea, tăcut.

– Patrick, eu...

Se întrerupse pentru că Ingrid ciocăni şi intră în acelaşi timp. Cu o privire rapidă, văzu perlele la gâtul Tessei şi se îndreptă spre Patrick.

– Sper că nu te-am deranjat ? îi zise.

– Nu, spuse Patrick.

– Ba da, răspunse Tessa.

Ingrid zâmbi amuzată şi dacă Patrick a observat sau nu, Tessa, nu putu afla pentru că el se întorsese spre scaunul din spatele biroului.

– I-am dat Tessei un cadou, drept mulţumire pentru descoperirea comorii. Poate că tu reuşeşti s-o convingi că-l merită. Eu nu am reuşit.

– Sigur că trebuie să-l primeşti, draga mea, o răsplăti ea cu un zâmbet mieros. Este o copilărie să fii aşa de modestă. Acceptă darul şi bucură-te de el.

In tăcere, admirându-i jocul abil – era la fel de bună actriţă ca şi ea – Tessa ridică din umeri.

– Nu mă văd purtând un cadou ca acesta. Este prea elegant ca să meargă cu blugi şi tricou !

– Ia-l ca pe un capital şi depune-l la bancă, se amestecă în discuţie Patrick.

– Sunt sigură că o să găsești o ocazie să-l porți, zise Ingrid cu miere în glas. Cred că se potrivește cu Rolex-ul tău.

Își bagă mâna în buzunar și scoase ceasul Tessei.

– M-am dus după tine la piscină alaltăieri și l-am găsit în iarbă.

– Slavă Domnului. Bucuroasă, Tessa îl luă și-l puse la mână. Mi-era frică că l-am pierdut.

– Sper că Tessa nu crede că și darul meu este o copie Hong Kong, chicoti Patrick.

– Dar nu este o copie, ciripi Ingrid cu sprâncenele ridicate a mirare. Valorează pe puțin câteva mii de lire sterline.

Patrick rămase stană de piatră, iar Tessa dori ca pământul să se deschidă și s-o înghită.

– Vrei să ne lași singuri, Ingrid ? îi ceru el.

– Desigur.

Cu o mișcare grațioasă din cap, ea ieși și când ușa s-a închis după ea, Patrick îi aruncă Tessei o privire ascuțită.

– De unde îl ai ? o întrebă el încet.

– Nu l-am furat, dacă asta vrei să insinuezi !

– Nici nu m-am gândit la asta. Pur și simplu vreau să știu de unde îl ai.

Acum Tessa avea ocazia pe care o aștepta și trăgând aer în piept, îi dădu drumul :

– Domnul Anderson mi l-a dat. El este...

– **Ce ?** urlă Patrick. De ce, stricată mică...

– Oh, taci și lasă-mă să-ți explic, țipă Tessa. Vezi, de fapt eu sunt...

– Văd foarte bine ce ești ! izbucni el. O aventurieră ieftină !

– Nu sunt o aventurieră !

– Și nici ieftină nu ești, adăugă el.

– Dacă ai tăcea un minut, aș putea...

– Să inventezi o altă poveste ca să mă prostești ? Las-o baltă. Tot ce mi-ai spus până acum a fost o minciună. Mi-ai spus că l-ai întâlnit pe domnul Anderson numai când ți-a oferit slujba și acum vrei să te cred că ți-a dat un ceas care valorează câteva mii de lire ? Ce ai făcut ca să-l meriți ? I-ai făcut ochi dulci așa cum mi-a făcut și mie ? De asta preferi bărbații mai în vârstă ? Pentru că sunt victime mai ușoare ?

Negru de furie, se avântă spre ușă, împingând-o cu putere la o parte când ea a vrut să-l oprească, încât Tessa alunecă și căzu pe covor. Înainte să se ridice și să fugă după el, Patrick dispăruse.

Strâmbându-se de durere se ridică în picioare și se îndreptă spre salon. Dar nu era acolo și atunci ea se grăbi spre aripa principală.

– Aici ești, observă Ingrid, ieșind din camera computerelor și închizând ușa după ea. Nu mai este nevoie de tine azi. Domnul Harper lucrează la un program nou cu Mike și va mânca abia pe la nouă seara.

– Nu-i nimic. Nu mă deranjează să lucrez mai târziu.

– Ce conştiincioasă eşti ! Dar nu este nevoie. Ridică o mână albă şi-şi netezi părul blond-argintiu. Sper că nu eşti necăjită pentru ceas. Dacă aş fi ştiut că ai spus că este o copie, nu aş fi spus contrariul.

– De ce oare nu te cred ?

– Crezi că am făcut-o special, ca să-ţi fac necazuri ?

– Ba bine că nu !

– Ridicol. Zâmbi cu milă. Nu-ţi dai seama cât de neinsemnată eşti pentru mine ?

– Zău ? Atunci de ce vrei neapărat să scapi de mine ?

– Deoarece îl stinghereşti pe domnul Harper şi cu cât pleci mai repede, cu atât mai bine.

Tessa se abţinu să-i spună adevărul, ca s-o pună la punct. Patrick trebuia să afle primul şi, stăpânindu-şi mânia, se îndreptă spre uşă.

– In curând îţi vei vedea visul cu ochii, domnişoară Mortensen. De mâine n-o să mai fiu nici fată bună la toate şi nici vânatul tău principal.

CAPITOLUL XIV

Neavând nici o şansă să-l vadă pe Patrick până a doua zi dimineaţă, Tessa a făcut tot ce a putut ca să se relaxeze, dar culcându-se după duşul fierbinte nu-şi găsi liniştea şi s-a îndreptat spre fereastră ca să privească umbra întunecată a conacului Finworth, ale cărui lumini străluceau printre copaci.

Mai bine ar face o plimbare. Dacă avea noroc, ar putea da peste Patrick, la piscină — adesea se ducea să înoate noaptea. Scoţându-şi cămaşa de noapte, şi-a pus o bluză de bumbac şi fusta şi a ieşit în vârful picioarelor.

Luna îi lumina drumul, milioane de stele luminau deasupra capului ei. Ridicându-şi faţa spre cer, se simţi făcând parte din univers şi deşi ea era mică, mică de tot, dragostea pentru Patrick era imensă. I se părea de neconceput ca ei să nu-şi petreacă viaţa împreună.

Traversând peluza se îndreptă spre ferestrele de la camera computerelor şi privi pe furiş. În timp ce se uita, Jenna Donaldson şi soţul ei tocmai părăseau camera, stingând lumina.

Se îndreptă spre piscină. Era goală, o singură lampă arunca o lumină slabă, făcând apa din piscină să aibă o culoare lăptoasă, dar printre draperiile trase de la salonul lui Patrick se furișa o lumină mai puternică. Mergând în vârful picioarelor, se duse să arunce o privire printr-o crăpătură. Fiind încălțată cu niște pantofi moi din pânză, Tessa nu făcea nici un zgomot pe dalele de piatră ale terasei.

Săracul de el, încă mai lucrează. Nu avea nici un drept să-l tulbure și totuși i se părea de neconceput să se întoarcă fără să-i spună adevărul cu privire la ceas și despre unchiul Martin, nașul ei. Oare să-i declare totul deschis, în față, sau să se adapteze situației ? Era convinsă că, în ciuda planului făcut, lucrurile se vor desfășura de la sine. Și totuși rezultatul va fi același. Fața lui Patrick va deveni lividă, asta numai până când îi va reveni simțul umorului și va vedea partea distractivă a întregii situații.

Mult mai important era ca el să admită că o iubea și că era de acord cu promisiunea ei.

Emoția îi crescu, învăluind-o. Îi veni să-i strige numele, dori să-i vadă chipul, își închipui privirea lui când va realiza cât de greșit a judecat-o în după-amiaza asta. Aproape cu dragoste, și-a mângâiat ceasul de la mână. S-ar putea să se căiască tare când o să-și amintească cuvintele grele pe care i le aruncase în față. Haida-de, aventurieră !

Cu o lumină ştrengărească în priviri, se apropie de uşile dinspre grădină. Draperiile erau aproape trase şi dorind să se bucure de imaginea lui, înaintă şi privi pe furiş printr-o crăpătură.

Lucra până noaptea târziu ? Crea un nou program ? Pe cine credea că prosteşte ? Puterile o părăsiră, paralizând-o. Nu putea fi adevărat. Nu vedea bine.

Închise ochii, strângând tare din pleoape şi apoi îi deschise. Dar nimic nu se schimbase şi se găsi privind acea scenă — Patrick întins pe canapea, cu Ingrid în braţe.

Albă de furie, Tessa ar fi vrut să ţipe. Dar nici un sunet nu-i ieşea din gâtul uscat şi rămase mută şi nemişcată ca o statuie. Şi totuşi, o statuie care sângera şi se zbuciuma, se spărgea în mii de bucăţi şi încă rămânea întreagă ? Se privi surprinsă că mai era la fel, când ea ştia că ceva se rupsese în ea, că este schimbată.

Cât de oarbă fusese, atât de preocupată de propriul ei joc cu Patrick încât nu realiza că el juca cu ea un joc crud. Gelozia lui nu fusese decât un orgoliu masculin rănit !

Vru să se îndepărteze de fereastră, dar un sentiment pervers o îndemnă să stea şi să privească cum braţele albe se încolăceau în jurul gâtului bronzat şi trăgeau umerii largi peste corpul ei zvelt. A văzut cum gura roşie şi lacomă se apăsa pe a lui, care odată o săru-

tase cu lăcomie pe ea. Un geamăt uşor de durere, venind din străfundul fiinţei ei, îi scăpă de pe buze.

Cu lacrimi în ochi se întoarse şi fugi pe drumul pe care venise, mii de gânduri amare trecându-i prin cap, dar cel mai amar din toate era acela prin care-şi recunoştea prostia.

Odată ajunsă în camera ei, furia se dezlănţui. Patrick era un măgar, pentru că făcuse dragoste cu ea, când de fapt era legat de Ingrid. L-ar fi respectat mai mult dacă ar fi recunoscut deschis.

Este adevărat că-i spusese să nu încerce să-l seducă, că o sărutase fără tragere de inimă, că o sfătuise să nu se joace cu el, însă în loc de toate astea ar fi trebuit să-i spună despre Ingrid. Oricât de tare dorea să nu admită, Patrick era un afemeiat.

Acum înţelegea motivul răutăţilor lui Ingrid, mânia ei contra suedezei topindu-se. Aproape că-i părea rău pentru ea ! A crezut că dacă se mai învârtea pe acolo s-ar fi însurat cu ea ? Chiar dacă o făcea, nu i-ar fi fost credincios. Un bărbat căruia îi plăceau două femei oda'tă, nu era un tip constant.

Un lucru era sigur. Ea nu va fi martoră la ce urma să se întâmple.

Străbătând dormitorul în lung şi-n lat, Tessa se gândea dacă să lase totul baltă şi să dispară fără să-şi mai ia la revedere. Era îndreptăţită s-o facă, dar nu era laşă. Şi apoi îi

făcea mare plăcere să-i dezvăluie lui Patrick adevărata ei identitate şi să-l lase cu gura căscată.

I se părea ciudat să-şi amintească faptul că asta fusese ideea iniţială, deşi nu fusese dorinţa puternică de acum. Voise numai să-l avertizeze să nu mai judece oamenii după aparenţe. Dar acum, era hotărâtă să-l doboare de-a binelea şi trecu în revistă sute de mijloace în care să-l facă să sufere, unul mai dureros decât altul.

Intr-un târziu, obosită, se aşeză la fereastră privind luna care strălucea pe cer, apoi ivirea zorilor care colora în roz şi galben cerul. În timp ce se lumina, mânia îi scădea, înlocuită de hotărârea de a-şi continua viaţa şi de a nu-i mai permite lui Patrick s-o amărască.

Cu câteva ore înainte crezuse că universul se prăbuşise, dar acum îşi dădea seama că nu era aşa. Utilizându-şi darul ei ca doctor, putea să vindece oamenii şi asta conta foarte mult. Odată cufundată în munca ei, îşi va regăsi puterile şi va realiza că Patrick nu era singurul bărbat din lume.

Grozave cuvinte, reflectă ea mohorâtă, deoarece el era singurul bărbat din viaţa ei.

★

★ ★

– Eşti palidă ca o stafie, o complimentă doamna Benson, dimineaţa la masă. Sper că nu eşti iarăşi bolnavă, nu ?

– Nu. Am avut o noapte proastă.

– Munceşti prea mult la conac. Ai venit aici pentru odihnă, dar n-ai făcut altceva decât să te fâţâi toată ziua între conac şi Greentrees, ca o găină beată !

– Am terminat, declară Tessa. Mă întorc la Londra. Mi-am revenit destul de bine ca să-mi încep munca şi la spital este nevoie de mine.

– Nu-i o hotărâre cam pripită ?

– Nu chiar. Mă gândesc la ea de câteva zile.

– Aş vrea să fiu o muscă pe perete, când o să-i faci mărturisirea domnului Harper !

– Nu am de gând să-i spun.

Doamna Benson rămase cu gura căscată.

– De ce nu ? S-a întâmplat ceva rău ?

Privind expresia de îngrijorare maternă de pe faţa femeii, Tessa aproape că vru să-i mărturisească totul. Însă dacă o făcea, ar fi izbucnit în lacrimi ! Şi a naibii să fie ea, dacă va mai vărsa vreo lacrimă pentru Patrick.

– Ceea ce părea o glumă la început, şi-a pierdut hazul pe parcurs, murmură ea. Mă duc să-mi dau demisia şi să dispar în tăcere.

– Şi ce se va întâmpla când vei veni din nou aici ? Mai devreme sau mai târziu tot o să dai peste domnul Harper.

– O să văd atunci, se eschivă Tessa, nedorind să recunoască faptul că atunci când îl va vizita pe naşul ei, nu va părăsi casa şi grădina, unde va fi în siguranţă.

Doamna Withers a fost la fel de uimită ca și doamna Benson, când a aflat că Tessa părăsește slujba de la conac.

– Dar femeia pe care domnul Harper a angajat-o va veni abia peste o lună.

– Sunt sigură că poți să te descurci și fără mine, spuse Tessa cu veselie.

– Asta mai mult ca sigur. Dar mi se pare că erai fericită aici.

– Am fost. Dar n-o să mai fiu, dacă mai rămân. M-am plictisit de viața de la țară și mă întorc la Londra.

– Aici nu sunt prea multe posibilități pentru o fată deșteaptă ca tine. Este timpul să te gândești și la viitorul tău. Când vrei să pleci ?

– Azi.

– Nu ne dai un preaviz, nu-i așa ?

Dorind să fi avut posibilitatea s-o facă Tessa zâmbi forțat.

– Știi ce nestatornici sunt tinerii !

– Afară de tine, se încruntă în glumă doamna Withers. Ești prea bună și visătoare. Bănuiesc că domnișoara Mortensen ți-a făcut ceva care te-a supărat.

– Dacă ar fi fost așa, atunci ar fi trebuit să plec după prima oră petrecută aici !

– Domnul Harper știe că pleci ?

– Nu încă. Este la rând.

Nevrând să-și piardă curajul, aproape că o luă la fugă spre camera computerelor.

Patrick era într-o discuție aprinsă cu Donaldson și după un scurt salut din cap în direcția ei, o ignoră, atitudinea lui arătând că încă mai credea că obținuse Rolex-ul linguşind și prostind un om bătrân.

Ei și ce ? Oricum, părerea lui nu mai conta. Răbdătoare, stătu în picioare până când în sfârșit veni spre ea.

– Pe mine mă aștepți ?

– Da. Trebuie să-ți vorbesc.

– Mai târziu. Nu-mi văd capul de treburi

– Când mai târziu ?

El se încruntă.

– Vino la patru, la mine în birou.

Știind că-i era imposibil să mai facă ceva – era prea încordată – Tessa se reîntoarse la Greentrees și-și făcu valizele.

– Ce-a spus domnul Harper ? o chestionă doamna Benson, privind-o cum plimba mâncarea de colo, colo prin farfurie.

– Nu i-am vorbit încă. Mă întâlnesc cu el mai târziu.

– De fapt nu prea a fost o glumă bună, nu-i așa ?

– Nu, doamnă Benson. N-a fost.

Din fericire, femeia știa când să tacă și, recunoscătoare, Tessa reuși să mănânce puțin înainte de a urca în camera ei.

Cu un minut înainte de ora patru, bătu la ușa biroului lui Patrick și intră. Stătea în spa-

tele biroului, cu fața imobilă și cu mâinile împreunate.

– De astăzi plec, îl anunță ea brusc.

– Nu prea ai altă alternativă, nu-i așa ?

– Nu, după felul în care ești gata să mă judeci. Știu, Patrick, nu ai ținut cont de un singur lucru. Dacă într-adevăr eram o aventurieră, cum crezi despre mine, aș fi putut să-mi însușesc câteva din valorile tale pe care le-am găsit la mansardă. Tu n-ai fi știut niciodată, iar eu aș fi fost cu câteva mii de lire mai bogată.

– Adevărat, o aprobă el. În timp ce te așteptam, m-am gândit la posibilitatea asta.

– Și ? îl întrebă ea, sperând că își schimbase părerea despre ea. Nu că ar fi avut importanță în ceea ce privea plecarea ei. Cu Ingrid pe post de iubită, nu avea nici o speranță în viitor.

– Nu cred că ești o hoață, Tessa, spuse el încet. Dar cred că-ți folosești tinerețea și farmecul personal ca să obții ceea ce vrei.

Răspunsul lui aproape că o determină să-i șteargă cu duritate zâmbetul superior de pe chip. Când îi va spune cine este, îi va trece cheful de râs ! Ce plăcere să-l vadă îngenuncheat ! Apoi va fi rândul ei să râdă când îi va mărturisi că întreg spectacolul – inclusiv seducerea lui – fusese un joc.

– Să știi că nu plec de aici cu coada între picioare, începu ea.

– Nici nu mă aşteptam. Nu-ţi stă în caracter.

– Iar tu nu ştii să judeci oamenii !

– Dacă ai venit aici să te răfuieşti cu mine, te sfătuiesc să pleci. Este mai bine.

– Asta şi intenţionez. Dar înainte de a pleca, vreau să-ţi spun că ţi-ai făcut o părere greşită despre mine şi domnul Anderson.

– Nu mă interesează.

– Cred că te interesează. Buzele i se curbară într-un zâmbet pe care-l simţea fals. De fapt, el este...

– Patrick ! uşa se izbi de perete şi Mike pătrunse ca o furtună în cameră, livid la faţă şi cu ochii măriţi de groază. Vino repede ! Ingrid a căzut pe scări. Cred că a murit.

CAPITOLUL XV

Sărind din scaun, Patrick fugi din cameră, Tessa abia reușind să se țină după el.

În holul mare o văzu pe Ingrid căzută la piciorul scărilor în spirală. Era inconștientă, piciorul drept răsucit ciudat sub ea, iar cel stâng era o masă sângerândă de la genunchi în jos. Brațele îi erau aruncate în lături și cioburi de sticlă de la vaza pe care o ținuse în mână și care căzuse erau împrăștiate în jurul ei. Unul îi pătrunsese adânc în piept, iar sângele îi înroșise materialul cîrsajului.

Patrick se aplecă peste ea, chipul lui devenind pământiu.

– Cred... cred că a murit !

Împingându-l la o parte, Tessa căută pulsul suedezei. Era slab și inegal.

– Nu, încă trăiește. Dar trebuie s-o ducem imediat la spital. A chemat cineva salvarea ?

– Eu, răspunse Jenna cu o voce tremurândă Au spus că vin într-o jumătate de oră.

– Pe dracu' ! explodă Tessa. Vorbesc eu cu ei.

– Vorbesc eu. Patrick se ridică și se îndreptă spre telefonul care era pe o comodă lângă armură.

Tessa se aplecă peste Ingrid și îi deschise bluza ușor, ca să vadă mărimea rănilor. Un ciob mare pătrunsese în piept, făcând o rană îngustă, dar adâncă. Sângele curgea abundent și Tessa scoase ciobul cu grijă.

Inima îi bătea nebunește. Era un coșmar, avea hemoragie.

– Ingrid are hemoragie ! îi strigă ea lui Patrick. Spune-le că este urgent !

În timp ce vorbea, i-a făcut semn lui Mike să-și scoată cămașa. S-a conformat în grabă, iar ea a împăturit-o făcând o compresă mare pe care a apăsat-o puternic pe rana sângerândă.

– Ține aici în locul meu, îi ordonă ea lui Mike, luându-i mâna și i-o potrivi în așa fel încât să apese bine rana.

– Pot să ajut cu ceva ? întrebă Jenna.

– Există vreo cutie de prim ajutor ?

– O aduc eu.

– Mai am nevoie de niște scândurele ca să fac niște atele, îi strigă Tessa lui Tom Donaldson, fugi după nevastă-ta.

În mai puțin de un minut, amândoi erau înapoi și Tessa scoase un bandaj mare din care făcu un garou pentru piciorul lui Ingrid. Fata gemu, dar nu-și reveni, ceea ce era un

lucru bun, deoarece ar fi avut dureri insuportabile.

– Ţine apăsat pe piept, cât de tare, îi reaminti ea lui Mike, care era tulburat de sângele care înroşise deja pansamentul.

– Nu pot să apăs mai tare. Mike era palid. Crezi că o să trăiască ?

Tessa nu era sigură, dar era mai înţelept să n-o spună. Făcu altă compresă şi o înlocui pe cea pe care Mike o ţinea apăsată.

– Ţine apăsat, îi repetă ea ridicându-se şi se duse lângă Patrick, care încă aştepta la telefon.

– Când vine salvarea ?

– Într-o jumătate de oră, cred. Mai au o chemare şi încearcă să găsească o altă maşină.

– Trebuie s-o ducem noi.

Când Patrick încercă să vorbească din nou, Tessa ajunse lângă el.

– Nu este nevoie să vorbim amândoi, îi zise. Sunt perfect capabil să...

Smulgându-i receptorul din mână, Tessa ţipă în el.

– Dă-mi legătura cu secţia de chirurgie. Nu mai argumenta. Fă ce ţi-am spus !

Se opri, aşteptând să se supună, vag conştientă de uimirea de pe feţele din jurul el. Telefonul reveni la viaţă şi o voce puternică şi hotărâtă îi spuse că salvarea va veni imediat ce va fi liberă.

– Nu putem aştepta. Vocea Tessei era la fel de hotărâtă. Pacienta mea trebuie operată imediat. Vin eu cu ea. Dacă nu este nici un chirurg liber, când sosesc, o să operez chiar **eu.** Sigur că sunt calificată. Verifică la spitalul Saint Andrew. Sunt Tessa Redfern, secundarul lui Sir Denis Denzil.

Tăindu-i scuzele, Tessa puse receptorul la loc.

– Putem s-o ducem pe Ingrid cu furgonetul, spuse Patrick cu o voce pe care nu i-o mai auzise.

Îi întâlni privirea pentru o clipă, îndeajuns ca să-i citească uluirea din priviri, dar nu suficient ca să citească mai mult, deoarece s-a întors spre Tom ca să ia mănunchiul de scândurele pe care acesta le adusese.

– O să imobilizez piciorul lui Ingrid în atele, spuse ea în timp ce lucra, dar am nevoie de o uşă. O s-o folosim în loc de targă.

Zece minute mai târziu erau în drum spre Iverton, piciorul lui Patrick apăsând tare pe accelerator, Mike ţinând compresa pe rana care sângera puternic şi Tessa făcând tot ce putea să mai oprească hemoragia.

Ingrijorarea privind dotarea spitalului, care era mic în comparaţie cu Saint Andrew, dispăru când văzu felul în care fuseseră primiţi la sosire.

Intr-o clipă, Ingrid a fost pusă pe un cărucior şi dusă la camera de gardă unde în timp de

un stagiar întocmea fişa de internare, a fost adus un aparat portabil pentru radiografie.

Pe când filmele erau developate şi transfuzia montată, sosi chirurgul. Vorbise cu Sir Denis şi era mai mult decât încântat ca Tessa să efectueze operaţia. Tessa era bucuroasă, dar nu a arătat-o. Starea lui Ingrid se înrăutăţise, iar cele două răni, din piept şi piciorul cu fractura deschisă, trebuiau operate cu maximum de rapiditate, altfel viaţa lui Ingrid era în pericol.

Tessa se îndoia că chirurgul – deşi capabil – avea suficientă experienţă care să-i permită o astfel de operaţie. Fără să se laude, ştia precis ce avea de făcut şi, spre cinstea lui, bărbatul i-a recunoscut competenţa şi i-a predat cazul în sala de operaţie.

Era seară când termină şi până când nu dezbrăcă halatul în care operase, nu realiză cât de obosită era. Întotdeauna i se întâmpla aşa după o operaţie grea şi lungă, dar astăzi văzând faţa lividă de îngrijorare a lui Patrick în timp ce Ingrid era scoasă din sala de operaţie, se simţi şi mai obosită ca de obicei şi apăsată de sentimentul că pierduse. Dacă cineva putea pierde ceva ce nu avusese niciodată !

Patrick se plimba pe coridor când ea coborî. Părul îi era ciufulit, cravata desfăcută, dar niciodată nu arătase mai frumos şi ea a trebuit să se abţină să nu i se arunce în braţe şi să se odihnească la pieptul lui.

– Cum se simte ? întrebă el.

– Va fi bine. Este încă sub anestezic şi sub supraveghere, dar poţi s-o vezi dacă vrei.

In tăcere, aprobă din cap şi ea îl conduse la reanimare, dar nu intră cu el. Nu putea îndura să-l vadă alături de Ingrid, ţinându-i mâna, mângâind-o, privind-o cu afecţiune.

Paralizată, îl aştepta pe coridor, revenindu-şi destul de bine ca să nu-i arate ce simţea, atunci când el a ieşit din salon. Părea mult mai liniştit şi faţa lui căpătase puţină culoare.

– Mike, Jenna şi Tom au vrut să aştepte, dar i-am trimis acasă, îi spuse în timp ce se îndreptau spre ieşire.

– Foarte înţelept.

– Arăţi de parcă ai avea nevoie să bei ceva, continuă el. Ai stat în picioare pe puţin trei ore.

– Asta nu-i nimic. Adesea operez şi câte cinci ore. Dar atunci nu simţi nimic. Abia după aceea te izbeşte oboseala.

– Nu pot să cred. Ezită puţin. Vrei să mâncăm ceva ca să-ţi revii ?

– Dacă aş face-o, aş adormi la masă ! Prefer să merg direct acasă, dacă nu te superi.

Patrick nu mai spuse nimic, până nu urcară în maşină.

– Cred că-mi datorezi o explicaţie, Tessa. spuse el înfundat, în timp ce părăseau parcarea spitalului.

– Știu. Când ți-am spus azi dimineață că vreau să stau de vorbă cu tine, tocmai voiam să-ți mărturisesc totul.

– Ce te-a făcut să procedezi așa ?

– Plictiseala. Am fost nevoită să întrerup munca pentru trei luni și am ales să stau la nașul meu.

– Domnul Anderson este nașul tău ?

Ea dădu din cap.

– Tocmai examinam zidul pe partea ta de grădină când ai sosit și ai crezut că am venit în urma anunțului din ziar. M-au amuzat remarcile tale și m-am hotărât să-ți fac jocul. Părea un fel distractiv de a-mi petrece timpul.

– Foarte amuzant, mormăi el. Îmi aduc aminte ce ți-am zis de câteva ori.

– Chestia cu mâinile neîndemânatice m-a atins ! Și nu prea am fost de acord cu tentativa ta de ponegrire în ceea ce privește abilitatea mea în mânuirea cuțitului !

– Ai meritat-o, după felul în care te-ai purtat cu mine.

– Sper să mă ierți ?

– Dacă și tu mă ierți.

– Sigur. Și pentru tine, am douăzeci și șapte de ani, nu optsprezece.

– Ai fi o mare scriitoare de romane.

Ușurința cu care el a acceptat explicația ei și faptul că nu a făcut nici o aluzie la promisiunea pe care o împărtășiseră, i-a redeșteptat durerea. Memoria lui nu a fost lungă, gân-

di ea strâmbându-se și știa că pentru ca o să treacă destul timp înainte de a putea sta la țară fără să sufere.

– Cât mai stai în vacanță ? întrebă Patrick. Nu-ți sugerez să continui să muncești !

– Nici nu mă gândesc ! Asta era un alt motiv pentru care voiam să-ți vorbesc azi : să-ți spun că mă reîntorc la Londra. Mi-am revenit și m-aș simți vinovată dacă aș mai sta.

– Profesiunea pe primul plan, comentă el.

Îl privi în ochi, dar nu văzu nici urmă de sarcasm în el.

– Profesiunea înseamnă mult pentru mine, îl răspunse ea, nemulțumită că el nu știa că în spatele calmului ei, plângea după ce ar fi putut avea : un soț și copii care să fie alături de ea.

În tăcere, străbătură câteva mile și ea încercă să nu se mai gândească la faptul că după seara asta n-o să-l mai vadă, n-o să-i mai audă vocea, n-o să-i mai simtă parfumul bărbătesc.

– Ingrid îți datorează viața, spuse el dintr-odată.

– Sună cam teatral. Orice chirurg poate să facă ce am făcut și eu.

– Nu asta este și părerea domnului Morgan. Era la reanimare și am vorbit cu el. Mulțumea Cerului că ai fost aici.

– Etică profesională.

— De ce eşti aşa modestă ? întrebă Patrick. Tessa pe care o ştiam eu, nu ar fi procedat chiar aşa.

— Dar n-o cunoşti pe adevărata Tessa, îl străfulgeră ea.

— Foarte adevărat.

Nici ea nu-l cunoscuse pe adevăratul Patrick, gândi ea cu amărăciune şi a fost mulţumită când maşina s-a oprit în faţa casei, la Greentrees.

— Te rog să transmiţi tuturor celor de la conac salutările mele, îndrăzni ea să spună.

— Dacă asta doreşti. Dar ştiu că toţi ar vrea să se alăture mie şi să-ţi mulţumească pentru ceea ce ai făcut azi. Sper să iei masa cu noi mâine seară.

— Mi-e teamă că nu pot. Plec mâine dimineaţă la Londra şi vreau să mă odihnesc.

Ieşi din maşină.

— Nu prea te răzgândeşti, odată ce te-ai hotărât.

Patrick veni lângă ea.

— Îmi închipui că nici tu. Descuie uşa. Amândoi punem munca pe primul plan.

— Cel puţin eu mai găsesc timp să mă joc, glumi el. Deşi, dacă mă gândesc bine, nici tu nu fugi când este vorba să te joci puţin !

Tessa îşi ţinu răsuflarea. Până la urmă se referise la pasiunea dintre ei, deşi după vocea lui tărăgănată, nu prea ar fi dorit s-o facă.

– Foarte urât din partea ta să-mi reaminteşti, Patrick. Dar îmi vorbeai ca Matusalem şi am hotărât să-ţi trag o păcăleală.

– Se pare că ne-am distrat amândoi puţin, chicoti el.

Acum a avut confirmarea finală a sentimentelor lui şi făcu un efort să-şi stăpânească tremurul din voce.

– Mă bucur că nu iei gluma în serios.

– N-am ce face. În locul tău, aş fi făcut la fel.

– Nu prea cred că te-ai fi descurcat ca băiat bun la toate.

Împinse uşa, gata să intre.

– Nu munci prea mult. Poţi să clachezi.

– Da, doctore.

Râsul pluti în urma lui în timp ce se îndrepta spre maşină.

– Sper ca şi tu să urmezi sfatul acesta.

– Asta o să fac, promise ea şi rămase unde era până când luminile de la maşina lui dispărură în întuneric.

Abia atunci intră în casă, închise uşa şi se sprijini de ea, de parcă puterile o părăsiseră.

– Dragostea mea, murmură ea. Dragostea mea pierdută.

CAPITOLUL XVI

– Tessa, ce surpriză ! Arăți minunat ! a fost comentariul imediat a lui Sir Denis, când a intrat în anticamera biroului lui de la spital și a văzut-o pe Tessa vorbind cu secretara lui.

– Ai venit în vizită în oraș ? o întrebă el, conducând-o în birou.

– M-am întors definitiv. Era încântată că fata nu o trăda. M-am refăcut și sunt gata de muncă.

Cu buzele țuguiate, o studie ca și când ar fi fost satisfăcut de ceea ce vedea.

– Sper că este un tânăr în perspectivă ?

– Îmi pare rău, nu. M-am odihnit, am citit și am mâncat.

– E bine, atâta timp cât nu te întorci la vechile obiceiuri și nu începi să muncești prea mult.

– Ei, chiar că ești potrivit să-mi dai sfaturi, îl necăji ea. Programul tău este și mai încărcat decât al meu.

– Da, dar eu când hotărăsc să mă opresc, mă opresc. Tu, însă, înclini să vii aici și să mai muncești puțin.

În ciuda promisiunilor, Tessa se lansă frenetic în munca de rutină a spitalului, ca şi cum n-ar fi lipsit deloc. Îi era imposibil să încetinească ritmul, iar Sir Denis observa totul fără să comenteze.

Ca să fie cinstită, se înhăma puţin la muncă, deoarece considera că acesta este cel mai bun leac ca să-l uite pe Patrick.

Mare lucru nu realizase, admise ea la sfârşitul primei luni de muncă, deoarece în momentul în care părăsea spitalul el îl apărea în faţa ochilor şi dispărea când se reîntorcea la muncă.

Ştia că trebuie să facă un efort pentru a-şi clădi viaţa personală, dar pentru că-i era imposibil să-şi închipuie una fără Patrick, i se părea fără sens. Anii se întindeau apoi goi în faţa ei, punctaţi numai de viaţa profesională.

Oare povestea s-ar fi terminat în acelaşi fel, dacă ea n-ar fi avut o profesie sau dacă n-ar fi dorit să se căsătorească ? Dar asta ar fi presupus ca legătura lui Patrick cu Ingrid să se fi terminat. Şi chiar dacă s-ar fi întâmplat, problema nu avea sens, deoarece munca făcea parte integrantă din viaţa ei şi ea n-o putea abandona sau întrerupe.

Singura lor speranţă pentru o viaţă împreună ar fi fost numai dacă Patrick şi-ar fi schimbat concepţiile – nu era foarte uşor, având în vedere mult discutatele obiecţii împotriva nevestelor care muncesc.

În realitate, munca ei ar fi creat puține probleme pentru amândoi. El lucra multe ore la companie, iar ea ar fi putut să-și petreacă acest timp la spital, în loc să se plimbe fără rost prin casă, unde personalul își desfășura activitatea cu o precizie de ceasornic.

Dar aceste gânduri nu aveau nici un rost. Nu era nici o șansă ca el să-și schimbe părerile, deoarece el n-o iubea. Dacă ar fi iubit-o, ar fi găsit un motiv să ia legătura cu ea.

Treptat, în timp ce săptămânile se transformau în luni, treceau zile întregi când nu se mai gândea la el. În acest fel, în câțiva ani îl va uita complet.

Pe la mijlocul lunii octombrie, doamna Benson i-a telefonat să-i spună că Henry urma să fie operat la șold într-o clinică veterinară din Londra.

– În dimineața asta îl aduc acolo, iar mâine îl vor opera.

– Săracul Henry. Și spun că se va reface complet ?

– Va fi ca nou. Dar îl vor ține două săptămâni acolo și sper că tu...

– Nu-ți face probleme, doamnă Benson, o să-l vizitez de două ori pe săptămână.

– Ești o fată bună, Tessa. O să vin să-l văd și eu și o să ne aranjăm în așa fel încât în fiecare zi să fie cu cineva cunoscut.

Convorbirea cu doamna Benson o făcu pe Tessa să realizeze cât de mult îi lipseau Greentrees și nașul ei. Era încă în Noua Zeelandă și își propusese să-și petreacă acolo cea mai mare parte din iarna englezească.

– De ce nu vii aici să-ți petreci Crăciunul cu mine ? îi sugerase el și deși nu fusese de acord să se ducă acolo, încă se mai gândea la propunere.

Nici nu se punea problema să meargă la Greentrees. Nu era neapărat necesar să se întâlnească cu Patrick, dar numai simplul gând că era lângă casa lui era de nesuportat. Trebuia s-o rezolve cumva până la întoarcerea unchiului Martin, în martie, dar pentru moment starea ei emoțională era prea instabilă ca să poată pune bază pe ea.

În efortul ei de a nu se mai gândi la el, începu să-și caute vechii colegi de facultate. Necazul era că foarte mulți dintre ei erau căsătoriți, dar au făcut tot ce a fost cu putință să-i facă cunoștință cu prieteni de-ai lor necăsătoriți. Din nefericire, imediat îi compara cu Patrick – găsindu-l cu mult mai frumos și inteligent decât toți. Nu era mai puțin adevărat că se forța să accepte orice invitație rezonabilă care i se făcea. La urma urmelor, era o copilărie să creadă că el era singurul bărbat din lume.

Aproape că reușise să se convingă că era total vindecată, când luând un ziar de seară, a

văzut chipul lui Patrick zâmbindu-i dintr-o fotografie. Compania lui câştigase un important premiu internaţional şi era vorba să fie înnobilat. Ingrid se agăţa de el ca un scai, dacă nu cumva se şi căsătoriseră.

Tessa citi articolul, dar nu găsi nici o menţiune despre soţie, de fapt nici o menţiune la ceva mai personal, pentru că articolul comenta numai extraordinarele realizări tehnice.

Mototolind ziarul, l-a aruncat la coş, dar o oră mai târziu l-a luat, l-a netezit cât a putut de bine şi s-a uitat cu lăcomie la chipul lui, cu buzele fin conturate, la nasul ferm şi ochii profunzi. În ciuda instantaneului, farmecul lui era evident şi a fost copleşită de un val de tristeţe.

În ziua următoare a fost mulţumită să vadă că avea un program de operaţii mai încărcat decât de obicei, pentru că nu-i dădea posibilitatea să lâncezească. Era trecut de opt seara când se întoarse în cabinetul ei. Flămândă şi obosită, se aruncă pe un fotoliu.

Scoţând pantofii îşi mişcă degetele, suspinând de plăcere. Apoi luă termosul pe care-l lăsase secretara ei şi-şi turnă o cană. Pe o farfurie erau nişte sandvişuri cu somon afumat, foarte apetisante, dar pentru moment era prea obosită să mănânce. În schimb luă o gură de cafea şi trecu în revistă principalele probleme ale zilei.

Un ciocănit ușor în ușă o aduse la realitate și se încruntă. Dacă era o urgență ar fi fost înștiințată prin aparatul portabil, așa că probabil era vreun infirmier nerăbdător să-și etaleze cunoștințele, bătând-o pe ea la cap.

Punându-și pantofii, îi strigă să intre.

Femeia înaltă și zveltă care intră o făcu pe Tessa să sară în picioare.

— Domnișoara Mortensen !

Nu știa ce să creadă și se holbă la Ingrid năucă. Apoi, revenindu-și din surpriză, vorbi din nou :

— Mă bucur că ți-ai revenit complet. Domnul Morgan, chirurgul tău, m-a ținut la curent cu starea sănătății.

— Da, mi-a spus. Dar mi-a spus de asemenea ce miracol ai făcut cu piciorul și rana de la piept.

Tessa făcu un gest de lehamite. Zâmbetul cald de pe fața lui Ingrid, în locul familiarului rânjet răutăcios, era o probă că suedeza nu mai era geloasă pe ea. Asta însemna că era foarte sigură de Patrick. Mâhnirea o cuprinse. Era încă o dovadă clară că nu încetase să-l iubească. Și cât de mult crezuse că a reușit !

— Îmi pare rău că nu am telefonat înainte, continuă Ingrid, dar n-am fost sigură că o să vrei să mă primești.

Tessa pufni în râs.

– Erai o tipă dură când era vorba de muncă, dar nu-ți fac nici o vină din asta. Bănuiesc că am fost o provocare continuă pentru tine.

Ingrid râse la rândul ei și se așeză picior peste picior, aranjându-și fusta. Era la fel de frumoasă ca întotdeauna, părul ei, răsucit în bucle scurte și mătăsoase, o făcea să arate mai tânără de douăzeci și șase de ani, iar pielea ei avea strălucirea perlei.

Nu pot ține pasul cu ea, admise Tessa posomorâtă și ar fi dorit să știe exact ce topise răceala suedezei.

– Am fost uluită când Patrick mi-a spus adevărata ta identitate, spuse Ingrid, în tăcerea care se lăsase. Cred că te-ai distrat imens pe seama mea.

– A fost mai degrabă amuzant.

Tessa își dori niște chemări urgente, care s-o oblige să pună capăt acestei întrevederi. Dar era imposibil, așa că încercă să-i facă față cât se putea mai bine.

– Vrei puțină cafea ?

– Nu, mulțumesc. Sunt sătulă. Te-am așteptat în sala de așteptare cel puțin două ore. Nu-mi venea să cred că operezi așa de târziu.

– Adesea lucrez și mai târziu.

– Înțeleg. Ochii albaștri sclipiră. Am dorit să vin să discutăm de acum două săptămâni, să-ți mulțumesc pentru că mi-ai salvat viața, dar am avut treabă până peste cap.

– Nu este nevoie să te scuzi. Mi-ai scris şi mi-ai mulţumit, ceea ce este de ajuns.

– Nimic nu este de ajuns pentru ce ai făcut. Mi-ai salvat viaţa şi am vrut să-ţi mulţumesc personal.

– Mi-am făcut numai meseria.

– Nu este „numai". Soarta trebuie să te-a adus să lucrezi la conac. Dacă nu ai fi fost acolo, aş fi murit.

– Mă îndoiesc, murmură Tessa.

– Eu nu. Mi-ai salvat viaţa.

– Cred că nu ai venit la Londra numai ca să-mi spui asta, spuse Tessa cu veselie.

– Ba da. Altfel m-aş fi dus direct la Heathrow.

– Pleci în străinătate ?

Întrebarea îi scăpă Tessei şi era îngrozită, deşi Ingrid părea să nu remarce.

– Plec în Suedia să-mi iau rămas bun de la familia mea. Pentru următorii trei ani voi lucra în Australia.

– Inima Tessei se zbătu în piept.

– Atunci Patrick se mută acolo ?

– Nu. Ingrid privea în podea. Ai înţeles greşit. De fapt, eu îl părăsesc.

– Părăseşti ? Dar de ce ? Eu... Tessa se opri brusc. Iartă-mă, nu este treaba mea.

– De fapt, este.

Tessa era uluită, dar făcu în aşa fel să nu se vadă, de frică să nu-şi dea pe faţă curiozitatea şi să-şi dezvăluie sentimentele.

– Lui îi place de tine, spuse Ingrid cu hotărâre.

– Poftim ?

– Patrick. Te iubește.

– Nu cred.

– Nici nu te învinovățesc, după felul în care m-am purtat.

Având grijă să-și ascundă expresia de uimire, Tessa privi în ochii lui Ingrid.

– Mi-e teamă că nu înțeleg.

– Vei înțelege, când vei auzi ce am să-ți spun. Vezi, ai interpretat greșit scena pe care ai văzut-o pe geamul de la salonul lui Patrick.

Tessa își ținu răsuflarea. Să facă pe neștiutoarea și să nege că a văzut-o ? Tocmai dezbătea problema când Ingrid vorbi din nou :

– Mă dusesem să vorbesc cu Patrick în seara aceea, când te-am văzut traversând peluza. Eram foarte sigură că o să te uiți pe fereastră și am simulat un leșin căzând pe canapea. Patrick s-a aplecat spre mine și eu l-am tras peste mine. Ca să nu mă lovească, nu putea să se lupte ca să se elibereze și când a făcut-o, tu plecaseși.

– Mie mi s-a părut că este o îmbrățișare înfocată, spuse Tessa.

– Numai din partea mea. Dacă m-ai văzut că mă agățam așa de tare era din cauză că el se zbătea ca să se elibereze.

– De ce ai făcut-o ?

– Chiar este nevoie să întrebi ? spuse Ingrid sec. Eram hotărâtă să mă asigur că n-o să ajungi la el. Era clar că te plăcea şi deşi ştiam că te considera prea tânără şi irresponsabilă, eram îngrijorată că o să se îndrăgostească de tine. Îl iubeam de ani de zile,. iar el începuse să mă vadă atunci şi ca femeie, nu numai ca asistenta lui. Eram disperată şi voiam să scap de tine. Nu-mi păsa de felul în care o făceam. Numai că după accident, când am realizat că-ţi datoram viaţa... Ingrid se aplecă înainte cu o expresie serioasă pe chip. Dar nu am putut să vin să-ţi spun adevărul pentru că încă mai speram.

– Atunci, de ce eşti aici ?

– În sfârşit am realizat că nu-l interesez ca femeie.

Tessa nu ştia ce să spună. Antipatia ei faţă de Ingrid, deşi potolită azi, o făcea incapabilă să-şi exprime sentimentele. Şi totuşi, ca să zică ceva, alese ceva inofensiv.

– Deci, Patrick era atras de mine, ridică ea din umeri. Asta nu înseamnă prea mult.

– Mai mult decât atât. Tocmai ţi-am spus. Am văzut cum te privea când nu erai atentă. Nu mă aştept să ai încredere în mine, Tessa, dar dacă îţi place de el, spune-i-o.

– Ştie că ai venit aici ?

– Nu.

Tessa îşi privi mâinile.

– Sentimentele... ăă... pe care ai spus că le are pentru mine, le-ați discutat... ăă... împreună ?

– Patrick nu este tipul care să discute despre o femeie cu o alta. Dar îl cunosc destul de bine ca să știu ce simte.

– Chiar așa ? întrebă Tessa sec. Până acum câteva săptămâni credeai că mai ai o șansă.

– Mă amăgeam singură. Apoi, într-o dimineață, am înțeles și am știut că este timpul pentru mine să încep ceva nou.

Ingrid se ridică.

– Am spus ceea ce am avut de spus. Ce faci mai departe este treaba ta. Dar dacă ai vreun sentiment pentru Patrick, nu lăsa mândria să-ți stea în cale.

Fără să mai spună ceva, Ingrid ieși, iar Tessa se lăsă în scaun și suspină. Dacă ar fi fost vorba numai de mândria ei, s-ar fi dus la el chiar atunci și i-ar fi mărturisit totul. Dar era vorba de profesiunea ei – care însemna imens pentru ea – și despre obiecțiile lui Patrick, care aveau rădăcini adânci, în privința soțiilor care muncesc. Era o barieră pe care nu știa cum s-o îndepărteze.

CAPITOLUL XVII

Vestea că Patrick nu s-a culcat cu Ingrid în seara aceea, a făcut-o pe Tessa să nu mai fie furioasă pe el, dar nici să acţioneze.

Dacă o iubea, aşa cum a spus Ingrid, mărturisirea ei nu ar fi rezolvat problema acută dintre ei : groaza lui de a avea o soţie care muncea.

Şi totuşi, asta însemna să tragă concluzii pripite. De ce, când a discutat cu el ultima oară, el îi spusese clar că nu doreşte să se căsătorească în viitorul apropiat, libertatea lui fiind prea preţioasă ?

Indiferent cât de des îşi repeta toate astea, Tessei îi era imposibil să uite ce-i spusese Ingrid. Şi-l închipuia singur la conac şi ar fi dorit să fie cu el, s-o mângâie, s-o ţină în braţe.

Ce importanţă avea dacă nu dorea să se căsătorească ? Îl dorea atât de tare, încât era gata să accepte să trăiască cu el. Numai să fie împreună cu el, să fie prietena lui ; şi asta ar fi creat şi mai multe probleme decât dacă ar fi fost căsătoriţi. Dacă ar fi insistat să-şi

continue cariera, el ar fi fost foc şi pară ori de câte ori ea n-ar fi fost liberă şi el ar fi vrut să iasă în oraş. La naiba cu ideile lui !

În următoarea săptămână, Tessa dezbătu problema, gata să lase totul baltă şi să fugă să-l vadă pe Patrick, altă dată respingând gândul, gândind că totul era fără rezolvare.

— Iar arăţi epuizată, comentă într-o joi Sir Denis uitându-se la faţa ei palidă şi la silueta subţire. Nu ai învăţat nimic, sau nu ai înţeles că nu trebuie să te istoveşti muncind ?

— Dar nu fac mai mult ca tine, protestă ea.

— Poate. Dar pui prea mult suflet.

O privi curios printre gene.

— Nu te-ai îndrăgostit, nu-i aşa ?

Pe moment ezită, apoi dădu din cap.

— Îmi pare rău că trebuie să spun da şi asta mă omoară !

— De ce ? Este însurat ?

— Oh, nu !

Sir Denis aşteptă şi nu insistă. Tessa era conştientă de curiozitateta lui şi se gândea dacă să-i spună sau nu. Să-şi dezvăluie cele mai intime sentimente nu-i era uşor, deoarece niciodată nu amestecase viaţa profesională cu cea pasională.

Poticnindu-se, i-a spus despre gluma ei, încântată de amuzamentul de pe faţa lui, însă zâmbetul dispăru pe măsură ce povestea continua.

– Așa că vezi, încheie ea, este fără speranță. Dacă Patrick și eu am fi împreună, ar dori să-mi dedic întreaga viață lui. Recent, a cumpărat o companie în State și probabil că-și va petrece mult timp acolo. Asta ar însemna că va voi să merg cu el.

– A spus-o el ?

– Nu, dar...

– Atunci, de ce anticipezi ?

– Deoarece știu cum gândește. Mi-a spus-o destul de des.

– Era îndrăgostit de tine, când își expunea ideile ?

– Nu sunt sigură. Întotdeauna a fost atras de mine, dar sincer, nu știu când s-a transformat în dragoste. Pentru că-mă credea puștoaică, se lupta din răsputeri să se abțină.

– Ei, nu mai spune ! Sir Denis chicoti. Mare păcat că nu te-am văzut în mini sau în pantaloni largi. Pariez că arătai grozav.

– Dar nu destul de grozav ca el să cedeze, comentă Tessa sec.

– Nu fi prea sigură, argumentă șeful ei. Mai mult ca sigur că nu ar mai fi rezistat mult ! Dacă n-ai fi judecat greșit scena 'a care ai fost martoră, ai fi putut să-l aduci la capătul răbdării. Mare păcat ai făcut plecând în momentul în care a descoperit adevărul despre identitatea ta. Nu i-ai dat șansa să-și reconsidere sentimentele față de tine.

– Am plecat numai pentru că am fost păcălită de figura pe care mi-a făcut-o Ingrid. Dar și fără asta, Patrick a avut luni la dispoziție ca să se gândească și dacă i-ar fi păsat cât de puțin de mine ar fi trebuit să vină după mine. Este un luptător, adăugă ea, ca o explicație.

– Poate că este și un realist. Poți fi foarte convingătoare când vrei, Tessa și probabil că l-ai convins că nu-ți pasă de el câtuși de puțin.

– Dacă m-ar fi iubit îndeajuns, cel puțin ar fi făcut un efort ca să mă cucerească.

– Dacă și tu l-ai iubi îndeajuns, ai face și tu la fel.

– Nu este același lucru.

– Zău ? Sir Denis ridică mirat din sprâncene. Din punctul meu de vedere, tu și Patrick ăsta al tău aveți aceeași problemă de rezolvat. El nu crede că tu îl iubești și tu nu o crezi pe Ingrid care susține că el te iubește.

Tessa scuturâ din cap, ciufulindu-și buclele roșcate și mătăsoase.

– Mă zăpăcești !

– Te zăpăcești singură. Fii logică, draga mea. Mi-ai spus că dacă te-ar iubi ar lupta ca să te cucerească. Ergo, dacă tu l-ai iubi ai face același lucru.

– Este mai dificil, suspină Tessa. Profesiunea este obstacolul. N-o să accepte.

Sir Denis i-a pus o mână pe umăr.

– Ceea ce spune un bărbat când îi place o fată este foarte diferit de ce face când își dă seama că o iubește. În tinerețea mea mă jurasem să mă însor cu o blondă, la fel cum era mama mea. Am refuzat să mă întâlnesc cu o fată cu părul castaniu și totuși cu cine m-am însurat ?

Tessa zâmbi strâmb ; Lady Denzil era născută la Rio, iar părul ei era negru ca pana corbului !

– Gândește-te la ceea ce ți-am spus, zise el în încheiere și amintește-ți, cu o inimă slabă nu câștigi un magnat încăpățânat !

În seara aceea, Tessa medită la conversația ei cu Sir Denis. Foarte des mâna ei se întinsese spre telefon, dar nu găsi curajul să-l sune pe Patrick. A deschis televizorul să vadă știrile și încerca să se concentreze, când doamna Benson a sunat-o să-i spună că Henry era destul de bine. A doua zi urma să-l ia de la clinica veterinară.

– Numai dacă nu cumva vrei să vii aici pentru week-end și să-l aduci tu, spuse femeia gânditoare. Mă simt cam singură aici fără domnul Anderson.

Tessa se simți vinovată și dintr-un impuls de moment acceptă să ia câinele și să-l ducă ea.

– Operez până la cinci, termină ea, așa că nu vom ajunge mai devreme de opt.

Foarte fericită, doamna Benson închise telefonul, iar Tessa regretă amarnic oferta. Până când nu va hotărî definitiv cum să acționeze în privința lui Patrick, era o nebunie să meargă la Greentrees. Dar acum era prea târziu să dea înapoi.

În dimineața următoare primul lucru pe care-l ceru secretarei a fost să anunțe la clinica veterinară că o să-l ia pe Henry în seara aceea, mai târziu. Dar a sosit o urgență și ora aproape zece seara când a ajuns, împreună cu Henry, în apartamentul ei — prea târziu ca să mai plece la țară.

În hol, Henry o împinse, trecu pe lângă ea fluturând din coadă și se îndreptă spre pachetul pe care doamna Harris, menajera ei, îl lăsase pentru ea.

Ținându-l bine de zgardă, Tessa încercă să-l tragă de lângă ușa salonului, pe care Henry o mirosea cu entuziasm. Dar el era prea mare și ea era prea obosită și până când nu-și aminti magicul cuvânt, „masa", nu s-a lăsat dus la bucătărie.

Lăsându-l să mănânce, Tessa o sună pe doamna Benson ca să-i spună că urmau să plece abia a doua zi dimineața ; apoi își făcu o omletă.

În timp ce mânca, ajunse la concluzia că destinul o ducea la Greentrees și era o nebunie să nu profite ca să se întâlnească cu Patrick. Orice altă mișcare depindea de reacția lui față

de ea. Dacă era încântat de vizita ei, o să-i spună cinstit care sunt sentimentele ei față de el, dacă se purta rece și ea se va purta la fel.

Henry adormise pe o pătură veche, iar ea, după ce spălă farfuria, se hotărî să se ducă în salon să asculte ultimele știri.

Deschizând ușa, înțepeni în prag.

Patrick dormea pe sofa ! Din cana de cafea goală de pe podea, ghici că menajera l-a lăsat să intre înainte de a pleca și că obosise așteptând-o !

Se îndreptă spre el ca să-l trezească, se trase înapoi și se uită la chipul lui. Era mai palid și mai slab decât și-l reamintea, iar pantalonii de stofă gri și pulovărul subțire îi dovedeau că nu venise la Londra pentru afaceri, ci ca să se întâlnească cu ea.

Aplecându-se mai mult, se delectă privindu-l, apoi se simți vinovată pentru că-l studia în timp ce dormea. Era o ocazie pe care nu voia s-o piardă și ochii ei zăboviră dezamăgiți pe șuvița de păr castaniu căzută pe frunte, pe genele lungi ca niște evantaie, care trasau umbre pe obraji, pe nasul drept, clasic, pe gura care știa să zâmbească cu veselie. De fapt, zâmbetul lui o afectase mai mult ca orice și ochii aceia albaștri dorea să-i vadă deschizându-se, dar nu acum. Voia să savureze aceste momente cât mai mult posibil.

Tăcută, se așeză într-un fotoliu în fața sofalei. Dar nu atât de încet pe cât dorise, pentru că el oftă, se mișcă și se trezi de-a binelea.

– Tessa !

Își trecu mâna prin păr, nerăbdător.

– Îmi pare rău, am adormit.

– Nu-i nimic.

Era destul de îngrijorată, întrebându-se de ce venise la ea. Dorea să-l întrebe ce voia, dar nu avea curaj.

– Trebuie că eram mai obosită decât am crezut, continuă el, părând supărat pe el însuși. Când menajera ta mi-a spus că pleci pentru week-end, mi-a fost frică să nu te pierd și te-am așteptat.

– Vrei un sandviș sau o cafea ?

– Nu, mulțumesc, am luat și una și alta. La naiba cu mâncarea ! Nu de asta sunt aici

Sări nervos în picioare și începu să străbată camera încoace și încolo. Era evident la capătul puterilor și departe de bărbatul sofisticat pe care-l știa și la care se gândea cu afecțiune.

– Arăți grozav, spuse el brusc. Înfloritoare, de fapt.

– Grozavă primire ! Totuși îi mulțumi, dând din cap.

– Și tu arăți grozav, îi spuse ea făcându-i jocul.

– Nu mă simt la fel. Nu pot să dorm, nu mă pot concentra, nu pot să fac absolut ni-

mic, decât... Se opri şi apoi îi spuse dintr-odată :

— Am sperat că o să mai vii la naşul tău, într-un week-end.

— Nu avea nici un rost, când el nu era acolo. Am fost acolo numai pentru că eram în convalescenţă.

— Şi în loc să te odihneşti, ai muncit din greu la conac !

— Nu prea, Patrick. O vacanţă, în comparaţie cu ceea ce fac la Saint Andrew.

— Ah, am uitat de spital. Tuşi, încruntându-se furios. Este foarte important pentru tine, nu-i aşa ?

— Foarte.

Îi era foarte greu să-şi ascundă sentimentele faţă de el şi gândindu-se că această conversaţie nu ducea nicăieri, luă taurul de coarne

— De ce ai venit, Patrick ? Ce vrei să-mi spui ?

— Că te iubesc şi nu pot trăi fără tine.

Se lăsă tăcere. Ochii li se întâlniră, dar nici unul nu se mişcă. El, pentru că aştepta reacţia ei, ea, pentru că aştepta ca el să continue.

— Sunt convins că... ăă... întreaga poveste a fost pentru tine o glumă, continuă el poticnindu-se, desfăcându-şi cămaşa la guler de parcă s-ar fi înăbuşit. Dar pentru mine a fost... Vreau să zic, că nu mi-am dat seama ce se întâmpla cu mine până... ăă... Tuşi şi începu din nou : Mi-am ascuns sentimentele pen-

tru tine, deoarece am crezut că ai numai optsprezece ani, dar nu am prea reuşit, după cum ştii.

Se opri ca şi cum ar fi aşteptat ca ea să zică ceva şi când ea continuă să tacă, el explodă :

– La naiba, Tessa ! Nu ştii ce încerc să-ţi spun ? Nu te-au făcut sărutările mele să înţelegi ?

Aproape că s-ar fi aruncat în braţele lui, însă o reţinea frica. Poate că el încă aştepta ca ea să devină soţia ideală.

– Tu m-ai prevenit să nu cred prea mult în sărutările tale, îi reaminti ea.

– Mulţumesc ! O încercare nebunească să te prostesc la fel ca şi pe mine. Făcu un pas spre ea. Cum poţi să stai acolo, aşa de calmă ? Cel puţin fii surprinsă, dacă nu altceva ! Sau ai ghicit ce simţeam ?

– Nu sunt ghicitoare !

Tessa se ridică. Se apropie de el, observând diferenţa de înălţime dintre ei şi forţându-se să ridice capul şi să-l privească în faţă.

– După accidentul lui Ingrid, când ai ştiut identitatea mea şi ne-am luat la revedere, de ce nu mi-ai spus că ţii la mine ?

– Mândria, spuse el înăbuşit. Păreai că abia aşteptai să pleci.

– Ce s-a întâmplat cu mândria ta, acum ?

– Pun pariu că ți-ar face plăcere să nânuiești bisturiul, mormăi el, îndepărtându-se de ea. Dă-i înainte, râzi de mine. O merit.

Durerea din vocea lui era prea mult pentru ea și murmurând ceva incoerent, ea scurtă distanța dintre ei, și-i înconjură talia cu brațele.

– Te iubesc, spuse ea cu nasul în spatele lui rigid. Te-am iubit aproape din primul moment.

Cu un strigăt înăbușit, el se întoarse.

– Deci nu era o joacă, așa cum susțineai ?

– Nu, dar am și eu mândrie.

Cu un geamăt, o trase lângă el.

– Cât timp am pierdut ! Tremura din tot corpul și transpirase de emoție. Tessa, Tessa, ultimele luni au fost un iad pentru mine.

– Și pentru mine.

Tessa ridică fața spre el, iar el se aplecă.

Buzele lor se întâlniră, atingerea lor era ușoară ca și cum nici unul nu era sigur de celălalt. Gurile lor au rămas apropiate și în timp ce respirațiile li se împleteau, dorința crescu. Mâinile se atinseră, corpurile se topiră unul în altul și deodată sărutul se transformă într-unul devastator, ca un drog.

Cu un geamăt, Patrick o împinse la o parte, deși o ținea încă de umeri.

– Draga mea, trebuie să discutăm.

Frica o străbătu ca un curent electric și se simți ametită. Momentul de care-i era frică se

apropia şi conştientă că nu putea să-l îndepărteze, îi permise lui Patrick s-o tragă lângă el pe canapea. El nu vorbi şi frica ei creştea în timp ce aştepta.

Simţindu-i chinul el lăsă să-i scape un oftat.

– N-ar fi trebuit s-o spun, nu-i aşa ?

– Nu.

Vocea ei era slabă şi îşi drese glasul înainte de a vorbi.

– Nu, nu trebuie.

– Bun. Uşurarea lui era evidentă. Tot ce mai avem de făcut acum, este să hotărâm data nunţii. În ceea ce mă priveşte, cu cât mai repede cu atât mai bine.

– Nu, Patrick ! Eliberându-şi mâinile, sări în picioare. Nu pot să fiu de acord.

– Atunci te las pe tine să hotărăşti, draga mea. Dar nu vreau publicitate şi...

– Nu vorbesc de căsătoria noastră, strigă ea. Nu va fi nici o căsătorie.

– Tessa !

Se întinse după ea, dar n-o prinse.

– Nu merge, Patrick. Chiar dacă sunt de acord să fac ceea ce-mi ceri, niciodată n-o să-mi pot ţine promisiunea. Te iubesc din toată inima, dar nu pot să renunţ la darul cu care m-am născut.

Neajutorată, începu să plângă, neţinând seama că el o vedea, simţind că se rupe în două şi că niciodată n-o să mai fie aceeaşi.

– Iubita mea, nu plânge.

Veni lângă ea, cu voce rugătoare, în timp ce o lua în braţe.

Deşi dorea să se sprijine de el, încerca să se elibereze, speriată că atingerea lui o să-i slăbească voinţa şi o s-o facă să-şi calce cuvântul.

Conştient de rezistenţa ei, o ţinu mai strâns.

– M-ai înţeles greşit, dragostea mea. Nu doresc să nu fii doctoriţă. Asta ai crezut?

– Da.

Îşi ridică încet capul spre el.

– Întotdeauna ai spus că nu vrei ca soţia ta să muncească.

– Asta arăta cât de prost am fost.

Scoţând o batistă din buzunar, îi şterse lacrimile. Mi-am schimbat părerea, Tessa.

– Pentru că nu ai avut încotro.

Tristeţea din vocea ei era profundă şi el o scutură puţin.

– Nu este adevărat. Asta am crezut cu luni în urmă şi probabil că o să mă mai lupt cu ideea, dar trebuie să-mi schimb părerea. Când ai plecat din viaţa mea, când am crezut că nu însemna nimic pentru tine, am avut impresia că înnebunesc.

Se opri, privirea întunecându-i-se când îşi aminti prin ce trecuse.

– A fost un iad. Destul de fierbinte ca să-mi ardă prejudecăţile stupide. Nu am nevoie de o păpuşă ca soţie. Am nevoie de o femeie care să fie de acelaşi nivel cu mine şi care să

mă poată satisface atât fizic cât şi psihic. Care să aibă personalitate. Şi dacă doreşte să fie doctoriţă, brutar sau orice altceva, sunt fericit să accept şi să fac tot ce-mi stă în putinţă ca mariajul să meargă.

Ascultând această mărturisire pătimaşă, Tessa nu se mai îndoi de ceea ce spunea el. Dar oare o să simtă la fel când vor fi soţ şi soţie şi pasiunea o să se domolească ?

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, el o lăsă din braţe şi se duse să se sprijine de raftul cu cărţi.

— Nu spun toate astea orbit de pasiune. Le-am sucit pe toate părţile şi spun asta cu mâna pe inimă. Nu contest că nu vor fi discuţii. Vor fi multe ocazii când o să fiu revoltat din cauza muncii tale, o să mă supăr când n-o să mă poţi însoţi în călătorii. Dar în compensaţie, o să am o soţie fericită şi mulţumită, ceea ce o să merite toate compromisurile făcute.

Numai atunci, Tessei nu-i mai fu frică. Ascultându-l pe Patrick analizând cauzele care o îngrijoraseră, ascultându-l enumerându-le şi asta pentru a o linişti total.

— Şi eu sunt hotărâtă să cedez, spuse ea îndreptându-se spre el. Căsătoria este o asociere, Patrick şi eu intenţionez să cooperez. O să-mi aranjez în aşa fel programul de operaţii ca să te pot însoţi în lungi călătorii.

— N-o să mă opun pe tema asta !

– Niciodată n-o să ne certăm.

– Ba o să ne certăm. Dar împăcarea va fi minunată !

O îmbrăţişă strâns.

– Mulţumesc lui Dumnezeu că problema profesiunii s-a aranjat. Acum să schimbăm subiectul.

– Te-ai culcat vreodată cu Ingrid ?

– **Ce** ?

– Ai spus să schimbăm subiectul !

– Nu cu asta. Ingrid aparţine trecutului.

– Totuşi nu mi-ai răspuns la întrebare.

– M-ai crede dacă ţi-aş spune că nu ?

– Da.

– Bine, şi răspunsul este nu, niciodată. Presupun că la începutul începutului, când a venit să lucreze la mine, am fost tentat. Dar politica mea este să nu amestec plăcerile cu afacerile. Zâmbi. Deşi cu tine am încălcat acest principiu. Dar atunci tu erai ceva deosebit...

– Eram ?

– Lasă-mă să-ţi arăt cât de deosebită erai, spuse el.

– Chiar asta voia şi doctorul să recomande !

Nu au mai ajuns în dormitor. Pasiunea a izbucnit cu putere, cuprinzându-i şi aruncându-i într-un vârtej pe care nu-l mai puteau controla. Scuzele lui poticnite erau oprite de dorinţa ei puternică, iar mişcările ei se armonizau cu ale lui, corpul ei tânjind să-l accepte. coapsele ei mici strângându-se în jurul lui ca

un cleşte, lipindu-se de el, excitându-l până când nu s-a mai putut controla şi explodă împreună cu ea într-un şuvoi de foc care pătrunse fiecare fibră a corpului ei.

Îşi reveniră în fine pe covor ; în momentul în care se mişcă uşurel, el îşi ridică faţa de pe pieptul ei şi se dădu la o parte.

– Te-am rănit ? o întrebă el răguşit. Eşti aşa de mică şi fragilă !

– A fost minunat. Privirea îi era confuză. Aş fi dorit să fiu mai experimentată.

– Eu, nu.

Gura lui găsi un sfârc apoi trecu la celălalt, sugându-i până se întăriră şi deveniră roz.

– Niciodată nu am crezut că o să fiu primul, se confesă el.

– Cineva tot trebuia să fie.

– Cu riscul de a fi numit discriminator scârbos, trebuie să-ţi spun că sunt bucuros că am fost eu.

– Şi eu.

Îi mângâie părul castaniu, mătăsos, apoi degetele îi alunecară pe spatele puternic. Corpul lui se excită şi ea simţi valul puternic de dorinţă. Îi scăpă un mic suspin când el, cu o singură mişcare, se ridică cu ea cu tot şi se îndreptă spre dormitor.

– Nu vreau să te aud plângându-te că te doare spatele, murmură el lângă gura ei şi punând-o uşurel pe pat, începu s-o mângâie.

De data asta o luă încet, refuzând să asculte rugămintea ei de a o pătrunde, încetinind mişcările când ea deveni prea excitată. Treptat, o făcu să tremure de dorinţă, încât începu să se roage de el şi abia atunci o pătrunse încetul cu încetul.

Bărbăţia lui se mişca în acelaşi ritm cu limba care trasa linii pe sânii ei, intrând şi retrăgându-se până când ea se agăţă de el cu frenezie şi-l trase puternic peste ea, mişcarea făcându-l să o pătrundă adânc. Strigătul lui de plăcere a fost victoria ei, pentru că ajunsese prea departe ca să se mai poată opri.

– Stai liniştită, o rugă el încet şi ea făcu cum îi ceru, rămânând nemişcată până când din învins deveni din nou învingător. Numai când bărbăţia lui se întări din nou, îşi mişcă şi ea şoldurile, contracţia pătimaşă a corpului ei conducându-l spre un alt strigăt de plăcere în timp ce lichidul vieţii exploda în ea.

★

★ ★

Tessa se trezi prima, bucurându-se că vedea capul lui Patrick pe perna de lângă ea şi simţind greutatea braţului lui pe corpul ei. Încă arăta obosit şi palid, dar trăsăturile lui erau relaxate şi faţa lui adormită era calmă aşa cum n-o mai văzuse înainte.

Stomacul îi aminti că era aproape nemâncată. Ceasul de pe noptieră arăta miezul nop-

ţii şi îşi aminti cu tristeţe că mâncase numai o omletă. Nu prea mult, având în vedere energia pe care o cheltuise ! Aproape sigură că şi lui Patrick îi va fi foame când se va trezi, se dădu jos din pat cu grijă, îşi luă halatul de casă şi se duse în bucătărie.

Cum aprinse lumina, Henry ridică ochii şi mişcă din coadă, măturând podeaua.

– Bună dimineaţa şi ţie, spuse ea fericită. Dar fii băiat cuminte şi culcă-te la loc.

Capul mare se aşeză pe labele din faţă, în timp ce cu ochii îi urmărea mişcările între frigider şi masă. Cu inima săltând de bucurie, Tessa îi aruncă un picior de pui, în timp ce ungea pâine cu unt pentru sandvişuri şi când platoul a fost plin, l-a pus pe o tavă împreună cu un termos cu supă şi o duse în dormitor.

Dar nu trecu dincolo de pragul uşii. Hohote de râs o străbătură în timp ce-l privea pe Henry, întins cât era de lung lângă Patrick şi lingându-i fericit urechea idolului său.

– Mmm, murmură Patrick, mişcându-se aproape erotic. Nu te opri, iubito !

Răspunzând vocii blânde, Henry începu să-l lingă cu şi mai mult entuziasm.

– Mmm, repetă Patrick. Unde ai învăţat trucul ăsta ?

Cu ochii închişi, se întoarse.

– Vino mai aproape.

Întinzând languros un braţ, degetele i se încâlciră într-un corp păros. Cu un strigăt, des-

chise ochii şi cu un alt strigăt sări din pat şi aruncă o privire la Henry.

Sufocându-se de râs, Tessa aproape că scăpă tava din mână.

– Mă bucur că te distrezi, se stropşi Patrick scoţându-l pe Henry din cameră şi închizând uşa.

– Ce naiba caută câinele ăsta aici ?

– A fost operat la şold şi l-am luat să-l duc la Greentrees.

Patrick o privi chiorâş.

– Să nu-mi spui că tu l-ai operat pe Henry !

– Nu fi ridicol !

Începu să râdă din nou.

– Nu vreau să văd urmă de animal în casă când vom fi căsătoriţi, îi spuse el hotărât. Dacă va fi nevoie, voi electrifica gardul din jurul casei.

– Nu cred !

– Încearcă-mă.

– După ce-mi beau supa. Mi-e foame.

– Nu asta am vrut să...

Se opri cu un zâmbet pe buze.

– Bine că nu ai avut o cameră video ca să înregistrezi scena.

– Cu siguranţă că ar fi devenit un motiv de distracţie pentru copiii noştri.

Cu sandvişul la gură, Patrick se opri.

– Încă un comentariu ca ăsta şi nu vei mânca o oră de acum înainte !

– Dar nu am spus decât cuvântul copii !

Se întinse după ea și o aduse în pat lângă el.

– Păi, tocmai de aceea !

Se lăsă greu peste ea și ea se uită în ochii lui albaștri.

– Știi ceva ? spuse ea cu o voce mică. Nici nu-mi este chiar așa de foame !

SFÂRȘIT –

65

Printr-o întâmplare neprevăzută Tessa devine fată în casă la Patrick Harper. Încet-încet se îndrăgostește de Patrick, dar concepția acestuia despre soție este diametral opusă celei a Tessei.

Această diferență de principii îi va despărți și sentimental pe cei doi tineri?

— Fără sentimente de vinovăție, îi spuse el. Îți spun doar ce vrea majoritatea bă-baților. Din păcate, ei nu au curajul sau perseverența necesară de a o susține. Se îndrăgostesc și mintea le-o ia razna. Nu că mi-aș dori o gospodină perfectă. Mai degrabă mi-aș dori o femeie care să mă iubească într-atât încât să fiu viața ei.

THE BEST

Roberta Leigh

I.S.B.N. 973-9197-02-7

Lei 1800